virtual-project.eu

Fiica reginei sirenă

TRICIA LEVENSELLER

STORIA BOOKS
COLECȚIA YA YOUNG ADULT

TRICIA LEVENSELLER

— FIICA REGELUI PIRAT vol. 2 —

FIICA REGINEI SIRENĂ

Original: *Daughter of The Siren* (2018)

Traducere din limba engleză:
MARIA MAGDALENA COSTEA

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru mama mea,
pentru că mi-ai spus că în loc să-mi iau o slujbă de vară,
aş putea să scriu o carte.
Te iubesc!

„ŞI LE-AM FĂCUT PE TOATE
FĂRĂ O SINGURĂ PICĂTURĂ DE ROM."

CĂPITANUL JACK SPARROW
Piraţii din Caraibe: La capătul lumii

Capitolul 1

SUNETUL PE CARE ÎL FACE cuţitul meu atunci când taie gâtul cuiva se aude mult prea tare în liniştea nopţii.

Prind cadavrul înainte să cadă la pământ şi îl aşez uşor pe jos. E doar primul din oamenii lui Theris – nu, Vordan, – care vor muri în noaptea asta.

Echipajul meu acoperă toate străzile pietruite, omorându-i pe oamenii lui Vordan unul câte unul. Nu-i pot vedea, dar am încredere că fiecare îşi va îndeplini rolul.

Mi-a luat două luni să-l localizez pe lordul pirat şi să adun suficiente informaţii ca să mă pot infiltra în ascunzătoarea lui. Vordan a crezut că poate scăpa de mine ducându-se pe uscat. Suntem la mare depărtare de cel mai apropiat port şi, deşi nu-mi pot regenera puterile, am venit pregătită.

Spionul meu mi-a dat toate informaţiile de care aveam nevoie. Vordan şi echipajul lui au tras la Hanul Bătrânul Urs, o clădire cu trei etaje cu un acoperiş turtit şi pereţi verzi. Intrarea principală este încadrată de o arcadă impresionantă cu o plachetă mare ataşată de vârf care înfăţişează un urs adormit.

Piraţii lui Vordan s-au transformat într-o şleahtă de hoţi de uscat, care fură şi atacă locuitorii de pe Charden, cea mai mare din cele Şaptesprezece Insule. A cumpărat hanul, pe care l-a transformat într-o fortăreaţă, şi plăteşte salariile angajaţilor. Se pare că nu-i e frică să se afişeze în văzul lumii. Are aproape o sută de oameni la dispoziţia lui, iar oamenii legii nu sunt suficient de numeroşi ca să scape de ei.

Însă eu nu trebuie să scap de ei. Tot ce trebuie să fac e să intru în han, să ajung la Vordan şi să-i iau fragmentul de hartă fără să-i trezesc pe ceilalţi. Interogatoriul şi inevitabila tortură vor avea loc după ce ne întoarcem pe corabia mea.

Mă furişez pe stradă, uitându-mă cu atenţie la cartierul construit stângaci din dreapta mea. Oraşul doarme la ora asta. Nu am întâlnit

ţipenie de om, în afară de piraţii lui Vordan care stau de pază.

Mă opresc brusc la auzul unui foşnet. Îmi ţin respiraţia şi trag cu ochiul după colţ, în gangul dintre casa de lângă mine şi următoarea, dar nu văd decât un mucos – un băieţel de vreo opt-nouă ani – care caută printr-o grămăjoară de sticle.

Mă ia prin surprindere când se uită spre mine. M-am furişat cât am putut de bine, dar presupun că înveţi să fii atent la orice ameninţare când ai crescut toată viaţa pe străzi.

Îmi duc degetul la buze şi îi arunc o monedă băiatului, care o prinde fără să mă scape din priviri. Îi fac cu ochiul şi apoi traversez gangul spre următoarea casă.

Aştept, urmărind aburii respiraţiei mele în lumina slabă a lunii. Deşi aş vrea să mă încălzesc, nu vreau să risc să-mi frec palmele, de teamă să nu se audă. Tot ce pot face e să rămân nemişcată.

Într-un sfârşit, aud un huhuit de bufniţă. Apoi mai aud unul. Şi încă unul. Aştept până când îl aud de şapte ori – semnalul că toate străzile şi acoperişurile au fost curăţate.

Mă uit la ferestrele de la hanul cel mare din faţa mea. Toate lumânările sunt stinse şi nu se vede nicio siluetă de după geamuri. Îmi iau inima-n dinţi şi mă duc spre clădire.

O frânghie atârnată de acoperiş deja mă aşteaptă. Sorinda m-a întrecut. Mă caţăr pe frânghie, etaj după etaj, evitând ferestrele, până când cizmele mele ating cărămizile de piatră de pe acoperiş. Sorinda tocmai ce-şi pune sabia în teacă. Patru dintre oamenii lui Vordan zac morţi la picioarele ei. Se pricepe la ucis mai bine decât la orice.

Fără să spună un cuvânt, mă ajută să trag frânghia şi să o leg de partea vestică a acoperişului. Fereastra lui Vordan e la ultimul etaj, a treia pe dreapta.

Gata? şoptesc eu.

Aprobă din cap.

Inima-mi e plină de dulceaţa dreptăţii când îi pun pumnalul la gât lui Vordan. Cu mâna liberă îi acopăr gura.

Deschide ochii brusc, iar eu apăs cuţitul un pic mai mult, suficient cât să taie pielea, dar nu să sângereze.

— Dacă strigi după ajutor, îţi tai beregata, şoptesc eu şi îi iau mâna

de la gură.

— Alosa, spuse el, cu o resemnare amară.

— Vordan.

E la fel cum mi-l aminteam. Un bărbat cu o înfăţişare obişnuită: păr şaten, ochi căprui, potrivit de statură şi conformaţie. Nu iese niciodată în evidenţă şi tocmai asta îi place.

— Ţi-ai dat seama, spune el, referindu-se bineînţeles la identitatea lui despre care minţise iniţial.

Când eram prizonieră la bordul *Hoinarului Nopţii,* se prefăcuse a fi unul din oamenii tatălui meu şi se prezentase sub numele Theris.

— Unde e harta? întreb eu.

— Nu e aici.

Sorinda, care stă ca o santinelă tăcută în spatele meu, începe să se mişte prin cameră. O aud cum deschide sertare şi apoi cum rupe scândurile din podea.

— Nu-mi foloseşti la nimic dacă nu-mi spui unde e, spun eu. Te voi ucide. Chiar aici. În camera asta. Oamenii tăi îţi vor găsi cadavrul dimineaţă.

Zâmbeşte.

— Ai nevoie de mine în viaţă, Alosa. Altfel aş fi fost mort deja.

— Dacă trebuie să te mai întreb o dată, voi începe să cânt, îl avertizez. Ce să te pun să faci mai întâi? Să-ţi rupi picioarele? Să desenezi pe pereţi cu propriul sânge?

Înghite în sec.

— Suntem cu o treime mai mulţi decât voi. Nu plec nicăieri, iar vocea ta nu poate face prea multe din moment ce nu poţi controla decât trei bărbaţi odată.

— Oamenii tăi nu vor putea lupta adormiţi în pat. Fetele mele deja îi încuie în camerele lor.

Se încruntă.

— Ce păcat că nu ţi-ai dat seama că ai avut un spion printre oamenii tăi, ce păcat că nu ai observat când a schimbat toate încuietoarele de la uşi. Da, se închid pe dinafară acum.

— Sigur le-a dat cineva de ştire. Paznicii mei...

— Sunt toţi morţi. Cei patru de pe acoperişul ăsta. Cei cinci de pe străzi. Cei trei de pe acoperişurile măcelăriei, tăbăcăriei şi prăvăliei.

Gura i se arcuieşte într-un zâmbet.

— Şase, spune el.

Mi se taie răsuflarea.

— Am avut şase pe stradă, îmi explică el.

Ce? Nu. Am fi ştiut...

Sunetul clopotului se aude atât de tare încât sigur va trezi tot oraşul.

Blestem în şoaptă.

— Băieţelul, spun eu, în timp ce Vordan îşi strecoară mâna sub pernă.

După pumnalul pe care deja l-am sustras.

— E cazul să plecăm, Sorinda.

Ridică-te! îi spun lui Vordan, dar nu îi ordon pe un ton normal. Cuvintele sunt cântate, pline de magia pe care mi-a dăruit-o mama mea sirenă.

Toţi bărbaţii care îmi aud cântecul nu au de ales decât să se supună.

Vordan se ridică instantaneu din pat şi îşi pune ferm tălpile pe podea.

Unde e harta?

Îşi duce mâna la gât şi scoate un şnur de piele ascuns sub cămaşă. La capătul lui se află o fiolă de sticlă, cât degetul meu mare, sigilată cu un dop de plută, iar înăuntru este ultimul fragment de hartă. Cu ajutorul lui, eu şi tatăl meu vom putea să ajungem în sfârşit pe insula sirenelor şi să le luăm comorile.

Corpul meu e deja alert datorită cântecului, simţurile-mi sunt ascuţite. Îi aud pe oamenii lui mişcându-se sub noi, punându-şi cizmele şi alergând spre uşă.

Trag fiola de la gâtul lui Vordan. Şnurul se rupe şi pun întregul lănţişor în buzunarul corsetului de abanos pe care-l port.

Îi ordon lui Vordan să iasă primul pe uşă. E desculţ bineînţeles şi poartă doar o cămaşă de flanelă largă şi nişte pantaloni de bumbac. Bărbatul care m-a închis în cuşcă nu merită să aibă pantofi şi haină.

Sorinda merge în spatele meu, iar eu păşesc pe hol. Un etaj mai jos, oamenii lui Vordan se izbesc cu toată forţa de uşi, încercând să răspundă la chemarea clopotului. Al naibii el să fie!

Fetele mele nu au ajuns la nivelurile superioare. În hol năvălesc bărbaţii de la etajul acesta şi cel de dedesubt. Nu le ia mult să-şi observe căpitanul.

Îi şoptesc duios câteva cuvinte lui Vordan.

— Afară, proştilor! strigă el. Sunt oamenii regelui de pe uscat. Vin dinspre sud! Duceţi-vă la ei!

Majoritatea încep să se mişte spre ieşire, respectând ordinul căpitanului, dar un bărbat strigă:

— Nu, în spatele lui! E târfa sirenă!

Afurisitul ăla va muri primul.

Se pare că Vordan i-a pregătit pentru situaţii de genul ăsta, pentru că bărbaţii îşi scot săbiile şi pornesc la atac.

La naiba!

Cânt cu mai multă putere şi vrăjesc încă doi bărbaţi, pe care îi trimit la înaintare să se lupte cu restul.

Holul strâmt ne dă un avantaj. Hanul e dreptunghiular. Pe o parte se află camerele, iar de cealaltă o balustradă, peste care poţi vedea clar parterul. Fiecare etaj e străbătut de o scară în zigzag, aceasta fiind singura cale de a urca sau coborî, în afară de ferestre şi lunga cădere de acolo.

Mă poziţionez lângă cei trei bărbaţi pe care i-am vrăjit ca să lupt cu primul grup de inamici. Îi trag un umăr piratului care a îndrăznit să mă numească „târfa sirenă" şi-l arunc peste balustradă. Urletul lui este întrerupt de o trosnitură puternică. Nu mă opresc să mă uit – deja îmi înfig sabia în burta altui pirat. Se prăbuşeşte la podea şi calc peste el către următorul.

Piraţii lui Vordan nu au nicio problemă să se măcelărească unii pe alţii, dar nu se ating de căpitanul lor. Când unul din cei vrăjiţi e răpus, îi cânt celui mai apropiat ca să-i ţină locul, în aşa fel încât să am mereu trei oameni la-ndemână.

Sorinda ne apără spatele, luptându-se cu doi care tocmai ce au ieşit din ultimele camere din capătul holului, aşa că nu trebuie să mă uit peste umăr. Nu vor trece niciodată de ea.

Oamenii lui Vordan îşi dau în sfârşit seama că dacă îşi omoară proprii tovarăşi, curând vraja va pune stăpânire şi pe ei. Se retrag pe scări, sperând să continue lupta la parterul mult mai spaţios al hanului. Însă fetele mele, cele care au încuiat uşile, îi întâmpină la etajul unu. Zece femei, antrenate de mine şi conduse de Mandsy, medicul corabiei şi a treia în rang, îi împiedică să coboare la parter.

Ameninţarea vine acum din două părţi.

— Revino-ţi, căpitane! îi strigă lui Vordan bărbatul neobişnuit de înalt cu care mă lupt. Spune-ne ce să facem!

După ce i-am parat lovitura, îi trag un cot sub bărbie. Îşi dă capul pe spate şi îi întrerup geamătul despicându-i gâtul.

Tot mai mulţi sunt răpuşi, dar bărbaţii care fuseseră încuiaţi în camere au început să rupă uşile cu săbiile şi să se alăture luptei.

Piraţii încep să sară peste balustrada de la etajul unu, aterizând pe mesele şi scaunele din taverna de la parter. Unii îşi rup membre sau îşi sucesc glezne, dar mulţi reuşesc să se ridice şi încearcă să-mi atace fetele de la spate.

Să nu îndrăzniţi!

Sar peste balustradă, aterizez cu uşurinţă în picioare şi atac patru bărbaţi care se apropie de ele. Mă încumet să mă uit în sus în timp ce-mi găsesc echilibrul şi văd că Sorinda a omorât deja piraţii care erau în urma mea şi acum mi-a luat locul.

— Sorinda! Vino jos! ţip eu, oprind cântecul doar cât să strig la ea.

Îi tai tendoanele de la genunchi unuia pe care l-am doborât. Următorul primeşte un pumnal la baza coloanei. Ceilalţi doi mă înconjoară, dezmeticindu-se.

Cel mai mic dintre cei doi îmi întâlneşte privirea, mă recunoaşte şi spală putina, vrând să iasă afară.

— E al meu! strigă Sorinda, care a ajuns la parter şi trece pe lângă mine cu viteza luminii.

Ultimul bărbat care-mi stă în cale aruncă sabia.

— Mă predau! spune el.

Îl lovesc în cap cu mânerul sabiei. Se prăbuşeşte la picioarele mele.

Au mai rămas aproximativ patruzeci de piraţi care încearcă să treacă de echipajul meu. Vordan şi doi dintre oamenii lui rămân în spate, încă vrăjiţi, luptându-se cu propriul echipaj.

Însă puterile mele se termină. Trebuie să plecăm. Studiez încăperea şi observ făcliile neaprinse care atârnă de pereţi şi petrolul din ele.

Sari! îi ordon lui Vordan. Nu ezită. Se aruncă peste balustradă, iar unul din picioare i se îndoaie nefiresc la spate în momentul aterizării, exact cum am plănuit.

Rup vraja care-i ţine pe Vordan şi pe cei doi bărbaţi şi mă concentrez pe cei trei din faţa echipajului meu.

Ţineţi-le piept piraţilor! le ordon eu. Se întorc instantaneu, atacându-şi camarazii.

— Împrăştiaţi pe scări praful de puşcă în plus! le strig fetelor.

Mandsy se dă un pas înapoi, scoate punguţa de praf de puşcă de lângă tocul pistolului şi o aruncă pe treapta din spatele celor doi bărbaţi vrăjiţi. Restul o imită degrabă, alte nouă punguţe golindu-se pe

jos.

— Luaţi-l pe Vordan! Duceţi-l la trăsură!

Vordan înjură din toţi rărunchii acum că s-a trezit. Fetele mele îl iau pe sus din moment ce piciorul lui e inutil şi-l cară spre ieşire. Vin şi eu în spatele lor şi, după ce-mi scot pistolul din toc, ţintesc spre grămăjoara de praf de puşcă.

Trag.

Lovitura mă împinge de la spate. Fumul îmi umple nările şi un val de căldură mă învăluie. Mă clatin în faţă, dar mă redresez şi mă grăbesc să ies. Mă uit în spate şi analizez explozia. Hanul încă stă în picioare, dar arde din interior. Pe stradă zac rămăşiţele peretelui de la intrare. Piraţii care au rămas blocaţi înăuntru ard ca nişte cărbuni în sobă.

Cotesc şi alerg pe stradă, spre punctul de întâlnire. Sorinda apare de nicăieri şi aleargă tăcută alături de mine.

— Rapid şi în linişte, nu? spune ea serioasă.

— Planurile se mai schimbă. Şi oricum, i-am adunat pe oamenii lui Vordan într-un singur loc. Cum să nu-l arunc în aer? Nu mai are nimic.

— Cu excepţia unui picior rupt.

Zâmbesc. Sorinda nu prea se oboseşte cu glumele.

— Da, adevărat.

Cotim din nou şi ajungem la trăsură. Wallov şi Deros ţin frâiele. Erau singurii bărbaţi din echipajul meu până când s-au alăturat Enwen şi Kearan, dar pe ei i-am lăsat pe *Ava-lee* să o păzească, sub conducerea Niridiei. Wallov şi Deros sunt gărzile închisorii mele. Sar de pe scaune şi deschid uşile trăsurii. Pe podea se află o cuşcă. Deros scoate cheia şi o descuie, deschizând larg uşiţa.

— Wallov, invită-l te rog pe oaspetele nostru înăuntru, spun eu.

— Cu mare plăcere.

— Nu mă puteţi pune înăuntru, spune Vordan. Alosa, eu...

Sorinda îl reduce la tăcere cu un pumn în stomac, apoi îi pune căluş la gură şi-i leagă mâinile la spate. Abia după aceea îl aruncă Wallov în cuşcă. E destul de mică, menită probabil pentru un câine sau alt animal domestic, dar reuşim să-l înghesuim pe Vordan înăuntru.

Mă urc în trăsură şi mă uit înăuntru. Pe banchete se află două cufere de lemn cu lacătele rupte.

— Aţi luat tot? întreb eu.

— Da, spune Wallov. Athella ne-a transmis locaţia exactă. Aurul lui Vordan era în pivniţă sub podeaua falsă.

— Şi pe unde umblă informatoarea noastră?

— Aici sunt, căpitane!

Athella iese din grupul din spatele lui Mandsy. Încă e deghizată. Are părul prins sub tricorn şi păr fals lipit de bărbie. Sprâncenele îi sunt îngroşate cu tuş ca să pară mai mari şi închise la culoare, iar obrajii, conturaţi pentru a părea mai lungi. În pantofi are nişte cuburi din scândură care îi conferă înălţimea adecvată şi poartă o vestă căptuşită sub cămaşă pentru ca hainele bărbăteşti să se aşeze bine pe ea.

Îşi scoate accesoriile masculine şi îşi şterge faţa până redevine ea însăşi. Se transformă într-o fată slabă ca o trestie, cu păr negru şi mătăsos până la umeri. Athella este spioana corabiei şi cea mai pricepută la încuietori.

Mă întorc la Vordan, care se uită cu ochi mari la fata pe care o credea membru al propriului echipaj. Îşi îndreaptă privirea spre mine cu ochi scăpărători de furie.

— Cum e să fii închis într-o cuşcă? întreb eu.

Îşi mişcă mâinile violent, încercând să le dezlege, iar asta îmi aminteşte de acum două luni când Vordan m-a închis într-o cuşcă şi m-a forţat să-i arăt abilităţile mele folosindu-l pe Riden pentru a mă obliga să mă supun.

Riden...

Şi el este pe corabia mea, în convalescenţă din cauza gloanţelor lui Vordan. Va trebui să mă duc odată şi odată să-l vizitez când ne întoarcem, dar acum...

Îi trântesc uşa în nas lui Vordan.

Capitolul 2

NU ŞTIU CUM O SCOT la capăt oamenii de pe uscat.

Corăbiile nu te lasă cu coapsele iritate. Nu lasă mormane puturoase de bălegar pe jos. Caii sunt dezgustători, m-am convins, şi mă bucur să mă descotorosesc de ei când ajungem în sfârşit în portul Renwoll peste o săptămână.

Corabia mea, *Ava-lee,* e ancorată în port şi mă aşteaptă. E cel mai frumos vas construit vreodată. I-a aparţinut regelui de uscat înainte să o preiau eu. I-am lăsat culoarea naturală a stejarului din care a fost construită, dar am vopsit velele albastru aprins. *Ava-lee* are trei catarge: cel mijlociu are vele pătrate, iar celelalte două, vele triunghiulare. Nu are teugă, ci doar o mică dunetă, dar încăpem lejer toţi treizeci şi trei.

Chiar dacă e mică, e cea mai rapidă corabie din lume.

— S-au întors! chiţăie o voce din cuibul corbului.

E micuţa Roslyn, fiica lui Wallov şi observatorul echipajului. E cel mai tânăr membru al echipajului fiindcă are şase ani.

Wallov şi mama lui Roslyn au fost împreună doar o noapte. Nouă luni mai târziu, ea a murit dând naştere unei fetiţe. Wallov a luat-o în grijă pe Roslyn, deşi nu avea nicio idee cum să crească un copil. Pe atunci avea şaisprezece ani şi lucra pe un vas de pescuit, dar a fost obligat să renunţe deoarece avea o fiică de crescut. N-avea idee cum ar fi putut să hrănească două guri, până când m-a întâlnit pe mine.

— Căpitan la bord! strigă Niridia în timp ce pun piciorul pe punte.

În calitate de secund, mi-a ţinut locul drept căpitan cât am fost plecată. Roslyn deja a coborât pe punte. Se aruncă pe mine, îmbrăţişându-mi picioarele. Capul ei abia îmi atinge talia.

— Ai fost plecată prea mult timp, spune ea. Data viitoare, ia-mă şi pe mine!

— A trebuit să ne luptăm în misiunea asta, Roslyn. Şi oricum, am nevoie de tine să ai grijă de corabie.

— Dar pot să mă lupt, căpitane! Tati mă învaţă.

Bagă mâna la spatele pantalonilor prea mari pentru ea şi scoate un mic pumnal.

— Rosly, ai şase ani. Mai vedem peste... hai să zicem zece ani.

Se încruntă supărată. Apoi, mă atacă.

E rapidă, trebuie să recunosc, dar tot îi pot evita pumnalul cu uşurinţă. Fără să se oprească, se dă în spate şi mă atacă din nou. Sar înapoi, apoi îi arunc pumnalul din mână, prea departe pentru a-l mai lua. Îşi încrucişează braţele la piept sfidătoare.

— Bine, fie, spun eu, mai vorbim peste opt ani. Mulţumită?

Zâmbeşte, apoi mă ia din nou în braţe.

— Ai zice că eu nici nu exist, îi spune Wallov lui Deros de undeva din spatele meu.

Auzindu-l, Roslyn îmi dă drumul şi fuge spre el.

— Ajungeam şi la tine, tati.

Mă uit la ceilalţi de la bord. Am lăsat doisprezece în urmă să păzească nava. Sunt toţi pe punte acum, cu excepţia celor doi noi recruţi.

— Aţi avut probleme? o întreb pe Niridia.

— A fost de-a dreptul plictisitor. Voi?

— Am avut parte de nişte acţiune, dar nu cât să nu ne descurcăm. Şi am adus nişte bunătăţi.

Scot lănţişorul din piele şi le arăt tuturor fragmentul de hartă. Am deja câte o copie după celelalte două iar pe drumul de întoarcere către fortăreaţă o voi ruga pe Mandsy să facă şi după aceasta. Tata va conduce voiajul către Isla de Canta, dar vreau să fiu pregătită în caz că va trebui să ne despărţim sau corabia lui va avea de suferit. Ar fi un lucru prostesc să avem doar un singur exemplar al acestui obiect nepreţuit.

Din partea dreaptă a corabiei, Teniri, vistiernicul corabiei, se uită la trăsură şi întreabă:

— Aţi mai adus şi altceva? Poate ceva auriu şi strălucitor, căpitane?

Mandsy şi celelalte fete urcă la bord. E nevoie de patru dintre ele ca să ridice fiecare cufăr. Deros şi Wallov l-au dus deja pe prizonierul nostru pe punte. Vordan stă în cuşcă, cu căluş la gură şi ignorat, în timp ce fetele roiesc în jurul cuferelor. Nimeni nu se atinge de aur până nu-şi primeşte partea de la Teniri, care la douăzeci şi şase de ani este cel mai mare membru de pe corabie. Deşi e destul de tânără, are o şuviţă

căruntă la ceafă, pe care încearcă mereu să o ascundă într-o coadă împletită. Cine comentează la adresa şuviţei primeşte un pumn în burtă.

Deschide capacele ambelor cufere, dezvăluind câte un morman de monede de aur, argint şi câteva nestemate.

— Aşa deci, spun eu. V-aţi uitat la ele. Hai să le punem în vistierie şi s-o luăm din loc.

— Ce facem cu el? întreabă Wallov.

Loveşte cuşca şi Vordan se încruntă la el, fără să se mai obosească să ţipe prin căluş.

— Ţi-aş zice să-l bagi la închisoare, dar am treabă diseară acolo. Mai bine în infirmerie. Lasă-l în cuşcă.

— Căpitane, spune Niridia, în infirmerie se află deja un prizonier.

Nu am uitat. Nu l-aş putea uita *niciodată.*

— Va fi relocat, spun eu.

— Unde?

— Văd eu. Aveţi grijă să puneţi totul la locul lui. Unde e Kearan?

— Ghiceşte.

Pufnesc.

— Luaţi-l de lângă butoiul cu rom şi puneţi-l la timonă. Plecăm.

Cât mai departe de duhoarea cailor. Am nevoie de o baie.

După ce navigatoarea mea şi-a pierdut viaţa în bătălia de pe *Hoinarul Nopţii,* l-am luat pe Kearan de pe corabia lui Riden. De cele mai multe ori zace beat într-un colţ, dar este cel mai bun cârmaci pe care l-am întâlnit. Dar nu i-aş spune niciodată în faţă asta.

Mă îndrept spre infirmerie şi mă opresc la uşă.

Nu l-am mai văzut pe Riden de două luni. În schimb, am pus-o pe Mandsy să aibă grijă de el, ca să-l ajute să-şi vindece picioarele şi să-i dea de mâncare. Dacă l-aş fi lăsat în grija altcuiva, aş fi luat-o razna la gândul că rămâne singur cu o altă fată. Însă Mandsy nu s-a uitat în felul acela niciodată, nici la bărbaţi, nici la femei. Pur şi simplu aşa e ea.

Aşa că i-am ordonat ei, în calitate de doctorul corabiei, să aibă grijă de el şi să mă ţină la curent cu starea lui: când i-a scos cusăturile, când a început să se sprijine din nou pe piciorul rănit.

— Întreabă de tine, căpitane, mi-a spus înainte să plecăm după Vordan, dar nu am fost niciodată pregătită să-l văd.

După ce m-a închis în cuşcă, Vordan a atentat la viaţa lui Riden ca să mă controleze.

Şi a mers.

Riden a fost anchetatorul meu când eram prizonieră pe *Hoinarul Nopţii.* Era doar un pion. O diversiune de la căutarea obositoare a hărţii pe corabie – şi totuşi o diversiune foarte atrăgătoare, care mai şi sărută bine. A fost distractiv. Doar o joacă.

Cel puţin aşa am crezut. Cuvintele lui Vordan de pe insulă încă mă bântuie: îi mai pasă şi de altceva în *afară de a-şi face dreptate. De tine.*

Gândul că voi vorbi cu Riden, chiar dacă asta înseamnă să-i flutur pe la nas statutul de prizonier, mă nelinişteşte.

Deoarece ştie că am lăsat un bărbat să mă controleze de dragul lui. Ştie că ţin la el, dar eu nu sunt pregătită să ştiu că ţin la el. Deci cum aş putea să-l privesc în ochi?

Însă nu am de ales. Avem nevoie de cameră pentru Vordan. Riden li se va alătura lui Kearan şi Enwen pe punte. Nu-l mai pot evita.

Uşa se deschide prea repede şi-l văd pe Riden într-un colţ, întinzându-şi piciorul rănit. I-a mai crescut părul, şuviţele şatene îi ajung acum până la umeri. Din moment ce are voie să se radă doar când face baie, are barba nerasă de câteva zile. Arată la fel de tonifiat cum îmi aminteam, deci se pare că a ştiut cum să profite de perioada de încarcerare.

Schimbările nu fac decât să-i accentueze trăsăturile ştrengăreşti. Îl fac să pară mai periculos. Şi irezistibil de chipeş.

Va trebui să se radă cât mai repede. Altfel, fetele nu-şi vor mai putea face treaba.

Îşi ridică privirea în timp ce închid uşa după mine, dar nu spune nimic, doar mă studiază intens din cap până-n picioare, fără să-i pese că se holbează mai mult decât e nevoie.

Un impuls de căldură îmi radiază în stomac. Încerc să-l alung tuşind.

Zâmbeşte.

— Nu te-ai grăbit să mă vizitezi, Alosa.

— Am fost ocupată.

— Ocupată să petreci timp cu peţitorul?

Aveam o scurtă listă de lucruri pe care plănuiam să i le spun, despre motivul pentru care îl vom muta sau chiar despre motivul pentru care l-am ţinut până acum pe corabie, însă toate gândurile astea s-au pierdut la auzul cuvintelor lui.

— Peţitorul meu? întreb eu.

— Tipul cu cosiţele alea blonde. Arată puţin ca o fată.

Mă vede confuză şi adaugă:

— Cel care l-a ajutat pe tatăl tău să pună stăpânire pe *Hoinarul Nopţii.*

— Ah, te referi la Tylon? Nu arată deloc ca o fată.

Deşi l-aş plăti pe Riden o avere să-i spună asta în faţă.

— Deci, i-ai promis mâna? mă întreabă pe un ton aparent normal.

Încă zâmbeşte, dar îmi activez puterile şi pot vedea că este înconjurat de un nor verde-închis. Cea mai intensă formă de gelozie.

Îmi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ştiu ce faci. Opreşte-te!

Mă dau un pas în spate, surprinsă de ieşirea lui şi de tonul rece, dar îmi revin repede.

— Am uitat că ştii când îmi folosesc puterea.

— Asta nici nu contează, spune şi zâmbetul revine. Credeam că urăşti să-ţi foloseşti abilităţile. Nu erai de-a dreptul dezgustată de ele? Se pare că te interesează foarte mult ce gândesc.

Nu-mi place unde se îndreaptă discuţia, aşa că mă întorc la ce a spus mai devreme.

— Nu i-am promis nicio mână. Suntem piraţi. Piraţii nu se prea căsătoresc.

— Şi atunci ce e? Iubitul tău?

Pufnesc. Tylon ar vrea, dar nu l-aş lăsa nici în ruptul capului pe ţiparul ăla slinos să pună mâna pe mine.

Însă Riden nu trebuie să ştie asta. Acuzaţia lui mă amuză copios. Decid că e mai distractiv să-i ţin isonul.

— Da, mint eu, iubit merge.

Acum nu mai poate pretinde că e indiferent. Ochii i se aprind şi pumnii i se încleştează uşor. Mă prefac că nu observ.

— Să înţeleg deci că voi doi aveţi o relaţie deschisă?

Mă vede că nu răspund şi adaugă:

— Nu-i pasă că aproape o lună întreagă ai dormit în patul meu?

Amândoi ştim că altceva nu am făcut în patul ăla. Bine, asta şi câteva sărutări.

— Aveam de îndeplinit o misiune, Riden. Să mă apropii de tine a făcut parte din strategie.

— Aha. Şi cam de câţi bărbaţi te-ai apropiat până acum ca să duci la îndeplinire misiuni?

Nu-mi place deloc tonul lui. Trebuie să-i reamintesc lui Riden cu

cine vorbeşte.

— Am poruncit ca fratele tău să fie închis în cea mai întunecată şi îngrozitoare celulă din fortăreaţa tatălui meu, spun eu. Plăteşte pentru tot ce mi-a făcut şi ce a încercat să-mi facă. Nu trebuie decât să dau ordin şi capul lui zboară. Nu l-am omorât la cererea ta, dar acum situaţia s-a schimbat.

Riden îşi îndreaptă spatele. I-am captat atenţia.

— Prizonierii sunt scumpi. Trebuie să fie hrăniţi şi îngrijiţi. Tatăl meu ţine rar prizonieri pe o perioadă îndelungată. Ori îi dau ceea ce vrea, ori îi omoară. Nu avem nevoie de nimic de la Draxen. E inutil. Tu, pe de altă parte, nu eşti.

— Ce vrei de la mine?

— L-am capturat pe Vordan şi i-am luat harta – ultimul fragment de care tata are nevoie pentru a porni spre Isla de Canta. Când flota va ridica ancora, o să te alături echipajului.

Riden se încruntă.

— De ce ai avea nevoie de mine? Sunt sigur că Înălţimea Sa Întunecată are suficienţi piraţi în flota sa.

Normal că are. Mai mulţi decât îi trebuie. Iar eu am deja un echipaj format din cei mai iscusiţi marinari şi luptători din Maneria. Nu avem *nevoie* de Riden, dar nu-l pot elibera. Ce ar zice tatăl meu despre asta? Nu pot să-l închid în închisoarea fortăreţei pentru că nu am niciun motiv să-l ţin în viaţă. Tata îi va ucide şi pe el şi pe Draxen. Singurul motiv pentru care Draxen nu e mort este că i-am spus tatălui meu că avem nevoie de el în viaţă ca să-l facem pe Riden să coopereze. Acum că el s-a pus pe picioare, asta e ultima opţiune. Trebuie să vină cu mine. Trebuie să facă parte din echipajul meu. Dar cum să-i explic asta lui Riden fără să pară că cedez în faţa lui?

Îmi spun că fac asta deoarece îi sunt datoare. Mi-a salvat viaţa. A încasat două gloanţe pentru mine. Şi eu aproape că l-am reînviat, dar asta a fost din vina mea. Nu suntem chit, nu încă. Ăsta e singurul motiv pentru care mai e în viaţă.

Dacă-mi repet asta suficient, poate o să şi fie adevărat, într-un final, îi spun:

— Nu ştiu ce provocări ne aşteaptă în această călătorie. Poate voi avea nevoie de încă o pereche de braţe puternice. Cu Enwen şi Kearan, numărul bărbaţilor de pe corabie se ridică la patru. Enwen e atât de slăbănog, încât sunt sigură că Niridia poate să ridice mai mult decât el,

iar singurul lucru pe care îl ridică Kearan e sticla pe care o duce la gură. Nu vreau să iau pur şi simplu o persoană necunoscută din fortăreaţă, deoarece am nevoie de oameni în care am încredere.

— Şi în mine ai încredere? întreabă el ridicând o sprânceană.

— Nu e nevoie să am. Ştiu că vei face orice să-ţi protejezi fratele. Pot conta pe cooperarea ta câtă vreme e prizonier. Şi oricum, îmi eşti dator că i-am salvat viaţa jalnică.

Cade pe gânduri, cântărind situaţia.

— Voi fi ţinut în continuare sub cheie?

— Doar dacă faci prostii. Vei fi liber să te plimbi pe corabie la fel precum ceilalţi. Însă, dacă încerci să scapi, îi voi anunţa pe oamenii care păzesc fortăreaţa să-i despartă capul lui Draxen de corp.

Riden îşi întoarce capul.

— Ce? întreb eu.

— Uitasem cât de nemiloasă poţi fi.

Fac un pas spre el şi-l privesc în ochi.

— Încă nu mi-ai văzut adevărata furie.

— Şi sper să nici n-o văd. Voi veni cu tine pe insulă cu două condiţii.

— Vrei să te târguieşti cu mine? Am toate atuurile.

Riden se ridică instantaneu.

— Nu are rost să vin cu tine dacă ai de gând să-l ucizi pe Draxen imediat ce ne întoarcem. Vreau să-ţi dai cuvântul că va fi eliberat odată ce revenim din călătorie.

— Şi presupun că a doua condiţie e libertatea ta.

— Nu.

Clipesc şi mai fac un pas spre el.

— Cum adică nu? Preţuieşti viaţa lui Draxen mai mult decât pe a ta? E un vierme dezgustător. Merită să se zvârcolească sub pământ.

— E fratele meu. Şi tu eşti o ipocrită.

Riden face un pas spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău este cel mai mârşav om care a străbătut oceanul. Spune-mi că nu ai face orice pentru el.

Mă apropii mai mult, sunt la mai puţin de treizeci de centimetri de el şi dezbat dacă să-i trag o serie de pumni. Într-un sfârşit, fac un pas în spate şi inspir adânc, calmă.

— Care este a doua condiţie?

— Vreau să nu-ţi mai foloseşti niciodată abilităţile de sirenă asupra

mea. Chiar dacă vrei doar să vezi ce simt.

— Şi dacă eşti în pericol şi te-aş putea salva cu vocea? Ai prefera să te las să mori?

Nu ştiu de ce, dar simt nevoia să mă apăr. Şi să-mi apăr abilităţile. În faţa lui. De ce? Opinia lui nu ar trebui să conteze. *Nu contează.*

— Am supravieţuit până acum şi fără tine, o să o fac în continuare.

— Ah, dar nu ai navigat cu mine niciodată. Pericolul îmi pândeşte mereu echipajul.

— Cu tine în frunte, e şi normal, spune el pe sub mustaţă, dar îl aud.

— Vei naviga alături de mine? întreb eu.

— Accepţi condiţiile mele?

Îmi dau ochii peste cap. Am suficient timp să-mi dau seama ce să fac cu Riden şi Draxen până ne întoarcem. Deocamdată pot fi de acord.

Riden întinde mâna pentru a încheia înţelegerea. O întind şi eu aşteptând o strângere fermă.

Însă ce mă surprinde este furnicătura fierbinte pe care o simt în braţ când mâinile ni se ating. Îi spun mâinii să-i dea drumul, dar nu mă ascultă, iar picioarele parcă au prins rădăcini.

Îmi ridic privirea de la mâinile noastre şi ochii-mi zăbovesc pe barba nerasă. Mă întreb cum s-ar simţi dacă şi-ar freca-o de obrazul meu când m-ar săruta.

Clipesc de mai multe ori. *Ce naiba – m-am holbat cumva la gura lui? Oare a observat?*

Mă uit în ochii lui. Riden îmi întoarce privirea, cu ochii scăpărându-i vicleni. Vorbeşte primul:

— Sunt sigur că va fi un voiaj palpitant. Tu şi cu mine, blocaţi împreună pe această corabie.

Degetul lui desenează cerculeţe pe dosul palmei mele, iar eu simt cum mi se taie respiraţia. Se pare că şi plămânii mei au uitat să funcţioneze corespunzător.

Riden se apropie şi mai mult de mine şi atunci mintea mea îşi aduce aminte.

E prizonierul meu. Orice va face de acum încolo va fi o încercare de a se elibera pe el şi pe fratele lui. Nu pot avea încredere în acţiunile lui. Şi oricum, nu am folosit aceeaşi tactică de apropiere ca să obţin ceea ce voiam atunci când eu eram prizoniera lui?

Feţişoara lui frumoasă nu va câştiga favoruri pe corabia asta şi nici eu nu voi permite să o folosească pentru a se apropia de mine.

Le ordon membrelor să termine cu prostiile şi mă depărtez într-un final de el.

Am îndurat două luni fără săruturile lui. Pot să trăiesc în continuare fără ele.

— Nu ne vom vedea prea des pe corabia asta mare, spun eu într-un sfârşit, deşi e o minciună.

Şi apoi, pentru că vreau să-l văd cum suferă, îi arunc cel mai seducător zâmbet posibil şi-mi umezesc subtil buzele cu limba.

Felul în care privirea îi coboară spre gura mea şi cum înghite în sec, făcând mărul lui Adam să salte, e o răsplată cum nu se poate mai satisfăcătoare.

Da, eu deţin controlul.

Mă întorc, deschid uşa şi-mi întind braţul spre punte în semn de invitaţie.

Merge perfect spre ieşire, fără să şchioapete. Bun.

Mă uit după el în timp ce coboară pe scară, analizând echipajul care-şi îndeplineşte sarcinile zilnice. Ochii i se îndreaptă spre nori, apoi plutesc pe valurile mării şi-mi pare rău că l-am ţinut închis două luni.

— Admirăm priveliştea, nu-i aşa, căpitane? întreabă o voce.

Sunt Lotiya şi Deshel, două surori pe care le-am luat de pe insula Jinda, acum doi ani. Mă încadrează de-o parte şi de alta.

— Arată absolut delicios, adaugă Deshel.

— De la spate, cel puţin, spune Lotiya. Nu poţi judeca un bărbat aşa cum trebuie până nu-l vezi din faţă.

— Ca să nu mai zic *dezbrăcat.*

Încep chicotelile.

Riden îşi întoarce capul, amuzat, dar stânjenit. Le-a auzit. Mă bucur că nu roşesc de obicei. Fiindcă l-am văzut pe Riden din faţă. Şi dezbrăcat. Comentariile surorilor îmi aduc imaginea asta în minte.

Le săgetez cu privirea.

— Avem un nou membru al echipajului! strig ca să mă audă toată lumea. El este Riden.

Majoritatea fetelor se opresc din treabă. Unele coboară de pe greement deoarece corabia deja se află în larg.

Pe feţele unora se poate citi curiozitatea. Pe altele interesul.

— Riden! strig eu, amintindu-mi ceva şi el se uită din nou spre mine. Du-te şi bărbiereşte-te! Arăţi cam răvăşit.

Ridică din sprâncene, dar nu îndrăzneşte să conteste primul ordin

de după înţelegerea făcută. Îşi târşâie picioarele sub punte. Lotiya şi Deshel încearcă să-l urmeze.

— Înapoi la treabă! le strig eu.

Oftează şi se îndepărtează resemnate.

— Răvăşit? întreabă Niridia.

E la timonă. Kearan, se pare, încă nu a apărut. Mă duc lângă ea.

— Băiatul ăla e al naibii de chipeş.

— Al naibii de enervant mai degrabă, spun eu. Nu ştiu ce-o să mă fac cu el.

— Îţi spun eu ce aş vrea să fac cu el.

— Niridia! o avertizez eu.

— Glumesc, căpitane.

Ştiu. Niridia nu poate nici acum să suporte atingerea unui bărbat, după tot ce i s-a întâmplat înainte să o găsesc, dar tot îi place să glumească. E treaba ei în calitate de cea mai bună prietenă. Se pricepe de minune să treacă de la statutul de prietenă la cel de secund şi ştie când e momentul pentru fiecare, îi sunt extrem de recunoscătoare pentru asta.

— Îl păstrăm, deci? întreabă ea.

— Da.

— Hmm, e tot ce spune.

E genul de persoană foarte precaută, cea mai responsabilă de la bord. Întotdeauna are ceva de spus.

— Ce?

— Aminteşte-ţi că e fiul lui Jeskor. Familiile voastre sunt rivale. Te-ai gândit că poate a plănuit de la început să se afle pe corabia aceasta?

— La fel cum am fost şi eu „prizonieră" pe corabia lui?

M-am lăsat prinsă intenţionat – tocmai pentru a găsi harta de pe corabia lui Draxen.

— Exact.

— Riden nu e aşa. Nu are ambiţii. Singurul lucru care-l motivează e fratele lui.

Niridia îşi suflă o şuviţă aurie de pe ochii albaştri.

— Nu aş zice că e *singurul* lucru, căpitane, spune şi se uită la mine cu subînţeles.

— Unde e Kearan? o întreb eu încercând să schimb subiectul.

Niridia arată spre provă şi mă mir că nu l-am observat mai devreme. Kearan e masiv. Corpul îi este ascuns sub redingota neagră, ca de

obicei, o haină plină cu buzunare care conţin mai multe sticle de băutură. Omul bea de stinge.

Însă acum se pare că şi-a depăşit limita. Se află la tribord, peste balustradă, vărsându-şi maţele în mare.

Încerc să mă gândesc la o pedeapsă potrivită pentru el când eu şi Niridia o observăm pe Sorinda cum apare din umbra trinchetului. Părul ei de abanos e doar un pic mai închis decât îi e pielea. E prins la spate, depăşind puţin linia umerilor. Sorinda nu poartă niciodată tricorn. Îşi petrece majoritatea timpului stând în umbră şi nu are nevoie să se apere de soare. În loc de sabie, are o floretă, deoarece pentru ea viteza e mai importantă decât forţa.

Însă acum are în mână capătul unei frânghii.

— Ce face? întreabă Niridia.

Am însărcinat-o pe Sorinda cu supravegherea lui Kearan. Urăşte sarcina asta, dar s-a dovedit că nu trebuie să se chinuie prea mult din moment ce Kearan nu-şi poate lua ochii de la ea. L-a ameninţat de mai multe ori că-i scoate ochii, dar eu i-am interzis cu fermitate asta. Are nevoie de ei ca să cârmească nava.

Acum că ne-am întors din misiune, se pare că Sorinda şi-a reluat sarcina de a-l tolera pe Kearan.

Leagă frânghia în jurul taliei lui. Acesta nici măcar nu observă, pregătindu-se de un alt val de vomă. Din moment ce deja e jumătate aplecat peste balustradă, Sorinda îl împinge cu uşurinţă peste bord. Se aude un şuierat scurt, apoi un *pleosc* puternic.

Iar Sorinda, asasina mea tăcută şi serioasă, zâmbeşte. Zâmbetul ei e atât de frumos, dar atât de fugar. Îi dispare înainte de a se uita peste bord, singurul semn că se făleşte cu victoria sa.

Kearan începe să tuşească şi să blesteme, dar Sorinda se retrage în umbră fără a scoate un singur cuvânt.

Câteodată uit că Kearan e doar cu câţiva ani mai mare decât mine şi Sorinda. Băutura îmbătrâneşte considerabil omul.

— Pune pe cineva să-l ajute, da? îi cer Niridiei. El şi restul băieţilor vor trebui să-şi acopere urechile. Mă duc la celule...

— Acum? întreabă ea precaută.

Ştie exact cât de mult urăsc să fac asta, tocmai pentru că sunt jumătate sirenă.

— Da, trebuie. Mi-am epuizat cântecul după bătălia din Charden şi voi avea nevoie de el dacă vreau să-l interoghez cum se cuvine pe

Vordan.

Zâmbesc la gândul că ne vom distra pe cinste.

Se ştie că metodele mele de interogare i-au făcut pe bărbaţi să-şi piardă minţile.

Capitolul 3

AM O SINGURĂ CELULĂ căptuşită cu perne în închisoare: celula mea.

Perne pufoase şi roşii sunt împrăştiate pe podea şi sprijinite de peretele de lemn. Mă descalţ şi-mi pun cizmele dincolo de bare, astfel încât să nu pot ajunge la ele. Apoi îmi desfac corsetul şi-l aşez peste ele. Intru în celulă îmbrăcată doar cu o pereche de colanţi şi o cămaşă simplă cu mânecă lungă. Nu pot purta nasturi, şireturi sau agrafe de păr. Nu aici.

Închid uşa şi o încui. Apuc cât pot de strâns barele şi trag. Ştiu că nu s-au slăbit, dar mi-e teamă că le voi rupe. Trebuie să verific de fiecare dată doar ca să mă asigur că fierul nu se îndoaie sub atingerea degetelor mele.

Mandsy coboară cu o găleată de apă. O aşază în faţa celulei ca să pot să ajung la ea printre zăbrele. Apoi îmi ia cizmele şi corsetul. Îi dau cheia.

— Toţi bărbaţii au ceară în urechi, căpitane. Ştiu procedura.

— Dar noii membri?

— Păi, Kearan probabil că e prea beat ca să fie trezit de abilităţile tale, dar oricum Sorinda a avut grijă să-i acopere urechile. Enwen a luat ceară cât pentru trei oameni, spunând că nu se ştie niciodată, spune ea şi râde. Îmi place de el. E un tip haios.

— Şi Riden?

— A luat dopurile fără întrebări.

— I-ai explicat ce vreau să fac?

— Da, căpitane.

Vreau să întreb mai multe. Cum a reacţionat? A fost dezgustat?

A insistat să-mi spună că nu vrea să-mi mai folosesc abilităţile pe el niciodată. E scârbit de ceea ce sunt? Dar apoi îmi zic că nu ar trebui să-mi pese. *Nu-mi pasă.*

Simt furnicături în vârfurile degetelor la vederea găleţii cu apă. Deşi

urăsc modul în care îmi afectează mintea, corpul meu se delectează cu senzaţia de a fi atât de aproape de ea. Fără să mai aştept, îmi bag mâna în găleată şi absorb apa.

Deodată, totul este mai clar. Aud scârţâitul lemnului, freamătul apei care se loveşte de corabie, un fluierat de femeie de deasupra, zgomotul cizmelor pe punte, pe cineva tuşind şi oameni râzând. Simt respiraţia celor din jurul meu, toţi nişte păpuşi cu care pot să mă joc.

Vocea mea ciupeşte mintea umană la fel cum ciupeşti coarda unui instrument. *Vino la mine!*

Persoana din faţa mea zâmbeşte.

— Nu am de gând să urmez ordinul ăsta, căpitane. Îţi voi duce lucrurile în cameră.

O femeie. Sâsâi spre ea. O incapabilă. Nu se poate alătura distracţiei. Îmi întoarce spatele şi simt cum îmi fierbe sângele. *Cum îndrăzneşte să mă ignore!* Mă arunc spre zăbrele, trag de ele şi lovesc cu toată forţa, dar nu se mişcă. Sunt captivă. Din cauza lor, oameni dezgustători. Îi simt mişcându-se deasupra mea. Îi cânt fiecăruia în parte, încercând să găsesc pe cineva care să mă asculte, dar nimeni nu-mi răspunde.

Puterile mă lasă treptat. Corpul meu tânjeşte după mai mult. Mă uit în jur agitată şi văd o găleată cu apă. Îmi afund mâna, o absorb şi gem de plăcere. Sub mine, în adâncuri, simt viaţa marină. Apa mângâie solzi, se înfăşoară în jurul tentaculelor şi bolboroseşte pe fundul nisipos. Un peşte speriat se dă din calea corabiei. Un delfin se îndreaptă spre suprafaţă. În depărtare se aude murmurul unei balene.

Iar eu sunt regină peste toate.

Cuşca asta nu mă poate ţine captivă prea mult şi, când voi fi liberă, o să-i fac pe bărbaţii de pe corabie să danseze până când o să le sângereze tălpile.

Balamalele de la uşă gem, iar un foşnet de picioare se apropie. De după colţ apare o faţă.

E unul din bărbaţi. Îi zâmbesc pişicher, arătându-mi doar puţin dinţii. Nu cât să-i arăt că sunt un prădător. Cu o mişcare din deget, îl invit să se apropie. Mă ascultă, dar nu face mai mult de câţiva paşi, menţinând distanţa.

E un tip chipeş, cu păr şaten şi îngrijit. Îmi pot imagina perfect cum ar arăta sub apă, cu şuviţele plutind prin valuri în timp ce cadavrul lui se loveşte de ţărm.

În ochii de-un căprui intens apare o sclipire de teamă. Au reflexe

aurii. Fascinant. Dacă aş putea ajunge la unul cu unghia, l-aş putea scoate şi...

Ochii reflectă determinare. E hotărât să nu-i fie frică? Ia să-l ajut puţin pe sărman! De pe buze mi se desprind câteva note grave, o melodie lentă şi senzuală care ar trebui să-l aducă lângă mine cât ai zice peşte.

Însă bărbatul nu se mişcă. Arată spre urechi. Ah, da. Oamenii cred că sunt în siguranţă dacă nu mă pot auzi. Nu ştie că pot face mai mult decât să cânt?

Îmi îndoi foarte încet mânecile deasupra coatelor pentru a-mi expune pielea. Îmi trec degetele uşor prin păr, iar şuviţele îmi mângâie umerii. Bărbatul e vrăjit, urmărindu-mi fiecare mişcare.

La final, mă întind pe perne, arcuindu-mi pieptul în exterior pentru a-mi scoate în evidenţă sânii şi mângâi duios pernele, invitându-l lângă mine.

Se întoarce pe călcâie şi pleacă fără să-mi mai arunce o privire. Ţip şi-i cânt să se întoarcă, dar bineînţeles că nu mă aude. Asta mă face să absorb şi mai multă apă.

Mă trezesc dimineaţa următoare. Mă întind şi casc. Niridia mă aşteaptă lângă celulă cu micul dejun şi cizme.

— Ai dormit bine?

— Simt că m-am trezit din morţi.

Satisfăcută să mă vadă eu însămi, deschide celula şi-mi dă tava cu mâncare. În timp ce înfulec pâine şi ouă, Niridia ia găleata.

— O noapte furtunoasă, să înţeleg.

— Ce vrei să zici? întreb eu în timp ce-mi şterg firimiturile de la gură.

— Nu a mai rămas strop de apă.

Sirena din mine renunţă la un moment dat să mai strige după echipaj, aşa că de obicei mai rămâne destulă apă în găleată. Însă noaptea trecută s-a întâmplat ceva.

Îmi aduc aminte deodată.

— Riden! strig eu.

— Ce?

— Nesăbuitul a fost aici azi-noapte.

Termin repede micul dejun şi mă încalţ în timp ce merg.

— Cerul să-l ajute! murmură Niridia din spatele meu.

Ajung pe punte instantaneu şi mă uit la oamenii din jurul meu. O văd pe Mandsy într-un colţ, împachetând nişte haine pe care probabil tocmai ce le-a terminat de cârpit.

— Unde e? izbucnesc eu.

Riden a fost responsabilitatea ei până când s-a vindecat. Ştie exact la *cine* mă refer.

Arată spre bărcile de salvare, unde Lotiya şi Deshel l-au încolţit. Asta mă face să mă înfurii şi mai tare.

— Allemos! strig eu.

Nu cred că l-am mai strigat pe numele de familie până acum, dar sunt atât de furioasă că nu vreau să-i rostesc prenumele.

Îşi ridică privirea de la cele două surori şi pe faţă i se aşterne uşurarea. Apoi îmi vede faţa.

— Mişcă-ţi fundul aici!

Fetele chicotesc când trece pe lângă ele, holbându-se la fundul în cauză în timp ce merge.

Abia pot să-mi păstrez calmul când ajunge într-un sfârşit la mine.

— Poate că Draxen a trecut cu vederea insubordonările tale, dar eu *nu* le tolerez.

Nu pare îngrijorat. Vântul îi bate prin păr, lipindu-i câteva şuviţe de gât. Sunt prea furioasă ca să pot să fiu distrasă de gâtul lui.

— Am făcut ceva? întreabă el.

Restul echipajului se preface concentrat pe activităţile de rutină, dar ştiu că toţi ascultă.

— Ai primit ordin să rămâi pe punte azi-noapte, dar tu l-ai ignorat şi te-ai dus la celule.

Se uită în jur la ceilalţi.

— Şi cine m-a văzut că am ignorat ordinele?

— *Eu.*

Idiotul. Ochii i se măresc.

— Am crezut că nu-ţi aminteşti nimic atunci când eşti... diferită.

— Nu contează dacă ai crezut că vei fi prins sau nu. Eşti prizonierul meu. Nu ai voie să ignori ordine. Să-ţi aduc aminte că fratele tău nu are neapărat nevoie de cap?

Îl văd cum fierbe, dar se abţine şi se apropie, vorbind atât de încet încât doar eu îl pot auzi.

— Eram doar curios. Voiam să te văd când te transformi. Nu mi-am scos dopurile. Am avut grijă.

Îi răspund la fel de tare ca până acum ca să audă toată lumea.

— Nu-mi pasă. I-ai pus pe toţi în pericol din cauza curiozităţii tale.

— Toată lumea a fost în siguranţă.

Mă gândesc la lascivitatea pe care am transmis-o, cum l-am chemat la mine folosindu-mi corpul. O urăsc pe sirenă.

— Ştii ce s-ar fi putut întâmpla dacă mai făceai trei paşi? Permite-mi să te luminez, din moment ce văd că mă subestimezi în continuare. Aş fi putut ajunge la tine printre zăbrele. Ţi-aş fi tras braţul înăuntru. Ţi l-aş fi dislocat şi rupt. Apoi, aş fi lucrat la degetele tale până când le-aş fi transformat în şperacle. Vrei să ştii ce ţi s-ar fi întâmplat dacă ieşeam din celulă?

Nu i se mişcă niciun muşchi al feţei. Reuşeşte să dea o singură dată din cap.

— Nu pot să controlez sirena. E un monstru, de aceea iau măsuri.

— Nu mi-am dat seama...

Se opreşte, iar vocea lui devine fermă, de parcă mai poate rezolva ceva.

— Nu aş fi înaintat oricum. Forma ta de sirenă nu mă interesează.

— Niridia, strig eu, închide-l într-o celulă! Riden are nevoie de puţin timp de gândire. Pune-i pe băieţi să-l ducă şi pe Vordan acolo. Într-o celulă separată.

Riden îl urăşte pe Vordan la fel de mult ca mine. Mi-e teamă că ar încerca să-i facă ceva.

— Să trăiţi, căpitane! spune ea.

Le întorc spatele şi o iau spre camera mea. Trebuie să mă schimb.

Încă sunt furioasă pe Riden când mă întorc. Până la urmă, se pare că această corabie este prea mică. Aş fi putut să-l trimit înapoi în infirmerie, dar asta nu prea e pedeapsă. Îl trimiteam înapoi în puf. Nu, în celulă cu fraierul ăsta arogant!

Mă duc ţintă spre trapa care duce sub punte, dar mă opresc să-l las pe Enwen să iasă. E atât de înalt, încât îi e cam greu. Cu ochii lui mici, obrajii traşi şi un nas perfect proporţionat, pare un trunchi de copac.

— Enwen, pe unde umbli?

— Am ajutat-o pe Teniri în vistierie, căpitane. Am avut multe monede de numărat.

Mă încrunt.

— Deşartă-ţi buzunarele!

— Nu e nevoie. Teniri m-a percheziţionat deja înainte să plec. Poţi s-o întrebi. N-aş fura nici în ruptul capului de la noul meu echipaj. Spre deosebire de corabia lui Draxen, mie chiar îmi place să fiu pe *Ava-lee.*

— Atunci de ce ai rămas cu Draxen?

— Cine altcineva să stea cu ochii pe Kearan?

— Nu faci o treabă prea bună. De ce nu-l ţii departe de butoaiele cu rom? M-am săturat să-l văd cum îşi varsă maţele pe corabia mea.

— Mă referam la bunăstarea lui emoţională, căpitane.

— Cred că glumeşti. Cred că şi o scoică simte mai mult decât el.

— Ei bine, nu strică să încerci. Nu aş fi un prieten adevărat dacă nu aş încerca.

— De câte ori să-ţi mai spun? strigă Kearan de cealaltă parte a corabiei. Nu suntem prieteni!

— Ba da, suntem! îi strigă Enwen înapoi.

— Nu mai ţipa! îi spun lui Enwen. Rezolvaţi-vă problemele între voi. Eu am treabă.

— Căpitane, stai! se aude o altă voce.

Micuţa Roslyn mă prinde înainte să pun piciorul pe scară.

— Am nevoie de aprobare pentru o petrecere.

— O petrecere?

— Pentru că am obţinut harta şi am furat comoara lordului pirat! Niridia a spus că nu ai putut aseară pentru că a trebuit să te închizi în celulă ca să chemi sirena.

— Aşa e, iar acum am un prizonier de interogat. Ce zici de diseară?

— Cred că sunt liberă, spune ea, de parcă ar fi putut avea o programare importantă. Pot să ajut şi eu la interogatoriu?

— Nu.

Îşi pune mâinile-n sân, gata de ceartă.

— Ţi-ai făcut exerciţiile de scris pe ziua de azi?

Dă din cap şi oftează supărată.

— Nu ai voie să interoghezi prizonierul dacă nu ţi-ai îndeplinit sarcinile pe ziua de azi.

Nu că aş fi lăsat-o să ajute. Nu e nevoie să mă vadă torturându-l pe omul ăsta.

— Şi nu dăm nicio petrecere până nu îţi termini exerciţiile.

— Of, bine! spune ea, depărtându-se cu paşi apăsaţi.

Wallov şi Deros stau de pază şi joacă cărţi. Vordan a fost în sfârşit scos din cuşcă, doar pentru a fi mutat într-o celulă un pic mai mare. Nu mai are căluş şi nici nu mai e legat. Stă cu spatele la noi. Riden e la două celule distanţă. Stă pe jos cu braţele peste genunchi şi nu se uită la mine.

Bun.

— Fiica ta devine din ce în ce mai îndrăzneaţă, Wallov, spun eu.

— Mă întreb de la cine i se trage, zice el.

— Sper că nu te referi la mine.

— Nici nu mă gândeam la asta, comentează el, dar tonul lui e prea sugestiv ca să fie sincer.

Îi zâmbesc.

— Luaţi o pauză, spun eu. O să am eu grijă de şobolanii ăştia.

Îşi trag scaunele şi se îndreaptă spre scări

— Wallov, asigură-te că Roslyn îşi face exerciţiile de scris şi nu umblă brambura pe corabie ameninţând oamenii cu pumnalul ăla.

— Nu e o armă frumoasă, căpitane? Am câştigat-o la cărţi de la Deros.

Deros îşi încrucişează braţele masive.

— L-am pierdut intenţionat ca fata să aibă şi ea o armă ca să se protejeze.

— Continuaţi-vă discuţia pe punte, băieţi.

Aştept câteva momente până aud trapa trântindu-se în urma lor.

Vordan s-a ridicat şi stă într-un picior – cel care nu s-a rupt după căderea de la han – şi s-a întors să mă privească.

Îşi mută ochii spre celula din partea opusă a închisorii, cea căptuşită cu perne.

— Aş fi preferat-o pe aceea, dar cred că e a ta.

Zâmbeşte după remarca lui isteaţă.

— Cum e să te închizi într-o celulă pe propria ta corabie? continuă el. Nu-mi pot imagina cum...

Îl întrerup cântând câteva note grave. Îl fac pe Vordan să creadă că ţine un cuţit în mână. Se uită la el înfricoşat, apoi începe să-şi înjunghie piciorul, pe cel sănătos. Urlă de durere, dar apoi ţipătul se transformă într-un mormăit furios. O încercare patetică de a-şi menţine calmul.

Mă opresc, iar Vordan îşi revine. Se uită la picior, vede că e

nevătămat, că mâna lui nu are niciun cuţit şi îmi aruncă o privire dezgustată. Gâfâie. Deşi mintea lui ştie că nu e rănit, durerea imaginară dispare mai greu.

— Cred că ţi-ai îndeplinit visul, spun eu. Se pare că în sfârşit îmi vei vedea puterile în adevăratul sens al cuvântului.

Păleşte, iar satisfacţia pe care o simt mă unge pe suflet.

— Aşadar, zic eu, vreau să-mi spui toţi spionii pe care-i ai în flota tatălui meu. Vreau numele lor şi echipajul din care fac parte.

— Nu cred că...

Buzele mele dau drumul altei note. La picioarele lui Vordan se formează o baltă şi-l fac să-şi bage faţa în apă o jumătate de minut. Îl las să şi-o ridice pentru câteva secunde, ca să respire, şi apoi o ţine în apă un minut întreg. Deşi este conştient de tot ce se întâmplă, nu poate face nimic căci eu îi controlez corpul. E la mila mea.

Când se înalţă a doua oară pentru a respira, închei cântecul.

Cade pe spate, căutând să simtă podeaua uscată. Niciun strop de apă. Nu are forţă să se ridice deoarece trage cu sete aer în piept şi tuşeşte încontinuu.

Îmi permit să mă uit cu coada ochiului la Riden. Urmăreşte toată scena cu faţa impasibilă. Nu vreau să încalc înţelegerea şi să-mi folosesc puterile pentru a afla ce simte, deşi vreau cu disperare să o fac.

— Aş putea, desigur, să te oblig să-mi spui adevărul, spun eu, concentrându-mă din nou pe Vordan, dar ceea ce vreau cel mai mult e să suferi înainte să mori. Aşa că, te rog, opune în continuare rezistenţă.

De îndată ce respiraţia îi revine la normal, se ridică şi sare într-un picior într-un mod jalnic până îşi găseşte echilibrul.

— Pe corabia *Tăişul Mortului,* vei găsi un pirat cu numele de Honsero. E omul meu. Klain se află pe corabia *Furia Întunecată.*

Se opreşte să-şi tragă răsuflarea, apoi îmi spune mai multe nume de corăbii şi piraţi, adăugând chiar şi unele care se află în fortăreaţa tatălui meu.

După ce termină, cânt o melodie înaltă, pătrunzătoare şi gâtuită. Îl întreb dacă a spus adevărul şi dacă a omis vreun nume. Sub influenţa mea, îmi confirmă cele spuse.

Simt cum puterile mă părăsesc în timp ce cânt, asemenea foamei care se strecoară în stomacul unei persoane între mese, lăsându-l gol şi fără vlagă. Mă înfurie efemeritatea puterilor mele.

Când îşi mai revine, Vordan spune:

— Ai omorât fiecare om din hanul ăla. Cred că l-ai omorât până şi pe băieţelul care te-a dat în vileag.

Nu. Nu omor copii. Mai ales când au ales greşit omul care să le dea un colţ de pâine. Însă tac. Îl las să creadă că nu am milă.

— Şi acum ştii şi despre ceilalţi. Mi-ai luat totul, când noi doi am fi putut ajunge pe culmile succesului.

— Nu, Vordan. Eu te-aş fi dus pe culmile succesului. Tu nu eşti genul de bărbat care poate ajunge acolo de unul singur. Eşti mediocru şi nu ai reuşit să faci nimic.

Râde încet, ca şi cum ar râde pentru el, şi-şi trece degetele prin păr.

— Ai dreptate, spune el într-un sfârşit. Mai am doar o carte de jucat, Alosa. Informaţii în schimbul vieţii mele.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Nici dacă este un secret pe care tatăl tău l-a ascuns faţă de tine?

Încerc să nu reacţionez la spusele lui. Nu mai are niciun as în mânecă, doar minciuni.

— Am auzit multe conversaţii între tine şi Riden când eram la bordul *Hoinarului Nopţii,* continuă el, rânjind spre Riden. Îţi mai aminteşti discuţia pe care ai avut-o cu el despre secrete? Voiai cu disperare să afli unde ascunsese Jeskor harta şi încercai să extragi informaţii de la Riden. Ba chiar i-ai spus şi o minciună legată de un loc ascuns sub podeaua din camera tatălui tău unde păstrează informaţii secrete. De parcă dacă îi împărtăşeai ceva despre tatăl tău îl convingeai să-ţi spună şi el ceva despre al lui.

Vordan zâmbeşte aducându-şi aminte, iar mie nu-mi vine să cred că nu l-am observat furişându-se pe corabie.

— Dar amândoi ştim că tatăl tău are un birou secret în fortăreaţa lui.

Da, ştiu asta. E camera privată a tatălui meu. Singurul loc din fortăreaţă unde doar el poate intra. Mi-am petrecut mult timp în copilărie încercând să intru, dar curiozitatea mea a avut consecinţe grave.

— Mi-am trimis cel mai bun spion în fortăreaţă, Alosa, continuă Vordan. Ai vrea să ştii ce a găsit?

Deschid gura să-i spun că nu. Minciunile nu-l vor ajuta. Nu mă poate manipula. Nu acum. Nu mai sunt prizoniera lui, iar de data asta nu va câştiga.

Însă nu spun aşa ceva. În schimb, zic:

— Ce anume?

Pe chip îi apare un zâmbet larg şi simt nevoia să-i trag un pumn. Faţa lui transmite faptul că mă are la mână.

— Mă vei elibera dacă-ţi spun?

— Te pot face să vorbeşti şi cu ajutorul puterilor şi fără ele, Vordan. E alegerea ta.

Scrâşneşte din dinţi.

— Bine, fie, dar nu uita că eu am aflat asta pentru tine.

Deschid gura pentru a începe să cânt, dar el începe:

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce tatăl tău nu este afectat de abilităţile tale? Ştii de ce?

— Pentru că prin vene îmi curge sângele lui. Legătura noastră îl protejează.

— Aşa ţi-a *spus* el?

— Ăsta e adevărul, spun eu printre dinţi.

— Greşit.

Vordan pare că savurează fiecare cuvânt.

— A găsit ceva pe insula unde a întâlnit-o pe mama ta. O armă. Un dispozitiv care îl protejează de sirene şi care-i permite să le controleze, în caz că le găseşte din nou. Un dispozitiv care-i permite să te controleze pe *tine.* Te-a manipulat de când te-ai născut.

Spune bazaconii. L-am sfidat pe tatăl meu de când am învăţat să merg. Nu-l ascult mereu. De aceea tot corpul meu e acoperit de cicatrici.

Vordan continuă, parcă simţindu-mi îndoiala:

— Gândeşte-te. Gândeşte-te la tot ce ţi-a făcut. La cât de mult te-a bătut. La cât de mult te-a torturat. La cât de mult te-a rănit doar ca să te înveţe mine. Ţie ţi-a făcut cel mai mult rău pe lumea asta, dar tu tot îl slujeşti. Mereu te întorci la el. În cele din urmă, tot îi urmezi ordinele. Sună asta a ceva ce ai face de bunăvoie? Poate că încerci să-ţi justifici reacţia. E tatăl tău. Mereu a vrut doar să te facă mai puternică. Să fii o supravieţuitoare. Dar sunt astea oare gândurile tale? Sau sunt gândurile lui care te aduc înapoi la el de fiecare dată?

Îmi îngheaţă sângele-n vene. Nu mai pot respira, iar ochii mi se înceţoşează. Nu. Nu se poate!

— Minţi! izbucnesc eu îndată ce-mi găsesc cuvintele.

— Oare? întreabă el. Vezi cu ochii tăi.

Asta fac. Încep să cânt o melodie atât de încărcată de emoţie încât abia o pot îngâna. Chiar şi după ce o mai ascult o dată, povestea e aceeaşi. Spune adevărul. Sau ceea ce crede el că e adevărul.

Spionul l-a păcălit.

Sigur s-a înşelat.

Plec din închisoare. Tot ce-mi doresc e să mă îndepărtez cât mai mult de cei doi bărbaţi din celule.

Mi-aş dori să-l fi omorât pur şi simplu pe Vordan şi să nu mă fi obosit să-l interoghez. Cuvintele lui îmi bântuie gândurile.

Te-a manipulat de când te-ai născut.

Nu mă pot îndoi de tatăl meu din cauza unor cuvinte spuse de inamicul lui. *Nu voi face asta.*

Şi totuşi nu le pot uita. Pentru că nu s-au schimbat atunci când mi-am folosit puterile asupra lui. Am un gol enervant în stomac pe care trebuie să-l ignor. Dacă ar fi să-mi analizez sentimentele, să le dau un nume, mi-ar putea da totul peste cap. Munca mea de-o viaţă.

Aşa că sufăr în tăcere şi nu îndrăznesc să le scot la suprafaţă.

Drumul până la fortăreaţă va dura o lună. Va fi suficient timp pentru ca îndoiala să dispară şi pentru a-mi aduce aminte cui îi sunt loială.

Ignor aceste gânduri şi încerc să înfrunt restul zilei. Am uitat complet de promisiunea pe care i-am făcut-o lui Roslyn legată de petrecere, dar se pare că ea a decis să organizeze totul pentru că petrecerea începe fără să ştiu.

Pe puntea principală, Haeli, una din gabierii mei, ia o lăută şi începe un cântec vesel. Lotiya şi Deshel dansează împreună, la braţ. Wallov şi Deros le învârt pe fete pe rând. Enwen se alătură distracţiei, dar Kearan stă într-un colţ, cu plosca în mână.

Roslyn observă asta, se opreşte din dansat şi o ia pe furiş spre el.

— Ce vrei? întreabă Kearan.

Îmi dau seama după cum îşi înclină capul că e surprinsă că a auzit-o.

— Te privesc uneori de sus. Scoţi plosca aia destul de mult. Are romul un gust chiar aşa bun?

Kearan se întoarce şi se uită la ea cu o privire ciudat de alertă.

— Nu trebuie să aibă gust bun. Doar să fie tare.

— Pot să iau şi eu?

Kearan ridică din umeri şi-i oferă plosca. Înainte să pot măcar să fac un pas în faţă, Sorinda e lângă el şi-i smulge plosca din mână. I-o toarnă în cap.

— Idiotule! spune ea. Nu-i oferi băutură unui copil.

— N-aveam de gând s-o fac! Imediat ce-o mirosea, mi-ar fi dat-o înapoi.

— Nu ai de unde să ştii.

— Tu nici măcar nu suporţi să stai lângă mine din cauza băuturii.

— Nu suport să stau lângă tine din mai multe motive.

Încep să ţipe unul la altul. Dacă Kearan ar putea ţine pasul cu ea, sunt sigură că s-ar ajunge la bătaie. Roslyn se îndepărtează încet de cei doi şi începe din nou să danseze.

— Ce mai cuplu! spune Niridia venind lângă mine.

— N-am mai văzut pe nimeni s-o calce aşa pe nervi, zic eu.

— Cred că şi pentru ea e o noutate. Mă întreb cât de mult îi va lua să-şi dea seama că îl place.

Pufnesc.

— Sorinda? Să-l placă pe Kearan? Nu cred aşa ceva.

Niridia ridică din umeri.

— Nu ar arăta rău dacă s-ar aranja şi el puţin.

— Şi dacă nu ar mai bea.

— Şi dacă s-ar bărbieri.

— Şi ar face şi el sport.

— Şi dacă şi-ar îndrepta nasul ăla strâmb.

Începem amândouă să râdem. Îmi dau seama cât de mult aveam nevoie de asta.

— Bine, fie! cedează ea. Probabil că n-are nicio şansă Kearan.

Ne întoarcem spre dansatori, iar Niridia adaugă:

— Ştii, nu ar strica să mai avem încă un dansator printre noi.

Şi uite aşa gândurile mele se întorc iar la ce s-a întâmplat în închisoare. La ce a spus Vordan.

— Nu a suferit destul Riden? întreabă ea.

Vreau să spun că nu. Vreau să-l las să stea acolo până când ajungem la fortăreaţă, doar că asta m-ar face să par egoistă pentru că el a auzit ce a zis Vordan şi nu m-a văzut pedepsindu-l pentru faptele sale. Aveam oricum de gând să-l las doar o zi în celulă.

— Poţi să-i dai drumul, spun eu, dar avertizează-l că dacă-mi mai ignoră ordinele o dată, îl las în celulă până ajungem la fortăreaţă.

— Să trăiţi! confirmă ea, dar ochii îi rămân fixaţi asupra mea o clipă în plus.

— S-a întâmplat ceva?

Mă chinui să zâmbesc.

— Nu, nimic. Şi apoi, pentru că ştiu că nu va pleca până nu-i spun motivul, adaug: când l-am văzut pe Vordan mi-am adus aminte de lucrurile pe care mi le-a făcut pe insulă. Asta-i tot. Îmi revin eu.

Mă priveşte înţelegătoare.

— Încearcă să te alături petrecerii. Dansul mereu te înveseleşte. Dacă vrei, putem discuta despre asta mai târziu.

Aprob din cap, dar după ce pleacă zâmbetul îmi piere. Mă tentează să mă duc să mă culc, dar nu vreau să rămân singură cu astfel de gânduri. Mai degrabă îi privesc pe ceilalţi cum se distrează.

Mă retrag într-un colţ şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe o ladă. Las muzica să-mi izgonească neliniştea. Niridia se întoarce cu Riden. Din fericire, Lotiya şi Deshel sunt ocupate cu Wallov şi Deros. În schimb, Philoria şi Bayla, două din tunarii mei, sunt cele care-l iau la dans.

Riden nu ratează niciun pas. Nici nu zici că a stat într-o celulă o zi întreagă după ce a fost certat de faţă cu tot echipajul. Ca să nu mai zic că tocmai ce s-a refăcut după ce a luat două gloanţe în picior. Nu-l doboară nimic? Nimic în afară de fratele lui. Mă holbez la el fără jenă, urmărind modul în care mâinile şi picioarele i se mişcă în ritmul cântecului şi felul cum interacţionează cu membrii echipajului, de parcă sunt prieteni de-o viaţă. Pare că şi el are puteri magice.

O pereche de ochi căprui-aurii se aţintesc asupra mea, de parcă ar fi ştiut că m-am uitat la el în tot acest timp. La următoarea pauză dintre dansuri, Riden vine spre mine. Devin agitată şi sper că Lotiya şi Deshel îl vor observa că pleacă şi vor sări pe el.

Dar nu, ajunge fără a întâmpina vreun obstacol şi se aşază pe lada de lângă mine.

Aştept să spună ceva. Să mă convingă de spusele lui Vordan. Nu a tot încercat şi el să mă convingă, chiar de când ne-am cunoscut, că tatăl meu e corupt şi manipulator? Pariez că a zâmbit când a auzit cuvintele lui Vordan, mulţumit că altcineva îi confirmă spusele. Cum m-a numit când i-am spus că e ridicol deoarece îi este loial fratelui său îngrozitor?

O ipocrită.

— În ce cercuri te mai învârţi, spune el.

Încerc să-mi dau seama ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat în închisoare cu Vordan.

— Ce? întreb eu.

— Cele două surori.

Îi urmăresc privirea şi le văd pe Lotiya şi Deshel făcându-i ochi dulci. Se opresc din bătut din palme şi din picioare: Lotiya îi transmite un sărut, iar Deshel îi face senzual cu mâna.

Riden se cutremură.

Sunt două fete foarte frumoase. Reacţia lui mă surprinde.

— Se comportă ca nişte... se opreşte.

— Prostituate? termin eu propoziţia. Pentru că asta au fost. Au fost forţate să devină prostituate la o vârstă mult prea fragedă. Le-am luat în echipaj după ce le-am văzut luptându-se cu nişte bărbaţi care încercau să profite de ele pe gratis, în afara programului. Cuţitul e specialitatea lor, îl avertizez.

— Nu voiam să spun prostituate.

— Nu? întreb eu, uşurată că vorbim despre altceva. Atunci ce voiai să spui?

— Sincer să fiu, chiar nu am cuvinte să le descriu.

Asta mă face să le iau apărarea. Mă bucur că pot simţi şi altceva în afară de neliniştea care m-a urmărit toată ziua.

— Dacă vrei ca pactul nostru să continue, atunci trebuie să înţelegi că nu suntem doar femei, suntem piraţi.

Îmi aduc aminte de comentariile de mai devreme ale surorilor legate de Riden dezbrăcat.

— Nu ai zice nimic dacă bărbaţii de pe corabia ta s-ar comporta aşa sau ar face asemenea comentarii. Nu ai dreptul să ne judeci mai aspru doar pentru că suntem femei. Nu e corect şi nu are sens. Ca să nu mai zic că te voi arunca peste bord dacă te mai prind că zici ceva.

Faţa i se luminează şi pare amuzat, dar eu continui la fel de înverşunată:

— Am douăzeci şi opt de fete excelente pe corabia asta, iar trecutul lor le-a transformat în ceea ce sunt azi. La fel şi pe tine. Şi fiecare din ele, inclusiv micuţa Roslyn, merită respectul tău.

Riden mă priveşte câteva momente, apoi se uită din nou la dansatori.

— Îţi admir iubirea pentru echipaj, Alosa, dar nu trebuie să le iei apărarea în faţa mea. Nu judec pe nimeni, mai ales pentru că sunteţi

femei. Am fost doar surprins. Îmi cer scuze!

Îi ignor scuzele, dar le apreciez. M-am obişnuit să-mi apăr fetele. Faţă de tatăl meu. De bărbaţii din consiliu. De alţi piraţi. În ochii lor, femeile nu au ce căuta pe mare.

Dar Riden *îşi cere scuze.*

Nu ştiu cum să reacţionez.

— Şi-mi cer scuze că nu am respectat ordinele, spune el. Nu voi mai intra în închisoare în timp ce îţi refaci puterile.

— Bine.

— Sunt... înspăimântătoare.

Nu ştiu dacă să fiu iritată sau amuzată de replica lui.

— Alosa? întreabă Riden.

Mă pregătesc să-l aducă în discuţie pe Vordan.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai acordat mie şi lui Draxen o şansă. Am fi fost morţi dacă nu ai fi intervenit. Mulţumesc!

Când mă vede că nu răspund, întreabă:

— De ce ai făcut-o?

Şi aici vine şi celălalt lucru la care nu vreau să mă gândesc. De ce m-am chinuit să-i apăr pe Riden şi pe fratele lui jalnic.

Îndrăznesc să mă uit la el.

— Nu ştiu.

Zâmbeşte, buzele lui frumoase arcuindu-se într-un mod elegant, de parcă ar avea propriile teorii despre motivul pentru care am făcut-o.

Îmi mut privirea de la gura lui şi o ascult pe Haeli cum începe un alt cântec.

— Dansează cu mine!

Îmi întorc gâtul spre Riden atât de brusc că-l aud cum trosneşte.

— Ce?

— Hai! O să fie distractiv.

Mă ia de braţ şi mă ridică înainte să pot refuza, ceea ce bineînţeles că urma să fac.

Sunt sigură de asta.

E prea târziu acum pentru că deja mă învârte. Să-l refuz ar duce la o scenă. Oricum, echipajul chiuie. Wallov, Deros şi Enwen iau câte o fată şi ni se alătură. Mişcările mele sunt rigide, reţinute. Simt cum mintea şi corpul se luptă. E o idee proastă din prea multe puncte de vedere. Ca să nu mai zic că am prea multe chestii pe cap ca să îndrăznesc măcar să mă distrez.

— Hai, prinţesă! spune Riden. Sigur poţi mai mult de atât.

Nu ar trebui să-l las să mă aţâţe, dar de obicei nu ignor o provocare. Şi ador să dansez. Mama mea e sirenă. Muzica îmi curge prin vene.

Simt cum muzica îmi dansează pe piele şi mă mişc pentru a o ajuta. O mângâi cu mâinile, îmi mişc şoldurile pe lângă ea, o calc diafan cu vârfurile. Îl conduc pe Riden, iar el mă urmează, dar uneori uită de sine şi se opreşte să mă privească, vrăjit de mişcările mele. Devine apoi conştient de ce face şi începe din nou să danseze. Chiar bine. Ţine ritmul, iar piruetele lui sunt bine executate, chiar graţioase. De fiecare dată când trupurile ni se ating – mâinile, braţele, genunchii – dansul devine mai palpitant, electrizant. Sunt încărcată de energie ca norii de furtună – mă simt de zece ori mai puternică decât atunci când îmi folosesc puterile de sirenă. Mă simt diferit. Mă simt cu adevărat umană.

Văd cum se comportă Riden cu mine: privirea înflăcărată şi hotărâtă, felul în care mâinile îi zăbovesc pe corpul meu, cum se aşază lângă mine. În mod normal, aş şti exact ce înseamnă, dar apoi îmi amintesc că e prizonierul meu. Va face şi va spune orice ca să iasă cum vrea el.

Cântecul se termină. Haeli începe altul, dar eu mă retrag.

— Nu vă opriţi! le strig celorlalţi. Continuaţi petrecerea. Eu mă duc la culcare.

Zâmbesc la vederea atâtor feţe fericite. Sunt pline de focul pe care numai o pradă bună îl aduce.

Mă îndrept spre scări, sigură că nu voi putea să dorm din cauza gândurilor care mă împovărează, dar trebuie să fiu singură. În timp ce mă îndepărtez, îmi repet în gând: *Riden e prizonierul meu, Riden e prizonierul meu, Riden e prizonierul meu.*

Cineva mă ia de mână şi mă trage sub scări, în întuneric.

Simt un val de încântare, dar şi de groază, chiar înainte să-i văd chipul.

— Alosa, spune Riden în timp ce-mi ia mâinile într-ale lui şi mă împinge uşor, lipindu-mă de perete.

Se apleacă spre mine, iar eu îl întreb:

— Ce-i? de parcă voia să mă întrebe ceva, nu să-mi spună numele doar ca să simtă plăcerea de a-l rosti.

— Dansezi minunat, şopteşte el şi-i simt nasul atingându-mi obrazul.

Deja mi-am închis ochii.

Fir-ar, ce bine miroase! A săpunul de cocos pe care-l folosim pe corabie, amestecat cu o aromă înţepătoare şi aspră care-i aparţine doar lui.

Ce uşor ar fi să-l las să mă sărute. Înnebunitor de uşor.

Dar Riden îşi vrea fratele liber. Şi vrea să fie şi el liber. Momentele de intimitate dintre noi sunt clar plănuite.

Sigur aşa este.

— Noapte bună, Riden! spun eu, dându-i drumul.

Însă când trec pe lângă el, îl sărut pe obraz.

Mă mustru pentru gestul copilăresc odată ce ajung în cameră.

Însă ceea ce mă sperie cel mai mult este că aproape nu m-am putut abţine.

Capitolul 4

DIN EXTERIOR, FORTĂREAŢA NU PARE mare lucru. Arată ca oricare altă insulă din arhipeleagurile localizate la nord-est de Vârful Lycon.

Însă piraţii regelui ştiu despre ce e vorba.

Insula are multe margini abrupte şi canale. Este un labirint format din apă şi uscat. Trebuie să cârmeşti foarte bine corabia ca să nu se lovească de ceva. Marea dă într-o serie de caverne unde stau corăbiile care nu fac parte din flotă. Acum sunt cam cincizeci.

Niridia ne conduce spre doc. Haeli şi ceilalţi gabieri leagă velele, iar Lotiya, Deshel şi Atella pregătesc frânghiile pentru ancorare. Coborâm scândura de acces.

— Spune-le lui Wallov şi Deros să-l aducă pe Vordan, îi zic Niridiei. Şi spune-i lui Mandsy să-l urmărească pe Riden ca şi cum ar fi un rechin pe urma prăzii.

— Dintre toate fetele de pe corabia asta, nu aş zice că Mandsy e cea care aduce a rechin, rosteşte o voce din spatele meu.

În ultimele zile ale voiajului, Riden a fost obligat să stea sub punte ca să nu afle locaţia exactă a fortăreţei. Nu mă aşteptam ca Mandsy să-i dea drumul aşa de repede.

— Şi presupun că eu sunt norocoasa care poate fi asemănată cu această fiară? îl întreb eu.

— Nu, sunt surorile feroce. Nu-mi dau seama care din ele e mai depravată. Deshel crede că poala mea e un scaun, dar Lotiya îşi bagă degetele în părul meu ca într-o mănuşă.

Mă încântă nespus să aud că e deranjat de avansurile lor.

— Credeam că îţi place atenţia feminină, spun eu. Cred că traiul pe o corabie plină de femei e un vis devenit realitate pentru tine.

Se uită la mine intens, de parcă privirea lui ar transmite un înţeles ascuns, dar eu nu-l înţeleg. Şi mi-a interzis să-mi folosesc abilităţile pe el.

— Nu pot citi gânduri, Riden, aşa că spune ce ai de spus.

— Avansurile lor sunt nedorite, declară el într-un sfârşit.

— Atunci zi-le şi lor asta.

— Nu crezi că am încercat?

— Dacă vrei compasiune, du-te la Mandsy.

Se uită supărat la mine.

— Nu compasiune vreau de la tine, Alosa.

Înainte să apuc să mă gândesc la ce vrea să spună, pleacă. Niridia apare cu Mandsy după ea. Arăt spre Riden.

Mandsy, care are părul prins în două cozi împletite, date pe spate, se duce după el.

— Ai grijă! îi strig. E în toane proaste.

— Ştiu exact cum să-l calmez, spune Mandsy.

— Cum?

— Îl pun la cusut. Lucrul manual e perfect pentru a te relaxa.

Mandsy e un înger. Coase, vindecă şi luptă. Ceea ce o face o luptătoare eficientă este că ştie unde se află organele vitale. Ne-a bandajat pe mine şi pe restul membrilor echipajului de nenumărate ori. Mulţi îi datorează viaţa. Aş vrea să mai am zece ca ea. Accept chiar şi optimismul exagerat pe care îl are.

— Nu l-aş lăsa să pună mâna nici măcar pe un ac, spun eu.

— Am eu grijă de asta.

Wallov şi Deros vin pe punte, ţinându-l pe Vordan de câte un braţ. Se zbate, dar nimeni nu le poate egala forţa. Vordan nici nu ar trebui să se încerce, mai ales că e rănit.

— Mă dai pe mâna lui Kalligan? întreabă Vordan.

— O să stai închis în temniţa fortăreţei până mă hotărăsc ce fac cu tine.

— Ai uitat discuţia noastră? Ai nevoie de mine. Eu...

— Te poţi duce în temniţă pe picioarele tale sau putem scoate iar cuşca. Alegerea îţi aparţine.

Se gândeşte mai bine şi tace din gură.

Mă uit la bărbaţii care-l ţin.

— Duceţi-l prin intrarea laterală! Nu vreau să-l mai văd.

Apoi îi spun Niridiei:

— Mă duc înăuntru. Ai grijă ca toţi să se spele şi să se odihnească. Vreau ca *Ava-lee* să fie aprovizionată şi gata de navigat. Cred că vom porni în curând la drum. Regele va dori să o ia spre Isla de Canta cât mai repede posibil.

Sar de la bord şi aterizez pe doc. Majoritatea preferă scândura, dar

pe mine nu mă deranjează distanţa. Mă obişnuiesc repede cu podeaua solidă, după săptămâni pe mare.

Celelalte docuri din peştera în care am oprit găzduiesc şi alte corăbii. Aceasta e cea mai apropiată de intrarea în fortăreaţă, aşa că doar apropiaţii tatălui meu au voie să ancoreze aici. Printre ei se află căpitanul Timoth cu *Suflul Iadului;* căpitanul Rasell cu *Furia Întunecată;* Adderan cu *Tăişul Mortului.* Faţa mi se contorsionează când văd *Secretul Morţii.* Dacă tatăl meu nu ar fi ţinut atât la Tylon şi la corabia lui, aş umple-o de găuri când nu se uită nimeni, poate şi pe căpitanul ei.

Docurile conduc spre un drum care taie peştera şi se deschide spre insulă. De acolo, brazii şi molizii de pe plajă ascund o cale bătătorită. Este incredibil că rădăcinile lor sunt suficient de puternice pentru a penetra solul dur al insulei. Fortăreaţa este sculptată în rocă şi conţine elemente din lemn.

La câteva insule distanţă se află un vulcan adormit. Insuliţa pe care tatăl meu o foloseşte drept ascunzătoare este formată dintr-un labirint de tunele care au fost săpate demult de lavă, o forţă naturală înfiorătoare.

Acum îi adăposteşte pe cei mai înfiorători oameni care au trăit vreodată.

Lovesc o pietricică ce-mi stă în drum şi ajung la deschiderea celui mai mare tunel care serveşte pe post de intrare. Din tavan atârnă frânghii de care sunt legaţi oameni morţi, ceea ce face ca intrarea să pară o gură căscată cu dinţi împrăştiaţi. Frânghiile au la capete cârlige care au fost băgate în gurile trădătorilor. Atârnă ca nişte peşti capturaţi, pentru ca toţi să vadă ce soartă au cei care-l înfurie pe tatăl meu.

Tunelul se desparte în mai multe rute, care la rândul lor creează mai multe drumuri. Fortăreaţa poate fi un labirint nesfârşit, mai puţin pentru cei ce-l slujesc pe regele pirat.

Străbat unul din tunele şi mă afund tot mai mult în fortăreaţă în căutarea tatălui meu sau măcar a cuiva care-mi poate spune unde e, când mă opresc în faţa unei uşi.

În faţa *acelei* uşi.

A găsit ceva pe insula unde a întâlnit-o pe mama ta. O armă.

După câteva săptămâni în care m-am distanţat de Vordan şi de minciunile lui, am început să mă relaxez. Însă, dintr-odată, reapare

îndoiala. Nepoftită şi nedorită.

Următoarea uşă după aceasta duce în odăile tatălui meu. Înăuntru se află altă uşă care desparte dormitorul lui de birou. O văd desul de des din moment ce fac parte din cei câţiva apropiaţi care au voie înăuntru.

E biroul meu, Alosa. Sunt sigur că ştii cum arată un birou, mi-a spus el după ce l-am întrebat cum arată când eram mică. De ruşine nu l-am mai întrebat niciodată.

Mintea îmi aparţine. Nu sunt controlată. Nu pot să-l cred pe Vordan. *Nu o voi face.*

Şi totuşi, îmi lipesc urechea de uşă, ascultând cu atenţie.

Nu ştiu la ce mă aşteptam. Să aud un ticăit? Să simt pulsul magiei anti-sirene?

Oftez şi mai merg puţin pe hol. Bat la uşa care duce spre camerele tatălui meu, gândindu-mă la motivul pentru care am venit aici.

Nu răspunde nimeni.

Îl voi căuta în altă parte. Mă întorc şi...

Rămân fără suflare. Sunt împinsă la perete şi mă lovesc cu putere de lemn. O pereche de ochi albastru-intens mă ţintuiesc.

— Alosa.

Mă zbat să scap din strânsoarea braţelor care mă ţin imobilizată, dar Tylon m-a prins destul de bine. Greutatea corpului lui mă ţine lipită de uşă. Fiecare ligament al lui e aliniat cu al meu, iar feţele noastre sunt prea aproape una de cealaltă.

Dacă nu aş fi fost atât de preocupată de secretele tatălui meu, nu ar fi putut să mă surprindă aşa. Nu ar trebui să-mi las în felul ăsta garda jos, mai ales când sunt în fortăreaţă.

Scot un geamăt amestecat cu un oftat exasperat.

— Dă-mi. Drumul.

— Se pare că singura cale de a vorbi singur cu tine este să te prind într-o ambuscadă în tunel.

— Majoritatea bărbaţilor ar lua asta ca pe un refuz şi şi-ar vedea naibii de treaba lor!

Reuşeşte să se apropie şi mai mult de mine.

— De ce? De ce mă eviţi? Ai fost distantă de când te-ai întors de pe *Hoinarul Nopţii.*

Te-ai schimbat.

Îmi întorc capul într-o parte ca să mă depărtez cât pot de el.

— Cum m-am schimbat? Te-am urât dintotdeauna, îţi garantez că asta nu s-a schimbat.

Îmi spune cu un mormăit din gât:

— O să mă vezi într-o lumină nouă. E doar o chestiune de timp.

— Da, cum să nu te văd într-o lumină nouă când mă ataci în tunele?

Niridia are ordine clare să-l arunce pe Tylon peste bord dacă îl vede pe corabie. Mi-a spus că l-a trimis să înoate de câteva ori până să plecăm să-l prindem pe Vordan.

Mi-aş irosi cântecul pe Tylon. Reuşesc să-mi eliberez un braţ şi-l folosesc pentru a-l împinge câţiva paşi în spate. Îi trag un şut sănătos în stomac.

Aterizează pe podea, chinuindu-se să-şi găsească suflarea.

— Ştiu că nu prea te duce capul, zic eu, aplecându-mă peste el, aşa că o să-ţi spun încet şi rar. Dacă mai pui vreodată mâna pe mine, o să te trezeşti cu o ghiulea în stomac, în loc de picior.

Simt mirosul îmbietor al peştelui tras în unt şi al fripturii de porc. Îmi spun că voi avea suficient timp pentru o masă caldă mai târziu.

Majoritatea bărbaţilor iau prânzul în sala de mese, unde găseşti din belşug cele mai alese mâncăruri. Platouri cu fructe, pâine caldă, fructe de mare proaspete şi rom de cea mai bună calitate. În fortăreaţa regelui pirat sunt servite doar delicatese. Ne permitem să primim transporturi regulate de mâncare perisabilă. Tatăl meu devine atât de puternic, încât în curând va putea cumpăra întreaga Manerie. Fortăreaţa se umple de bani de la toţi negustorii şi nobilii de pe uscat care îşi cumpără siguranţa pe mare. Unii dintre piraţii tatălui meu nici nu trebuie să părăsească fortăreaţa. Şi nici nu ar vrea; ai tot ce îţi doreşti aici. Într-una din peşteri se află o corabie-bordel. Mâncarea bună şi romul sunt la discreţie.

M-am obişnuit ca oamenii să se holbeze, să se zgâiască şi să mă dorească atunci când sunt la fortăreaţă. Doar căpitanii ştiu ce sunt. Pentru ceilalţi reprezint un mister. De ce s-a obosit regele pirat să-şi legitimeze o fiică? De ce am un rang atât de înalt? De ce mi se dau cele mai periculoase şi importante misiuni? Unii sunt geloşi; unii sunt curioşi şi nedumeriţi. Alţii şi-ar dori să nu ştiu să mă apăr atât de bine.

Analizez cu atenţie camera, căutându-l pe tatăl meu, dar nu este aici.

Opresc un bucătar care duce o tavă plină de pâinici.

— Yalden, a venit regele la prânz?

— Nu, căpitane, răspunde el. Am auzit că toată dimineaţa a stat închis în vistierie. Probabil că nu a ieşit.

— Mulţu...

Lemnul se zguduie de piatră, iar uşile mari de la intrare se deschid larg. Camera se cufundă în tăcere. Toată lumea îi analizează starea lui Kalligan. Chiar şi fără flotă, tatăl meu impune respect. Este mai înalt decât toţi şi e puternic ca un taur.

Oamenii se dau din calea lui pe măsură ce se îndreaptă spre mijlocul sălii şi mesele de lângă el se zgâlţâie sub paşii grei. Se uită la feţele tuturor. Vai şi amar de cel pe care-l caută!

— Praxer! ţipă el într-un final, uitându-se la un bărbat cu ochelari cu chelia mai lucioasă decât părul.

— Maiestate?

Praxer îşi abandonează farfuria şi se ridică, deşi cred că mai are puţin şi face pe el de frică.

— Ţi-am spus că s-a întâmplat ceva cu transportul din Calpoon, nu?

— Da, mi-aţi spus şi am mai făcut inventarul de două ori. Am găsit cufărul lipsă şi l-am pus în vistierie.

— Şi ai notat în registru?

Vocea tatălui meu este înfiorător de calmă. Praxer păleşte.

Tatăl meu se apleacă spre el. Nu se mai oboseşte să-şi menţină tonul calm.

— Săptămâna trecută am trimis două corăbii să-l pedepsească pe lordul Farrek pentru că m-a înşelat! Doar printr-un miracol va ajunge fregata la timp să anuleze ordinul. Ce vor crede *oare* nobilii de uscat dacă încep să-i pedepsesc pentru că *m-au plătit corespunzător?*

— Nu se va mai întâmpla.

— Eşti dreptaci, nu?

Cheliosul încearcă să-şi găsească iute cuvintele.

— Da, regele meu, de ce...

— Ţineţi-l!

Doi dintre bărbaţii care stăteau cel mai aproape de Praxer se ridică imediat şi-l imobilizează. Cel mai probabil erau prietenii lui, dar prietenia nu înseamnă nimic în faţa unui ordin dat de rege.

Kalligan eliberează masa cu o singură mişcare, dând pe jos nenumărate farfurii cu mâncare. Cei care stau în preajma lui îngheaţă

de frică să nu-i atragă atenţia.

Unul dintre prietenii lui Praxer îl ia cu o mână de ceafă şi una de spate şi-l trânteşte cu faţa de masă. Celălalt îi întinde braţul stâng pe lemn.

— Nu, regele meu. Vă rog...

Praxer urlă, iar mesele şi oamenii din apropiere sunt împroşcaţi cu sânge.

— Dacă mă mai dezamăgeşti o dată, îţi vei pierde şi cealaltă mână. Uită-te la mine!

Praxer s-a scurs pe podea. Îşi înăbuşă urletele câteva secunde pentru a se uita în ochii tatălui meu.

— Nu am nevoie de un om fără mâini. Înţelegi?

— D-d-da, murmură el.

Kalligan îşi curăţă sabia de mâneca lui Praxer şi se uită în jur. Ochii lui se opresc asupra mea. Îşi ridică sprânceana dreaptă. Aprob din cap.

— Într-o lună plecăm spre Isla de Canta, le spune oamenilor săi. Să sperăm că vă veţi păstra mâinile şi picioarele până atunci, nesăbuiţilor. Fără greşeli.

Praxer geme şi se leagănă, ţinându-şi încheietura de care acum câteva minute era legată mâna stângă.

Kalligan calcă peste el în drum spre uşă.

— Bună, tată! spun eu când îl prind din urmă.

Nu e uşor, căci are picioarele mult mai lungi decât ale mele. Păcat că nu i-am moştenit înălţimea. Mă depăşeşte cu cel puţin treizeci de centimetri. Nu există bărbat să nu stea în umbra lui.

— Călătoria a fost un succes.

O spune ca pe un fapt, nu ca pe o întrebare.

— Da, să trăiţi! Nenorocitul de Vordan a fost dus în temniţă.

— Şi harta?

Mă opresc din mers, iar el face la fel şi se întoarce spre mine. Scot din buzunar lănţişorul cu harta.

Starea proastă îi dispare dintr-odată în timp ce o ia în mână.

— Tu eşti singura pe care mă pot baza.

Mă bate afectuos cu mâna lui mare pe spate şi mă înmoi în faţa semnului de afecţiune. E un gest important şi rar din partea lui.

— Vom sărbători mai târziu. Pune-l pe unul dintre bucătari să aducă rezerva de vin Wenoa din 1656. Ah, ce an bun! L-ai interogat pe Vordan?

Pauză.

Nu-i pot spune ce mi-a spus Vordan. Chiar dacă nu-l cred. Şi serios că nu-l cred. N-are niciun rost să-i spun.

Am grijă să-mi păstrez un ton firesc şi îi răspund:

— Da. A cedat imediat. Am o listă cu numele tuturor bărbaţilor din echipajele noastre care lucrează în secret cu Vordan.

Mă priveşte atent.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Nu te controlează, îmi spun. De ce trebuie să mă conving singură de asta?

Mă grăbesc să zic ceva credibil.

— Crezi că o vom găsi pe mama mea când vom ajunge pe Isla de Canta?

După ce rostesc asta, îmi dau seama că sunt cu adevărat curioasă.

Totuşi, mi-e teamă de răspunsul lui. Dacă are impresia că vreau mai mult? Mai mult decât tatăl meu? Dar e greşit oare ca o fiică să vrea să-şi cunoască mama?

— Sper că nu, spre binele tău. Regina sirenă este o creatură îngrozitoare, un monstru marin feroce în căutarea prăzii. Te-ar omorî înainte să spui măcar cum te cheamă şi, chiar dacă ai reuşi să faci asta, nu cred că ar conta. Nu sunt ca noi, Alosa. Ştii prea bine ce ţi se întâmplă când laşi sirena să preia controlul. Gândeşte-te la creaturile care sunt mereu aşa.

Îmi îngheaţă sângele în vene. Mereu am sperat că îmi voi întâlni mama, măcar o dată, dar poate că vor fi nişte momente pe care nu vreau să mi le amintesc.

— Îţi sugerez, continuă Kalligan, să fii pregătită să omori toate sirenele pe care le vei întâlni.

Tata convoacă o întâlnire cu toţi căpitanii din fortăreaţă. Mai mult de jumătate din ei sunt în misiune prin Maneria, iar el a trimis păsări yano cu ordinul de întoarcere imediată. Fiindcă ştia că trebuie să revin, nu s-a mai obosit să trimită o pasăre ca să-i repare greşeala lui Praxer.

Nu m-ar mira dacă tata a ales să fie violent şi furios doar ca să le amintească celorlalţi ce se întâmplă cu cei care-l dezamăgesc.

Ridicăm ancora spre Isla de Canta într-o lună, cu sau fără restul flotei. Căpitanii care nu vor ajunge la timp nu vor avea parte de comoară. Sunt sigură că toţi se vor grăbi.

Sunt sătulă. M-am spălat şi m-am schimbat. Părul roşcat îmi cade în valuri peste umeri şi se aşază peste un corset de smarald. Îmi place să mă îmbrac cu cele mai bune haine atunci când mă întâlnesc cu cei mai importanţi oameni din fortăreaţă, ca să le aduc aminte că sunt prinţesa lor şi, într-o bună zi, voi deveni regina lor. Şi am nevoie să mă simt bine în pielea mea din cauza îndoielilor care m-au apăsat în ultima vreme.

Ochii mei au o nuanţă de-un albastru-marin. Mi-am regenerat din nou abilităţile după ce l-am interogat pe Vordan pe corabie. Deşi majoritatea nu ar îndrăzni să se atingă de mine sau de echipajul meu, căci ar risca să-şi supere regele, ar fi prostesc din partea mea să mă aflu nepregătită în aceeaşi cameră cu cei mai sângeroşi bărbaţi din lume.

— Taci din gură, Timoth, sau ţi-o tai cu sabia!

Tata începe de obicei întrunirile cu o ameninţare. Deşi toată lumea vorbea, ameninţările către un singur om sunt suficiente ca să reducă sala la tăcere. Mai ales după incidentul de ieri.

Încerc cu disperare să-l ignor pe Tylon. Sunt supărată foc pe ambuscada de ieri. Arogant nesimţit. De parcă aş vrea să am vreo treabă cu el. Tylon e doar cu câţiva ani mai mare decât mine, iar tata îl adoră (atât cât poate un pirat nemilos să adore pe cineva) deoarece se supune orbeşte oricărui ordin. Mereu îi pârăşte pe cei care încalcă poruncile date, ceea ce nu-l face prea plăcut de alţii, dar favorit în ochii tatălui meu. Însă cel mai mare defect al său este că are impresia că voi fi cu el. Crede că-mi voi împărţi dreptul din naştere cu el când tata se va retrage. Că fiind cu mine va deveni următorul rege pirat. Mai degrabă l-aş înjunghia în somn decât să permit să se întâmple aşa ceva. Voi deveni regina pirat când tata se va retrage şi nu-mi voi împărţi puterea cu nimeni.

— Momentul pe care l-aţi aşteptat a venit în sfârşit, spune tatăl meu.

Silueta lui impunătoare ne priveşte din capul mesei de stejar. El stă în picioare, iar noi aşezaţi, ca să nu uităm cine e şeful. De parcă am face asta. Statura lui e suficientă pentru a ne reaminti de statutul lui. Părul şi barba sunt mereu tunse scurt. Nu vrea ca ele să-l distragă în vreun

fel. A încercat odată să-mi tundă părul pentru a mă face un pirat mai bun. I-am spus unde poate să-şi bage foarfeca şi drept răspuns mi-a înfipt-o în picior.

Ce-i drept, tata m-a crescut prin metode neconvenţionale; câteodată mă cuprinde un val de furie când mă gândesc la trecut, însă apoi îmi amintesc cum sunt acum. Nimeni nu mă poate doborî în lupta cu sabia, decât poate tata. Nimeni nu mă poate întrece. Nimeni nu poate rezista mai mult decât mine în condiţii aprige. Ceilalţi piraţi se tem de mine. Sunt mândră de lucrurile astea. În afară de aptitudinile pe care le-am dobândit datorită lui, mai am şi amintirile frumoase cu el. Când mi-a dăruit prima sabie. Când mi-a mângâiat părul şi mi-a spus că arăt ca mama. Glumele şi râsetele în rarele momente pe care le petrecem împreună. Aceste amintiri sunt împletite cu multă suferinţă, dar toată lumea îşi iubeşte şi dispreţuieşte părinţii în acelaşi timp, nu?

Poate că încerci să justifici asta, Alosa. E tatăl tău. Mereu a vrut să te facă mai puternică. Să te facă o supravieţuitoare. Dar sunt acestea oare propriile tale gânduri? Sau gândurile lui care te aduc de fiecare dată lângă el?

Nu încerc să justific nimic. Ăsta e adevărul. Adevărul pur. Nu mă controlează nimeni.

— Harta lui Vordan este ultima dintre cele trei fragmente, piesa finală care ne va duce spre Isla de Canta, spune tata, aducându-mă la realitate. Ani întregi am examinat fragmentul meu, harta pe care am primit-o de la tata, care a primit-o la rândul lui de la tatăl său. A aparţinut familiei Kalligan secole de-a rândul şi am păstrat-o cu mare grijă. Cel de-al doilea fragment ne-a fost adus de căpitanul Alosa Kalligan. Fiii lui Jeskor o aveau ascunsă pe corabie, dar au fost prea proşti pentru a-şi da seama unde e. Cel de-al treilea a fost adus azi, tot de către căpitanul Alosa.

Toate privirile se aţintesc asupra mea. Mulţi mă privesc cu gelozie: ar vrea ei să fie atât de preţuiţi de rege.

— Vom ridica pânzele în treizeci de zile, continuă tata. Vom ajunge la Isla de Canta, iar comoara va fi a noastră.

— Ura! chiuie piraţii din cameră.

— Căpitani, care este starea corăbiilor voastre?

— Am douăzeci de butoaie de praf de puşcă pe *Furia Întunecată,* spune căpitanul Rassel. Şi un echipaj de cincizeci de oameni.

Urmează Tylon şi mă chinui să nu mă încrunt.

— Am cinci harpoane ataşate de *Secretul Morţii* şi mai mult de o sute de harpoane de mână care pot fi aruncate din bărci.

— Vom trage bestiile în ţeapă! proclamă căpitanul Adderan, iar mulţimea se agită entuziasmată.

Pentru prima oară, gândul că voi călători spre insulă mă face să vomit

A găsit ceva pe insula unde a întâlnit-o pe mama ta. O armă. Un dispozitiv care îl protejează de sirene şi care-i permite să le controleze.

Încă douăzeci de piraţi enumeră cele mai valoroase bunuri de pe corăbiile lor. Ceilalţi treizeci şi ceva de căpitani se grăbesc să ajungă la timp pentru a pleca în călătorie, iar unii dintre ei vor rămâne în fortăreaţă ca să o păzească în timp ce noi suntem la vânătoare de comori.

— Căpitan Alosa, spune tatăl meu nerăbdător.

Înghit în sec şi încerc să-mi alung din minte imaginea sirenelor străpunse de harpoane ca nişte balene, jurând că nimic nu mă va împiedica să pun piciorul pe insula aceea. Călătoria este prea importantă, iar tata mi-a adus deja aminte recent că sunt bestii inumane. Ştiu asta. Ştiu în ce mă transform când sunt sub apă.

— Am un echipaj de douăzeci şi opt de femei, spun.

Adderan pufneşte.

— Femei. Bun. Bărbaţii vor avea companie în timpul călătoriei.

Câţiva îndrăznesc să rânjească.

Bărbaţii ăştia îmi recunosc talentele şi poziţia, chiar dacă nu mă plac. Însă celelalte femei nu primesc acelaşi respect.

Tata nu-mi apără echipajul. Nici nu vreau să o facă. Pot să o fac şi singură.

Căpitanii şi temnicerul sunt singurii care-mi ştiu abilităţile, aşa că nu trebuie să le ascund.

Încep să cânt o melodie puternică, una care va fi auzită de toţi din apropiere. Adderan se ridică de pe scaun şi aleargă spre cel mai apropiat zid, de care se izbeşte. Lovitura îi lasă o tăietură îngustă pe frunte, dar nu leşină. Vreau să fie perfect conştient când îl umilesc.

— În timp ce sirenele vă vrăjesc să vă omorâţi între voi, spun eu, *fetele* mele talentate nu vor fi afectate. Noi vom fi singurele care vom ajunge la comoară şi apoi vom naviga spre casă.

Toată lumea tace. Oamenii lui Kalligan trebuie să-şi aducă aminte că Isla de Canta nu e apărată de femei normale.

— Foarte impresionant, căpitan Alosa, spune Tylon şi-l aţintesc cu privirea, dar problema asta poate fi rezolvată uşor. Cred că ai descoperit şi tu soluţia cât timp ai fost prizoniera lui Vordan.

Scoate ceva din buzunar, o rupe şi o bagă în urechi. Ceară.

Mă întorc spre bărbatul din dreapta lui Tylon.

— Căpitane Lormos, fii bun şi trage-i o palmă lui Tylon ca să-i demonstrez ceva.

Tylon crede că ceea ce spun e un farmec. Îmi zâmbeşte cu superioritate, crezându-se invincibil, dar apoi, Lormos, care e violent din fire, spune:

— Cu plăcere, şi-mi îndeplineşte rugămintea.

Nu e nevoie să cânt.

Tylon mormăie şi se întoarce spre dreapta, pregătindu-şi pumnul pentru a riposta. Tatăl meu ridică mâinile, un gest simplu care-i atenţionează pe toţi să fie paşnici. Tylon se supune nervos şi-şi scoate ceara din urechi.

— Vor mai fi şi alte probleme în afară de cântecele sirenelor, le spun eu. Nu veţi putea comunica între voi, iar ele vă vor prinde imediat.

— O să fim vigilenţi. O să ne protejăm unul pe altul, spune Tylon defensiv.

Râd sec.

— Eşti naiv. Asta o să vă coste vieţile oamenilor.

Cu puţin noroc, şi pe *a lui.*

— Oamenii mei vor fi bine. Nu te da căpitan decât pe nava ta!

— Nu-ţi mai bate joc de echipajul meu insinuând că nu suntem bune decât la făcut plozi!

— Asta a spus Adderan! Tu eşti...

— Destul, tună vocea regelui-pirat.

Fermă. De neclintit. Îmi mut privirea de la faţa scandalizată a lui Tylon către ceilalţi şi-mi dau seama că toţi se uită la noi.

— Nu te mai prosti atât şi culcă-te cu fata! se aude vocea căpitanului Sordil din spate.

Îi arunc o privire tăioasă. Înainte să pot face mai mult, tata continuă, iar toţi sunt din nou atenţi la el.

— Căpitanul Alosa are dreptate, spune el, de aceea ea şi *Ava-lee* vor fi a doua corabie din flotă, având-o în faţă doar pe *Craniul Dragonului.*

A doua?

Pentru că tatăl meu va avea pe corabie un dispozitiv secret de

controlat sirene? Sau pentru că trebuie să fie în fruntea flotei?

Camera se cufundă în tăcere la auzul anunţului. Apoi Adderan spune:

— Oare e înţelept? Sunt sigur că *Tăişul Mortului* este o alegere mai bună ca să vă păzească spatele.

Adică nava lui.

— E mai mare şi mai...

— Îmi sfidezi decizia? întreabă tata, iar vocea-i plesneşte ca un bici.

Adderan îşi înghite cuvintele.

— Înţeleaptă decizie, sire. *Ava-lee* va merge a doua.

Kalligan aprobă din cap.

— Bun. Tu vei fi la coadă, Adderan.

Rânjesc cu aroganţă spre Adderan în timp ce tata termină de explicat detaliile călătoriei, apoi încheie întrunirea.

— Alosa, Tylon, rămâneţi.

Căpitanii ies unul după altul din cameră, zâmbind şi bătându-se pe spate. În sfârşit se întâmplă. Am aşteptat ani întregi să ridicăm pânzele spre comorile nemaivăzute de pe Isla de Canta, iar acum putem număra zilele.

— Călătoria va *decurge fără probleme,* spune Kalligan după ce ultimul om a plecat şi uşa s-a închis, iar eu nu voi tolera certuri adolescentine. S-a înţeles?

— Desigur, spune Tylon imediat.

Linguşitorul.

— Nu se ceartă nimeni, spun eu. E mai mult o antipatie vădită.

— Nu contează ce este, îi puneţi capăt în clipa asta! Alosa, nu îi vei mai umili pe ceilalţi căpitani în timpul întrunirilor, iar Tylon, ai face bine să asculţi învăţămintele căpitanului Alosa.

Tylon dă aprobator din cap. Pufnesc şi-mi dau ochii peste cap. Ochii lui de căţeluş mă fac să...

Tata se repede spre mine ca un fulger. Rămân pe loc, ştiind că orice este pe cale să mi se întâmple va trece mai repede dacă nu opun rezistenţă.

Sunt izbită de perete. Asupra mea se ridică un pumnal, înfigându-se în lemn, la un milimetru de ochiul meu drept.

— Să nu îndrăzneşti să mă sfidezi! spune Kalligan. Altfel mut pumnalul ăsta un pic mai la stânga. Nu ai nevoie de ambii ochi ca să cânţi.

Mă uit în ochii lui mari şi fioroşi. Sunt sigură că vorbeşte serios. Trebuie să mă supun, înainte să facă şi alte lucruri pentru a mă intimida.

— Îmi cer scuze! spun eu.

Vezi, îl sfidez mereu. Nu îmi cer scuze pentru că mă controlează. O fac pentru că... pentru că... Nu-mi pot termina gândul.

Sunt folositoare doar pentru că pot cânta? Dacă eram mută, m-ar mai fi iubit oare, m-ar mai fi pus căpitan în flota sa?

Lasă pumnalul înfipt în lemn şi părăseşte sala. Când mă dezlipesc de perete, simt o durere ascuţită, iar în urma mea rămân şuviţe de păr prinse de lamă, atârnând fără vlagă.

Capitolul 5

TEMNIŢA E LOCALIZATĂ în adâncurile pământului. Tunelurile cu celule şerpuiesc şi se încolăcesc de parcă au fost săpate de un vierme monstruos. Mirosul de mucegai îmi inundă nările, iar umezeala din aer mi se lipeşte de piele. Unele tuneluri se deschid spre mare şi lasă apa să intre. Când vine fluxul, câteva celule se umplu de apă. O altă strategie pentru a-i face pe prizonieri să vorbească.

Threck e temnicerul. E un tip scofâlcit care mereu arată de parcă s-a târât dintr-un mormânt. Pielea şi hainele îi sunt murdare de pământ, iar părul îi atârnă încâlcit şi nespălat, însă ceea ce-l face amuzant e faptul că e absolut îngrozit de mine.

Totuşi, în momentul ăsta nu-mi arde deloc de glume.

Bat cu putere în uşa de la intrare. Este o uşă mare cu o fereastră din zăbrele.

— Threck! strig eu. Regele m-a trimis să interoghez noul prizonier.

Asta e o minciună.

M-am trimis singură.

Temniţa este uriaşă, dar ecoul strigătului meu se amplifică şi aleargă dintr-un tunel în altul. După ce dispare, mă loveşte tăcerea şi mă întreb dacă se preface că nu mă aude, dar e prea deştept să mă ignore. Ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să enervezi pe cineva care te sperie.

Aud târşâit de paşi venind spre mine, un sunet care devine din ce în ce mai pregnant, până când îmi dau seama că e de cealaltă parte a uşii. Fereastra din zăbrele îmi permite să văd dincolo, dar Threck probabil că se apleacă pentru că nu-i văd capul.

O cheie apare pe sub uşă, iar paşii se îndepărtează cu repeziciune.

Nu ştiu dacă să fiu mândră sau jignită de această reacţie.

Iau o torţă din suportul de pe perete şi o aprind. Temniţa fortăreţei este învăluită de un întuneric cum rar găseşti. Lumina naturală nu poate pătrunde la atâţia metri sub pământ. Orice urmă de speranţă a

prizonierilor este pierdută aici jos. Ştiu şi eu asta, am fost unul dintre ei de multe ori.

Însă pe Threck pare să nu-l deranjeze. Cunoaşte atât de bine tunelurile, încât le traversează fără lumină.

Trec pe lângă celulele goale. Niciodată nu sunt ocupate mult timp. Când ajung la una dintre puţinele în uz, mă opresc.

— Draxen.

Fiul cel mare al lui Jeskor nu se mişcă la auzul propriului nume. Stă pe podeaua de piatră şi se holbează la peretele opus intrării. La fel ca fratele lui, Draxen s-a schimbat. Doar că în rău. Părul lui negru e murdar şi încâlcit. Cămaşa îi e prea mare. Îi atârnă de umerii osoşi şi se întinde pe jos, în spatele lui. E de la dieta prizonierilor formată din terci rece. Câteodată însă, dacă eşti norocos, în celula ta îşi face apariţia un şobolan.

— *Prinţesă,* spune el şi scuipă într-un colţ.

Acum văd că are o piatră în mână pe care o aruncă şi o prinde. Trebuie să-ţi găseşti o ocupaţie. Eu îmi închideam şi deschideam nasturii de la haină. Când mâinile nu-mi erau legate deasupra capului, desigur.

— Ce vreme frumoasă avem! spun eu tremurând de la frig.

Cum rezistă Draxen fără haină pe el? Pare că o foloseşte drept pernă sub fund.

— Ce vrei? întreabă el.

— De la tine, nimic. Sunt doar în trecere.

— Atunci zi odată!

— Nu mi-am dat seama că eşti ocupat.

Se întoarce la auzul remarcii sarcastice şi aruncă piatra spre mine. Mă feresc cât de bine pot prin întuneric, dar tot îmi zgârie puţin braţul.

— M-a durut, nenorocitule! zic eu.

— Blestemate să fiţi, tu şi vrăjitoriile tale!

— Vrăjitorii?

— Mi-ai făcut ceva. Şi lui Riden. L-ai vrăjit cumva. Şi aproape l-ai omorât. Aşa că nu contează dacă le numeşti vrăjitorii sau nu, du-te şi spânzură-te de cel mai înalt copac!

Râd. Nu sunt răutăcioasă, pur şi simplu râd de prostia lui.

— Eşti furios pe mine? Îţi aminteşti că tu m-ai răpit, nu? M-ai forţat să fiu martoră la cele mai groaznice torturi pe care le-am văzut vreodată. Ai încercat să mă sileşti şi oamenii tăi au încercat să mă

omoare. Tot ce am făcut eu a fost să fur o hartă.

Deşi a fost un nesimţit, bag mâna în buzunar şi îi arunc ceva. Am grijă să-l lovesc în ceafă, apoi plec.

Îi aud mâinile căutând furioase prin întuneric. Îi aud apoi molfăielile, care sunt atât de zgomotoase, încât mă însoţesc cel puţin cinci metri.

Pâine proaspătă din bucătărie. Nu ştiu ce m-a îndemnat să i-o dau, dar am făcut-o.

Şi acum adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Celula lui Vordan e băgată într-un colţ neplăcut unde ajunge fluxul. Apa îi ajunge până la gleznă. Cred că îngheaţă de frig.

Mă bucur.

Îl urăsc. Urăsc faptul că sunt aici.

— Alosa, spune el când mă vede.

Atât tonul lui, cât şi modul relaxat şi satisfăcut prin care îmi pronunţă numele, deşi se află după gratii, mă fac să fierb.

— Vreau să ştiu mai multe, şoptesc eu deşi ştiu că suntem singuri.

— Ce? Nu am auzit.

— Vreau. Să. Ştiu. Mai. Multe.

— Despre ce? întreabă el jucându-se cu mine.

Cedez. Dezlănţui un cântec furtunos. Îl îngrop sub un munte de zăpadă, îl fac să simtă un frig atât de muşcător, încât va uita că a simţit vreodată şi altceva. Îl împing de pe cea mai înaltă stâncă, îl las să cadă în gol cu o viteză ameţitoare, ştiind că e pe cale să moară şi nu poate face nimic. Îl arunc înapoi în celulă şi fac pereţii să se cutremure căci erup un vulcan, iar lava fierbinte îl înghite îndată. Arunc asupra lui teroare după teroare.

Când termin, îl văd cum tremură, respirând greu.

Mă calmez suficient cât să spun:

— Încă te pot răni, Vordan. Spune-mi ce ştii sau continuăm. Nu mă simt prea răbdătoare azi aşa că termină cu prostiile.

Îi ia un minut întreg să poată vorbi.

— Eşti, trage aer adânc în piept, eşti un monstru.

— Iar tu ai înfuriat monstrul. Vorbeşte.

— Nu... Nu ştiu mai multe.

Deschid gura.

— Jur! strigă el.

Îmi mişc capul într-o parte.

— Omul meu nu a luat nimic din biroul regelui. Doar mi-a spus ce a văzut. Un fel de dispozitiv şi nişte însemnări în scrisul lui Kalligan care descriau ce face. Ştii deja că nu mint. Am spus adevărul când mă controlai.

Devin mai nervoasă decât eram înainte. Nu pot avea mai multă încredere în duşman decât în tatăl meu.

Însă după ceea ce mi-a făcut, după ce m-a ameninţat că îmi scoate ochiul deoarece vocea nu mi-ar fi afectată dacă nu l-aş mai avea...

Este doar stresat din cauza călătoriei. Nu ar face-o cu adevărat.

Dar îl ştii tu să facă ameninţări deşarte?

Cum să mă îndoiesc de el? După tot ce a făcut pentru mine.

Adică nenumărate bătăi şi zile nesfârşite petrecute în temniţă?

Nu! M-a crescut. M-a antrenat. M-a transformat într-o fiinţă de neoprit.

Te-a transformat în marioneta lui loială.

Mârâi.

— Tu! mă răstesc la Vordan. Tu mi-ai plantat gândurile astea în cap.

Se ridică în toată splendoarea lui mediocră, cu piciorul rănit îndoit într-un mod ciudat în spatele lui.

— Nu poţi creşte îndoiala fără ca ea să fi încolţit deja în mintea cuiva.

Destul.

Gata cu joaca!

Există o singură cale de a risipi incertitudinea odată pentru totdeauna.

Capitolul 6

— VREI SĂ TE AJUT să intri prin efracţie în biroul tatălui tău?

— Da.

— În regulă, spune Riden.

Aştept să mai adauge ceva. Când văd că nu spune nimic, insist:

— Asta-i tot? Nu vrei să mă întrebi nimic?

Nicio replică plină de superioritate? Nicio condiţie sau regulă? Niciun *ţi-am spus* eu?

— Am ascultat interogatoriul lui Vordan, îţi aminteşti? Dacă aş fi în locul tău, aş face la fel.

Îmi dau seama că nu are de gând să se folosească de asta împotriva mea. Nu e arogant cum a fost Vordan. Nu e sfidător şi nu se bucură de durerea mea.

Vrea să mă ajute.

Riden e mai greu de descifrat decât oricând.

Însă nu am timp să stau să-l desluşesc.

Ceea ce vom face e periculos. E trădare. Dacă tata ne prinde, suntem morţi. Tocmai de aceea iau cu mine doar trei oameni: Athella, care poate deschide orice uşă; Sorinda, care poate doborî orice obstacol; şi Riden, pentru că...

Pur şi simplu îl vreau lângă mine.

Părăsim toţi patru corabia şi intrăm în fortăreaţă. Ne lipim de pereţii peşterii şi înaintăm cu grijă, uitându-ne după fiecare colţ pentru a ne asigura că avem cale liberă. Este deja târziu şi sperăm că majoritatea piraţilor s-au dus la culcare.

Când ajungem la uşă, îi pun pe Sorinda şi Riden să stea de pază la fiecare capăt al tunelului. Athella îngenunchează şi analizează încuietoarea în timp ce eu stau în spatele ei. Încep să-mi frământ degetele, aşa că încrucişez braţele.

Athella fluieră uşor.

— Şşt! spun eu, uitându-mă agitată spre camera tatălui meu.

— Scuze! şopteşte ea. Doar că regele chiar nu vrea să intre nimeni în cameră. A pus un lacăt sofisticat Wenoa cu cheie cilindrică. Hoţii încă nu şi-au dat seama ce fel de unelte sunt necesare pentru a sparge genul acesta de lacăt.

— Deci nu poţi s-o faci?

Se uită la minte cu un zâmbet pişicher.

— N-am zis asta, căpitane. Nu sunt un pirat obişnuit. Doar că o să dureze ceva.

— N-avem mult timp la dispoziţie.

— Atunci mă apuc de treabă.

Îşi desface trusa de scule şi apucă o bucată de metal cilindrică pe care o introduce în gaura cheii. Apoi ia un şperaclu şi începe să scobească pe margine. Îi mulţumesc Cerului că o am pe Athella în echipaj! Nu sunt nici pe departe la fel de îndemânatică precum ea.

— Ce arc puternic! şopteşte ea şi-şi schimbă poziţia degetelor.

Îmi dau seama că mi-am ţinut respiraţia până acum, observând-o cum lucrează, prin urmare mă forţez să expir.

— Dacă reuşeşti să spargi lacătul, îţi dau jumătate din partea mea de la următoarea pradă.

Râde.

— Dacă? Căpitane, mă jigneşti!

— Vine cineva, murmură Sorinda de după torţa pâlpâitoare.

Athella îşi bagă trusa în corset şi apoi se ridică.

— Ce facem?

Nu am avut timp să-mi refac puterile. Am rămas fără nimic după ce mi-am asmuţit toată furia asupra lui Vordan, aşa că trebuie să apelăm la isteţime. Şi oricum, dacă tatăl meu este cel care se apropie, cântatul nu ne va ajuta la nimic. Aşa cum a spus Vordan, abilităţile mele nu au funcţionat niciodată asupra lui.

Îi fac semn lui Riden să se apropie. Ni se alătură şi încep să râd şi să merg în direcţia paşilor.

Athella şi Riden se prind imediat şi devin relaxaţi. Ea chicoteşte, iar el zâmbeşte cu gura până la urechi. Sorinda vine lângă noi şi face un fel de grimasă stânjenită, dar apoi revine la atitudinea ei pasivă; nu prea ştie să se prefacă. Preferă să se ascundă cu totul, dar acum acest lucru e imposibil.

— Dar fraierul era atât de furios că m-a provocat la duel, spun eu de parcă aş continua o poveste.

De după colţ apar câţiva oameni, iar noi continuăm să mergem spre ei ca şi cum am înainta spre centrul fortăreţei.

— Şi ce s-a întâmplat apoi, căpitane? întreabă Athella.

— N-am avut încotro decât să accept. L-am făcut de râs pe săracul om de faţă cu prietenii lui.

Paşii le aparţin lui Adderan şi câtorva din oamenii lui. Probabil că a venit ca să-şi ceară din nou scuze tatălui meu şi să-l asigure de loialitatea sa.

Ne aruncă priviri libidinoase şi se holbează la noi, probabil gândindu-se că suntem prostituate cerute de rege. Asta până când Adderan se deranjează să se uite la mine. Se strâmbă când mă recunoaşte, apoi îi grăbeşte pe ceilalţi.

Aproape că-mi doresc să mă fi provocat. Mi-ar fi plăcut nespus să am o scuză să-l omorâm.

Continuăm să mergem chiar şi după ce bărbaţii s-au îndepărtat. Apoi, ca să fiu şi mai sigură, spun tare:

— Staţi aşa, am uitat ceva pe corabie!

Ne întoarcem şi mergem prin tunel până când ajungem la uşa cu pricina. Toată lumea îşi reia poziţia.

— Au dispărut, spune Riden din capătul lui.

Athella îşi scoate imediat uneltele. De data asta lucrează mai rapid.

Munceşte la lacăt timp de câteva minute. Îşi întrerupe munca de două ori la auzul unor paşi, dar se aud din tuneluri adiacente. Nu ne mai întâlnim cu nimeni.

Într-un final, lacătul scoate un *clic* slab.

— Gata! anunţă încet Athella.

Îşi pune uneltele înapoi în trusă, fiecare la locul său, şi se ridică.

— Poţi intra, căpitane.

Mă trece un fior pe şira spinării când o aud. Chiar sunt pe cale să fac asta. Mă încred într-un lord pirat rival, nu în propriul meu tată.

— Athella, du-te în locul lui Riden şi stai de pază!

Se bosumflă puţin.

— O să vezi imediat ce e înăuntru. Riden, vii cu mine!

Le las pe Athella şi Sorinda să păzească fiecare capăt al tunelului, iau o torţă de pe perete şi intru în cameră alături de Riden.

Biroul arată ca şi cum a fost sculptat din piatră. Marginile sunt dure de parcă au fost cioplite cu un târnăcop. Decorul e opulent, exact cum îmi place şi mie. Văd un birou masiv, aprovizionat din belşug cu condeie şi foi de pergament aşezate într-o ordine desăvârşită. Toate sertarele sunt încuiate. Scaunul din faţă e tapiţat şi umplut cu pene, probabil de gâscă. Un alt scaun stă lipit de unul din pereţi, la fel de moale şi tapiţat cu material negru. De partea cealaltă se află un dulăpior plin cu sticle de rom, vin şi două pahare. O bibliotecă şi un divan acoperă un alt perete. De cel opus biroului, lângă scaunul singuratic, atârnă o tapiţerie care ilustrează o bătălie între sirene şi piraţi.

După ce aşez torţa într-un suport de pe perete, îngenunchez în faţa biroului şi încep să meşteresc încuietorile. Acestea sunt un fleac în comparaţie cu cea de la uşă. Nu am nevoie de Athella.

— Ce pot face? întreabă Riden în timp ce eu lucrez cu uneltele în mâini.

— Pentru început, ai putea să taci.

Am fost dură, ştiu, dar acum sunt prea stresată ca să fiu amabilă.

Sertarul de sus se deschide, iar eu îmi pun uneltele deoparte.

Înăuntru se află doar două lucruri: o bucată de pergament şi o tijă de metal.

Scot mai întâi tija. E goală pe dinăuntru, cam de treizeci de centimetri şi acoperită de simboluri antice. Să fie oare aşa-zisul dispozitiv de controlat sirene? Nu scoate zgomote, nu pulsează şi nu străluceşte. Nimic care să denote magie. De fapt...

Examinez o secţiune de lângă unul din capete. Recunosc meşterul. Hakin, unul din fierarii fortăreţei, a făcut asta. Semnătura lui se vede pe margine, deşi destul de ştearsă. A ascuns-o într-unul dintre simboluri. Cineva care nu-i ştie lucrătura nu şi-ar da seama.

De ce ar porunci tata să se construiască aşa ceva? Nu are nici măcar un fel de sticlă înăuntru ca să fie un ochean – tija nu e folositoare în niciun fel. Poate doar să-i tragi cuiva una dacă ai chef.

Scot şi pergamentul. Citesc repede scrisul tatălui meu şi câteva sintagme îmi sar în ochi

...controlul sirenelor...

...manevraţi cu grijă...

...imunitate împotriva cântecului vrăjit...

Riden citeşte de după umărul meu, dar nu mă deranjează. Totul

devine din ce în ce mai clar.

Pun hârtia jos şi iau dispozitivul în mână.

Încep să râd.

— Este un fals. Nu i s-a părut oare dubios că tata a pus un lacăt sofisticat la uşă, dar încuietori atât de simple la sertare? Tata a plasat asta strategic pentru ca spionii să găsească informaţii false. Iar asta – ridic tija – e doar o bucată de metal. Vordan şi spionul lui sunt nişte idioţi.

Umerii mi se relaxează şi în sfârşit povara dispare. Am fost fraieră că l-am ascultat pe Vordan. Că l-am lăsat să mă influenţeze. Bineînţeles că tata le-a întins o cursă spionilor care ar putea intra în biroul lui. Poate că o să merg din nou în temniţă înainte să plecăm, astfel încât Vordan să nu mai facă umbră pământului niciodată.

Le-am riscat viaţa tuturor degeaba.

Pun lucrurile la loc şi închid sertarul. Sunt pe cale să plec împreună cu Riden, când ochii îmi cad din nou pe dulăpiorul cu rom.

Sunt *două* pahare. *Două* scaune. Iar tata e singurul care intră şi iese din cameră.

Mă reped spre tapiţerie, o dau la o parte şi pipăi peretele în căutarea unui buton.

Şi-l găsesc.

Peretele se dă la o parte. Mi se taie respiraţia când văd ce e înăuntru. Riden mi se alătură.

Pe un alt fotoliu se află o femeie, uitându-se la un tablou care reprezintă marea la asfinţit. E cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Părul ei e roşu aprins, învăluindu-i umerii ca nişte flăcări arzătoare. Pielea ei e atât de albă de parcă nu a văzut niciodată soarele. Are gene lungi, la fel de roşii precum părul. Corpul îi este ascuns de o rochie simplă. Şi deşi acum pare slăbită şi fragilă, ştiu că odată a fost frumoasă şi puternică.

Nu se întoarce când intru în cameră, deşi ştiu că mă aude. Închide ochii, părând iritată că a fost deranjată.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu le las să curgă pe obraji. Nu încă.

Încerc să vorbesc, dar cuvintele îmi stau în gât şi nu reuşesc decât să tuşesc.

Atunci se întoarce spre mine, iar ochii ei verzi sunt atât de surprinşi, încât suspiciunea că nu a mai văzut-o nimeni în afară de tatăl meu mi

se confirmă.

Încerc din nou să vorbesc.

— Cum te cheamă?

De data asta, cuvintele sunt clare, dar par cumva prea răsunătoare.

— Ava-lee, spune ea cu o voce la fel de frumoasă ca restul fiinţei sale.

Duce mâna la gură pentru a-şi masca figura surprinsă, apoi o coboară cu degetele tremurânde.

— Eşti Alosa?

Lacrimile se dezlănţuie. Nu le pot opri, dar nici nu vreau s-o fac.

— Mama?

Se ridică într-o mişcare elegantă. Mă ia dintr-odată în braţe şi mă strânge atât de tare încât abia pot respira. Îmbrăţişarea e ciudată, e ceva ce nu am mai trăit niciodată, dar e minunată. Un lucru atât de simplu, dar care spune atât de multe.

O sumedenie de întrebări se întrec în mintea mea, fiecare dorindu-şi cu disperare să fie prima pe care o rostesc.

Cum?

Când?

De ce?

De ce pare cea mai importantă.

— De ce eşti aici? întreb după ce mă mai calmez.

Se dă un pas în spate ca să mă analizeze din cap până-n picioare.

— Eşti frumoasă. Nu arăţi deloc ca el. Binecuvântat fie oceanul!

Şi faţa ei e brăzdată de lacrimi. Le atinge de parcă nu ştie ce să facă cu ele. Apoi, se uită din nou la mine.

— Ah, fata mea iubită! În sfârşit.

Mă îmbrăţişează din nou şi mă mir cum cineva atât de fragil poate fi atât de puternic.

Cineva îşi drege glasul în spatele nostru. Mă panichez pentru un moment, dar apoi îmi aduc aminte că e Riden.

— O să aştept în birou, spune el, depărtându-se.

Sunt sigură că va auzi toată conversaţia, dar apreciez că ne acordă puţină intimitate.

— Cine e? întreabă mama mea.

— E Riden. El e... un membru al echipajului meu.

— Al echipajului tău?

— Sunt căpitan şi am propria corabie.

Zâmbeşte, dar pare un surâs forţat.

— Bineînţeles că eşti căpitan. Ai fost dintotdeauna menită să conduci. Ai asta în sânge.

Între noi se lasă tăcerea şi-mi amintesc cât de disperată sunt să aflu mai multe.

— De ce eşti aici? o întreb din nou.

Îmi pune mâna în păr şi mi-l mângâie în timp ce mă strânge în braţe. Mă simt cumva ocrotită.

— M-a închis aici după ce te-ai născut. Au trecut optsprezece ani. Optsprezece ani fără tine şi fără ocean.

— Dar de ce? mă desprind din îmbrăţişare fiindcă vreau să-i văd faţa.

Dintr-odată, vorbele mi se rostogolesc din gură.

— Mi-a zis că m-ai părăsit. Că nu m-ai vrut. Credeam că eşti pe Isla de Canta. Că eşti o bestie fără milă şi compasiune.

Plâng din nou pentru că îmi dau seama ce înseamnă asta. Tatăl meu m-a minţit de când m-am născut.

Se face mică la auzul cuvintelor mele. Vocea îi devine stinsă.

— Te rog să nu crezi lucrurile astea despre mine! Am încercat să evadez de aici şi să vin la tine de nenumărate ori. Jur pe viaţa acelora pe care am jurat să-i protejez!

Mă doare sufletul. Îmi plec privirea ruşinată.

— Îmi pare atât de rău că l-am crezut! N-o mai fac.

E ciudat să simţi cum fiinţa ta e ruptă în două. Sunt nespus de fericită că mi-am găsit mama, dar bucuria se luptă cu trădarea tatălui meu.

Îndrăznesc să-mi ridic privirea.

— De ce te-a închis aici?

— Nu mi-a spus niciodată, dar cred că nu a vrut să am vreo influenţă asupra ta. Prezenţa mamei ar fi putut să-ţi zdruncine loialitatea faţă de el.

— Atunci de ce nu te-a omorât?

Îmi evită privirea pentru prima oară.

— Nu vrei să ştii.

Mi-e teamă că deja ştiu.

— Te rog, spune-mi! Consider că trebuie să ştiu.

Îşi cântăreşte răspunsul pentru un moment.

— Eşti deja femeie.

Se întristează şi se gândeşte la trecerea anilor.

— A vrut mai multe fiice. Mai multe sirene pe care să le controleze şi să le manipuleze la fel cum a procedat cu tine. Mai multă putere.

Nenorocit scârbos! Însă îmi înfrânez deocamdată impulsul de a-l blestema.

— Am surori?

Mă bucur şi mă înfior gândindu-mă la o astfel de posibilitate, acum că ştiu de ce este cu adevărat în stare tatăl meu.

— Nu. Nu am putut să-i dăruiesc şi alţi copii.

Pare că se întristează rostind cuvintele, iar mie mi se pare foarte ciudat.

— Şi vrei să faci asta?

Buzele ei perfecte se arcuiesc într-o expresie dezgustat

— Cu el? Nu vreau să mai pună mâna pe mine niciodată! Însă mi-ar fi plăcut să am mai multe fiice. Aş fi vrut să le cresc şi să le învăţ. Să le văd cum se fac mari. Mi-a furat şansa asta.

Îmi atinge cu blândeţe umerii.

— Însă nu pot exprima cât de fericită sunt să te văd!

Poate că ar trebui să dureze mai mult decât câteva minute să mă întorc împotriva omului care m-a crescut. Să-l trădez atât de repede. Însă cum să nu reacţionez aşa când ştiu ce i-a făcut mamei mele? O mamă care *nu e* o bestie fără milă.

Mă cuprinde un val de furie, strivind şi ultimul dram de loialitate pe care-l mai am pentru regele pirat.

— N-am ştiut că eşti aici. Crede-mă, dacă aş fi ştiut, aş fi venit la tine imediat. Te-am găsit în noaptea asta din greşeală.

— Nu te învinovăţi. Nu poţi face nimic. Sunt doar o femeie când sunt departe de apă.

Când torentul de amărăciune şi furie se stinge, hotărârea îi ia locul.

— Ei bine, eu nu sunt. Te voi scoate de aici. Acum. Riden!

Se întoarce îndată în cameră.

— Poţi să o cari? întreb eu.

— Desigur..

E un plan periculos şi trebuie să am mare grijă, dar capul îmi e plin de gânduri, atât de plin că e pe cale sa explodeze.

Tatăl meu a minţit.

Mama mea nu e un monstru.

E prizonieră.

Trebuie să o ajut.

Dar dacă suntem prinşi?

Nu contează.

Trebuie să încerc.

— Nu vei mai petrece nicio noapte în plus în camera asta, îi promit.

— Cum te poţi lupta cu el? Nu vreau să te pun în pericol. Eşti în siguranţă câtă vreme nu află că ştii. Pleacă departe. Departe de el. Nu-ţi face griji pentru mine.

Inima mea frântă e mângâiată de cuvintele ei. Îmi amintesc de o conversaţie, sau mai degrabă de un interogatoriu, între mine şi Riden.

Sunt multe tipuri de taţi. Cei care iubesc necondiţionat, cei care iubesc cu condiţii şi cei care nu iubesc deloc.

Mama mea nu mă cunoaşte, dar îmi pune viaţa mai presus de a ei. Aşa ar fi trebuit să facă şi tatăl meu?

Cercetez repede camera, căutând ceva cu care să o ascundem. Nu sunt prea multe lucruri. Un pat nefăcut şi o saltea cu pene. Un fotoliu. Tablouri pe pereţi. Nişte cărţi pe un raft.

Cred că a înnebunit închisă aici.

Iau una din păturile de pe pat şi o acopăr cu ea. Am grijă să-i iau tot părul de pe faţă şi să-l aşez cu grijă sub pătură. Lumea îmi ştie părul. Oricine ar vedea-o, ar deveni imediat suspicios.

— Trebuie să-şi ţină părul sub pătură, îi spun lui Riden.

Aprobă din cap şi, cu o singură mişcare, o ia în braţe cu uşurinţă.

Va trebui să ridicăm imediat ancora. E bine că am încărcat corabia de provizii după ultima călătorie. Unde am putea merge fără ca regele pirat să ne găsească? Pe uscat? Nu pot părăsi marea. *Aş lua-o razna.*

— Alosa, spune Riden.

— Da?

— Uită-te la mine!

Îl ascult fără să ezit.

— O vom scoate de aici. Va fi în siguranţă. Apoi vom plănui următoarea mişcare.

Şi atunci îmi dau seama cât de remarcabil e Riden. Nu mi-a spus el că tatăl meu e îngrozitor? Că sunt o fraieră pentru că îl slujesc? Că nu m-a iubit niciodată?

Dar acum, că s-a dovedit că a avut dreptate, nu e ameninţător sau arogant.

E alături de mine.

O ţine pe mama mea atât de grijuliu, iar asta îmi dă puterea de care am nevoie.

— Hai să mergem!

Capitolul 7

SORINDA NU SCOATE NICIUN cuvânt când ne vede pe mine şi pe Riden ieşind din birou. Nici măcar nu arată surprinsă.

Athella, pe de altă parte...

— Cine e, căpitane?

— N-avem timp. Sorinda, ia-o pe Athella şi duceţi-vă în temniţă să-l luaţi pe Draxen! Părăsim fortăreaţa, dar nu spuneţi nimănui. Fiţi discrete.

— Am fost eu vreodată altfel? întreabă Sorinda.

Nu aşteaptă răspuns, ci o ia de braţ pe Athella şi se îndepărtează.

— Trebuie să ne grăbim, îi spun lui Riden, dar să nu atragem atenţia asupra noastră. Mergi lângă mine. Nu vorbi dacă ne opreşte cineva. Lasă-mă pe mine să o fac.

Se uită la mine surprins.

— Ce-i?

— Mulţumesc că-l salvezi pe fratele meu!

— Pentru nimic.

— Nu e adevărat. Înseamnă totul pentru mine.

Recunoştinţa lui îmi copleşeşte inima deja fragilă.

— În cazul ăsta, cu plăcere. Hai să mergem!

— Arată-mi calea.

Mergem cu paşi repezi. Abia ce am început şi Riden mă strigă.

— Ce s-a întâmplat?

— După ce ieşim de aici şi ne îndepărtăm suficient de fortăreaţa regelui, vreau să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Alosa? o nouă voce reverberează prin tunel şi e prea aproape.

Tylon.

— Ia-o în faţă! îi şoptesc lui Riden atât de încet, încât pare că mimez cuvintele. O să-l distrag eu. Tu ia-o înainte!

— Nu ştiu unde să mă duc.

— Du-te, nu mai sta! îi fac un semn disperat cu mâna.

Mă grăbesc să mă întorc de unde am plecat. Trec de uşa biroului şi mă opresc înainte de cotitura tunelului. Tylon apare din umbră.

— Eşti singură? întreabă el, uitându-se peste umărul meu.

Din moment ce nu-şi duce mâna la sabie, mă gândesc că Riden m-a ascultat şi s-a îndepărtat.

— Da, de ce?

— Părea că vorbeai cu cineva. Ce faci aici?

Se uită suspicios spre uşa biroului, iar inima îmi bate mai tare. Nu se poate să creadă că vin de acolo. M-ar pâri imediat la tatăl meu. Am nevoie de o minciună bună. Şi am nevoie de ea acum.

— Te căutam pe tine, zic eu repede. Şi repetam ce o să-ţi spun când te găsesc.

Chem sirena, care vine fără probleme. Mi se face pielea de găină. Sper că Tylon crede că el a provocat asta, nu harurile mele. Partea de sirenă îmi oferă trei abilităţi unice. Le pot cânta bărbaţilor să înfăptuiască tot ce vreau, însă doar dacă am puterea mării în mine. Le pot citi emoţiile: se materializează în culori pe care le interpretez. Iar a treia este că îmi pot da seama care este femeia ideală pentru orice bărbat, apoi pot deveni ceea ce-şi doreşte şi-l pot manipula. Din moment ce mi-am irosit cântecul pe Vordan, voi apela la celelalte două.

Mă concentrez intens pe Tylon, pe cele mai ascunse năzuinţe şi fantezii ale lui. Îi văd roşul dorinţei pentru mine. Deşi ştiu că mă place, motivul adevărat pentru care e atras de mine este că sunt fiica regelui pirat. Asta mă face folositoare în ochii lui. Vrea să-mi intre în graţii pentru a-şi urmări propriul interes. Dintotdeauna i-a păsat numai de el.

— Ei bine, m-ai găsit.

Îşi încrucişează braţele şi se dă un pas în spate pentru a se uita mai bine la mine. Mă analizează în căutarea înşelăciunii. E atent la tot ce fac. Dacă spun sau fac ceva greşit, cine ştie cum va reacţiona.

Trebuie să-mi calc pe mândrie şi să mă abţin să nu vomit. Nu-mi pasă de demnitatea mea. O fac pentru mama.

— Nu-mi place să mă cert cu tine. Nu se va mai repeta ceea ce s-a întâmplat azi la întrunire.

— Aşa zic şi eu.

Nu ştiu de ce, dar mă deranjează că e de acord cu mine.

— Şi aş vrea să ştii că, deşi spun şi mă comport într-un anume fel,

nu te urăsc.

Figura alertă şi rigidă se relaxează.

— Ştiu asta.

Sigur că ştie. Nenorocitul nu-şi dă seama că simt exact opusul.

— Serios? întreb eu şi adaug o notă jucăuşă în voce.

— Pot fi foarte drăguţ, dacă mă laşi.

Se uită în ochii mei, încercând să forţeze o conexiune între noi.

— Să te las să ce?

— Să-ţi arăt cât de bine ne-am potrivi. Gândeşte-te la viitorul pe care l-am putea construi împreună. Tu şi cu mine am domni peste ocean. Toată Maneria ar fi speriată să părăsească uscatul. Toţi banii din regat în cuferele noastre. Alături de tine şi de abilităţile tale, domnia noastră ar putea fi mai măreaţă decât a lui Kalligan.

Dacă el crede, că-mi voi împărţi dreptul *meu* din naştere cu el...

Nu, gata! Uită de idiot! Concentrează-te pe mama ta!

Fac un pas spre el şi-l mângâi pe braţe şi apoi pe umeri.

— Şi atunci ce fel de relaţie propui să avem?

Privirea visătoare dispare şi se uită fix la mine. Ceva nou s-a trezit în el. Nu mai este dorinţa de bani şi glorie.

Îşi lipeşte buzele de ale mele. Intens şi pasional. Gândul că ar putea deveni noul rege pirat l-a entuziasmat. Şi crede că merită să-l iau în considerare. Nu speră să-i răspund la sărut. Se aşteaptă s-o fac şi n-am de ales dacă vreau să-l ţin pe Riden ascuns.

Mă trece un fior când mă gândesc că probabil a auzit fragmente din discuţie.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Tylon, atingându-mi buzele.

— Nimic. Vino aici!

Trebuie să-i dau lui Riden mai mult timp să scape. Îl iau pe Tylon de epoleţii hainei lui de căpitan şi îl trag după colţ şi mai departe de Riden şi de mama mea. Apoi îl lipesc de perete şi îl sărut convingător. Acum că l-am adus unde vreau, o las pe sirenă să preia controlul.

Gestul nu înseamnă nimic. Gura mi se mişcă automat şi mă pot gândi la ce vreau. Sper că Riden îşi va aminti pe unde s-o ia.

Mi-l imaginez cărând-o fără probleme pe mama până la corabie şi ducând-o în siguranţă în camera mea. Apoi se va întoarce după mine, poate i-ar trage una în cap lui Tylon pentru că ar şti cumva cât îl urăsc, chiar dacă eu i-am spus opusul.

Şi apoi m-ar lua în braţe şi m-ar săruta. Pentru că vrea şi ştie că şi eu

vreau.

Doar un sărut scurt pe buze, dar când aş încerca să plec, m-ar trage înapoi pentru mai multe. Şi în secret, aş fi mulţumită că îşi doreşte mai mult.

M-ar lipi de o suprafaţă dură, mi-ar pune mâinile pe talie şi s-ar apleca spre mine până când spaţiul dintre noi ar dispărea.

Îmi pun mâinile pe faţa lui şi-i simt pometii ascuţiţi. Gestul îl întărâtă. Îi simt buzele arcuindu-se într-un zâmbet în timp ce mă sărută, apoi mi se mută pe gât, iar eu îmi trec mâinile prin părul lui.

Însă în loc de părul moale la care mă aştept, dau de cârlionţi lăsaţi. Îmi deschid ochii şi mă uit la părul lui blond.

Nu e Riden.

Îl sărut pe Tylon.

Încă e ocupat cu gâtul meu când observ o siluetă enormă care apare după umărul său.

— Tylon!

Îl plesnesc peste umăr.

Se opreşte suficient încât să-l vadă pe tatăl meu. Se aranjează şi se sprijină de perete lângă mine, încolăcindu-şi mâna pe la spatele meu, apucându-mi talia. Mă ţine lângă el de parcă îi aparţin. Îl urăsc.

Tylon râneşte.

— V-am urmat sfatul şi nu ne-am mai certat.

Faţa tatălui meu e impenetrabilă.

— Duceţi-vă şi faceţi asta în altă parte! Tunelurile nu sunt loc de prosteli copilăreşti.

Mă întorc şi mă prefac ruşinată, dar adevărul e că nu mai vreau să mă uit la tatăl meu. Nu după ce am aflat ce a făcut. Parcă e altă persoană în ochii mei, dar de fapt acum încep să-mi dau seama cine e cu adevărat.

Un monstru.

— Atunci plecăm, spun eu.

Îl iau de mână pe Tylon şi-l trag în direcţia corăbiilor noastre. Direcţia în care s-a dus Riden. Direcţia din care a venit tatăl meu. Nu i-a observat pe Riden şi pe mama mea, altfel aş fi auzit zarvă. Ah, sper doar că Riden nu s-a pierdut.

Cerule, sper că tata nu plănuieşte să o viziteze pe mama în noaptea asta!

Traversez tunelul cu Tylon de mână.

Se apleacă spre mine şi spune:

— Unde mergem?

— În camera ta.

Respiraţia şi paşii i se înteţesc. Între timp, eu mă uit la fiecare cotitură după Riden, sperând să-l văd înaintea lui Tylon.

Când îl observ, nu pot să-l opresc pe Tylon să nu-l remarce la rândul său. Riden se sprijină de perete, cu un picior lipit de el şi cu braţele încrucişate într-un mod relaxat.

Deschid gura, dar nu ştiu ce vreau să spun. Sper să nu-l întreb din greşeală ceea ce vreau să ştiu: *Ce ai făcut cu mama mea?*

— Căpitane, spune Riden, aţi terminat treaba?

Atât de calm. Atât de firesc.

— Da. Unde e încărcătura?

— În siguranţă. Voiam să vă aştept pentru a o duce pe corabie.

Tylon se uită cu atenţie la Riden.

— Nu te recunosc.

— L-am adăugat recent, explic eu.

Tylon mă trage de mână.

— Nu-mi pasă. Avem treabă.

Sper că nu observă că stomacul mi s-a întors pe dos.

— Stai, am uitat că trebuie să vorbesc cu tata!

— Poţi vorbi cu el şi mâine, spune Tylon, încercând să mă tragă în urma lui.

Încerc să-i răspund cu un râs jucăuş.

— Nu pot aştepta până atunci. E despre călătorie. Şi trebuie să ştie cât mai repede. O să dureze o secundă.

Nu-mi dă drumul; în schimb, mă priveşte din nou intens, de parcă asta m-ar face cumva să mă răzgândesc.

— Du-te în cameră! spun eu. O să vin şi eu pe corabia ta.

Se apleacă spre mine pentru a-mi da un alt sărut pasional.

În faţa lui Riden.

Dar nu pot s-o fac din nou. Pur şi simplu. Nu. Pot.

Îmi apuc pistolul şi în momentul în care Tylon e pe cale să-mi atingă buzele... îi trag una în cap cu el. Leşină înainte să atingă podeaua.

— Unde e? întreb eu.

— Nu am putut merge mai departe fără să ne rătăcim. Când am auzit pe cineva că vine, am pus-o jos ca să nu fie observată. E chiar aici.

Îl iau pe Tylon de pe jos şi-l salt pe umăr. Riden se holbează o clipă

la mine, minunându-se de puterea mea, şi apoi o ia din loc. Coteşte de câteva ori şi se opreşte când ajungem la câteva butoaie de apă puse unele peste altele de-a lungul tunelului. Se lasă pe vine în spatele lor şi, când se ridică, o văd pe mama din nou în braţele lui.

Tylon îi ia locul.

Mă calmez în sfârşit, dar nu durează mult. Mai avem destul până când putem pleca din fortăreaţă.

— Eşti bine? o întreb.

— Da, doar slăbită.

— Hai să mergem! îi spun lui Riden.

Ne grăbim. Inima îmi tresaltă la fiecare ecou şi şuierat de vânt. Nu putem fi descoperiţi. Nu contează cine ne vede. Ieşim în evidenţă. Oricine ne-ar putea pâri tatei. Nu vorbim, de teamă că ne-ar putea auzi cineva.

Însă ori cineva acolo sus ne iubeşte, ori toată lumea s-a culcat, pentru că nu dăm de nimeni.

O luăm la fugă pe scândură.

Niridia apare lângă mine.

— Sorinda şi Athella s-au întors. Mandsy are grijă de Draxen în infirmerie. N-am reuşit să scot prea multe de la ele, doar că trebuie să ridicăm pânzele imediat.

Echipajul e alert. Toţi membrii sunt pe punte şi aşteaptă ordine. Unii dintre ei tocmai ce s-au trezit – se freacă la ochi, încercând să alunge somnul. Enwen încă se chinuie să-şi tragă o bluză pe el.

— Atenţie! încep eu.

Nu îndrăznesc să ţip pentru a nu deranja oamenii de pe corăbiile ancorate în peşteră, dar sper că toată lumea mă aude.

— Regele pirat m-a înşelat.

Arăt spre Riden care o ţine în braţe pe mama acoperită de pătură.

— Ea este mama mea. Kalligan a ţinut-o prizonieră timp de optsprezece ani. Tocmai ce am descoperit-o din greşeală.

Toată lumea îşi îndreaptă privirea spre ea.

— Plecăm acum şi o vom face repede şi în linişte. Are cineva vreo problemă cu asta?

Enwen ridică mâna timid.

— Ce e, Enwen?

— Căpitane, dacă ea e mama ta, atunci este o... o...

— O sirenă, da. Are cineva o altă întrebare mai importantă decât

vieţile noastre?

Linişte.

— Deschideţi velele! strigă Niridia. Ridicaţi scândura şi ancora! Mişcaţi-vă!

Tipa de treabă e înlocuită imediat de secundul dur de care am nevoie. Toţi se duc degrabă la posturi pentru a-i îndeplini ordinele.

Nu se aude nimic dinspre celelalte corăbii andocate şi nicio lumină nu e aprinsă. Încerc să mă liniştesc spunându-mi că, dacă cineva ar fi stat de pază, nu ar găsi plecarea mea suspectă. Tata îmi dă mereu ordine fără să le spună altora. Însă incertitudinea mă agită.

— Vă e frig?

Mă întorc.

Riden încă o ţine pe mama, iar ea tremură în braţele lui.

— Mi-e bine, îi spune.

Răspunsul ei e ferm, în ciuda corpului tremurând.

— Eşti puternic pentru un om.

— Obişnuiam să fiu şi rapid. Până când am fost împuşcat în picior. Încă nu am reuşit să-mi recapăt puterile pe deplin.

— Ai fost împuşcat? întreabă mama. Cum?

— Fiica dumneavoastră m-a băgat în bucluc.

Ăsta e cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut: Riden vorbind cu mama mea, încercând să o facă să se simtă mai bine.

Voi merge la ea după ce vom fi în siguranţă. Deocamdată trebuie să fiu căpitan.

Sorinda îl găseşte pe Kearan, care, printr-o minune, e treaz – bine, suficient de treaz încât să cârmească –, şi-l duce la timonă.

— Unde mergem la ora asta?

Da, bună întrebare.

— Pentru moment, către cel mai apropiat port. Scoate-ne de aici! Ca şi cum vieţile noastre ar depinde de asta, Kearan.

Mă priveşte de după nasul spart.

— Deoarece chiar aşa e?

— Când regele va descoperi că am furat-o pe mama, va veni după noi. Şi dacă ne prinde...

— Am înţeles.

Şi atunci realizez ce am făcut. Vom fi toţi vânaţi de cel mai de temut om din lume. Şi e vina mea pentru că am luat-o. Am luat-o pur şi simplu şi nu m-am gândit la echipajul meu.

Nu, chiar dacă mă opream şi mă gândeam, aş fi procedat la fel. Nu mai poate fi la mâna lui. E periculos şi respingător. A ţinut-o în camera aia aproape două decenii şi nici măcar nu mă pot gândi la felul cum a folosit-o fără a împiedica mâncarea de la cină să-mi vină pe gât.

Cum de-am putut fi atât de oarbă?

Roslyn vine de sub punte, frecându-şi ochişorii obosiţi. Toată zarva probabil că a trezit-o.

— Ce se întâmplă, căpitane?

— Roslyn, urcă-te în cuibul corbului! Trebuie să ştiu dacă ne urmăreşte cineva. Dacă trage cineva în noi, te bagi la *cutie.*

Face ochii mari şi orice urmă de oboseală dispare. Sunt de acelaşi albastru cristalin ca ai tatălui ei, dar Wallov nu se uită niciodată la mine aşa.

— Nu e o cutie. E un spaţiu sub podeaua din cuibul corbului.

— Orice ar fi, a fost făcut special pentru tine şi, dacă începe o luptă, intri acolo.

Îşi pune mâinile în şold.

— N-avem timp de asta, Roslyn! Pot conta pe tine sau nu? Sfidarea îi dispare.

— Desigur, căpitane.

Fuge spre plasă şi începe să se caţere mai ceva ca o maimuţică.

Corabia începe în sfârşit să se mişte, îndreptându-se spre ieşirea din peşteră.

— Ce frumos e! spune mama când vede oceanul.

Riden încă o ţine, privind la rândul său întinderea albastră. Observ cum mama se uită de la privelişte la mine şi înapoi.

Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu despărţită de ocean optsprezece ani.

— Căpitane! strigă Rosyln de sus. Se vede mişcare pe doc.

Mă întorc şi-l văd: o bestie de om stând pe doc.

Regele pirat.

Se pare că a încercat să o viziteze pe mama până la urmă.

Se aude un strigăt. Apar mai mulţi piraţi. Se aude un clopot: alarma fortăreţei în caz de atac.

Trezeşte pe toată lumea.

Se pare că întreaga flotă va fi pe urmele noastre.

Avem un avantaj, iar corabia mea e mai rapidă. Am ieşit deja din bătaia tunurilor. Nu-i rămâne decât să ne urmărească. Şi ştiu că navele

lui nu sunt pregătite pentru a pleca în larg. Poate mai câştigăm o oră sau poate chiar o zi.

Avem nevoie de un plan, dar nu-mi vine niciunul deocamdată şi, pentru moment, suntem în siguranţă, aşa că mă duc la mama, care stă în braţele lui Riden la babord.

— Mă poţi lăsa jos? îi cere lui Riden.

— Sunteţi sigură? Mai bine vă duc...

— Nu, te rog, aici e bine. Mulţumesc.

Are tălpile lipite de podea, dar se ţine de balustradă cu toată puterea, tremurând din cap până-n picioare. Riden pleacă spre infirmerie să-şi vadă fratele numai în momentul în care ajung lângă ea.

— Ai denumit corabia după mine, reuşeşte să spună ea printre tremurături.

— Hai să mergem la mine în cameră.

— Nu.

— De ce ai nevoie? întreb eu. Mâncare? Odihnă? Ce pot face ca să te ajut?

— Apă, spune ea.

— Sigur. Aduc imediat.

— Nu, Alosa, zice şi se întristează. M-a lăsat să te numesc. A fost singurul lucru pe care m-a lăsat să-l fac pentru tine. Alosa-lina. Noi le dăm copiilor noştri două nume. Primul e unic: fiecare sirenă are un nume diferit. Cel de-al doilea e un nume cântat. Are o putere aparte. *Lina* înseamnă *ocrotitor* şi văd că deja ţi l-ai onorat.

Se cutremură şi se ţine şi mai tare de balustradă.

— Fiica mea iubită. Vreau să stau aici cu tine. Am încercat să fiu puternică, să-ţi dăruiesc ceea ce firea ta umană îşi doreşte, dar nu mai rezist. Chemarea apei e prea puternică. Am nevoie de ea. Şi surorile mele la fel. Au stat prea mult fără regina lor. Urmează-mă! Te voi duce acasă.

Deşi e slăbită şi fragilă, se apleacă peste bord şi se aruncă. Aud plescăitul înainte să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Om peste bord! strigă Roslyn, dar abia o aud.

— Nu!

Mă grăbesc spre balustradă şi mă uit în apă. Nu am cum s-o ratez. Corpul ei pare că străluceşte sub apă, sclipind precum solzii de peşte, deşi nu e acoperită de aceştia. Pielea ei e de un alb-perlat. Nu mai pare slăbită, ci mai mare, puternică şi sănătoasă. Se învârte în cerc, de

parcă... se întinde şi respiră aer curat pentru prima dată.

Se uită la mine de sub apă. Acum îi văd ochii albaştri scăpărători chiar şi de la asemenea distanţă. Nu mai sunt verzi. Îmi zâmbeşte şi-mi face semn cu mâna să o urmez, apoi se lansează ca o rachetă, înotând cu o viteză ameţitoare departe de fortăreaţă.

Departe de mine.

Capitolul 8

— ASTA-I TOT? strig eu, deşi ştiu că nu mă poate auzi. Ava-lee! întoarce-te!

Nu ştie că nu o pot urmări? Cu siguranţă ştie ce devin când sunt sub apă, nu? Nu mă pot controla! Ea poate? E oare aceeaşi persoană care mi-a vorbit? Nu e om. Se transformă într-un monstru când e sub apă la fel ca mine?

A plecat.

A dispărut.

Am salvat-o. Mi-am pus viaţa mea şi a echipajului în pericol pentru ea. Şi acum totul pare în zadar.

A fost oare o cursă? S-a prefăcut doar că-i pasă? A fost doar un truc ca să mă facă să o salvez? Umanitatea ei a fost doar o prefăcătorie?

Cineva mă bate pe spate şi tresar, dar e doar micuţa Roslyn.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? Cine era femeia aceea frumoasă? Îi aruncăm o frânghie?

O voce care-mi pare străină răspunde:

— Nu e cineva important. Nu mai are nevoie de ajutorul nostru. Roslyn, întoarce-te la datorie! Spune-mi dacă vreo corabie se apropie de noi.

— Să trăiţi!

Mă cuprinde o amorţeală. Alung orice gând legat de părinţii mei şi de ceea ce au făcut. Mă gândesc doar la mine şi la echipajul meu. Nimic altceva nu mai contează în afară de siguranţa noastră. Suntem vânaţi. Ce facem?

M-a abandonat.

Nu...

Alung gândul ăsta.

Concentrează-te, Alosa! Echipajul se bazează pe tine.

— Kearan! spun eu. Găseşte un port potrivit pentru a-i lăsa pe pasagerii în plus. Riden şi Draxen nu fac parte din echipaj. Regele nu-i

vânează. Nu are rost să-i punem şi pe ei în pericol.

În cazul ăsta nu-l vei mai vedea pe Riden niciodată... O emoţie firavă încearcă să se strecoare printre crăpături. O blochez, lăsând doar amorţeala să mi se strecoare în suflet.

— L-am adus pe regele pirat pe urma noastră. Nu mai pot face nimic ca să schimb lucrul ăsta, însă sunt sigură că vom supravieţui, spun eu suficient de tare încât să mă audă toţi.

— Care e planul, căpitane? întreabă Niridia.

— Tatăl meu este atât de puternic pentru că aproape toţi piraţii îl slujesc. Dacă vrem să-l învingem, trebuie să-i luăm puterea.

— Piraţii sunt loiali celui care plăteşte cel mai mult, spune Mandsy. Cei de faţă se exclud, bineînţeles.

— Exact. Avem copii după cele trei fragmente de hartă. Vom călători spre Isla de Canta şi vom lua comoara sirenelor.

Sorinda, care stă în spatele lui Kearan, spune:

— Şi apoi va începe domnia reginei pirat!

— Ura! aclamă echipajul.

Deşi sunt sigură că am susţinerea tuturor, adaug:

— Dacă cineva nu este de acord cu planul, poate pleca atunci când îi vom lăsa pe prizonieri.

Începe să mă doară capul. Nu-mi mai pot bloca gândurile. Voi ceda în curând.

— Kearan, menţine cursul. Niridia, mă anunţi dacă vedeţi vreo corabie inamică.

— Să trăiţi, căpitane!

Vine lângă mine.

— Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat, Alosa, adaugă în şoaptă, ca s-o aud doar eu.

Îmi spune pe nume când mi se adresează în calitate de prietenă, nu secund. Ştiu că se referă la plecarea mamei mele, dar abia mă mai ţin pe picioare.

— Mai târziu, spun eu, deşi nu vreau deloc să discut despre asta. Acum vreau să plec. Să fiu singură.

— Sigur. Mă voi asigura că totul merge ca pe roate.

Mereu face asta.

În cele din urmă, ajung în cameră şi mă separ de restul lumii. Şi atunci cedez.

Respir necontrolat. Scrâşnesc din dinţi şi mă uit cu duşmănie la tot

ce am. La perdele. La pozele înrămate. La pat. Simt cum mânia creşte în mine, pe cale să răbufnească.

Nu ştiu cum să o eliberez. Nu cred că am fost atât de furioasă în viaţa mea.

Se aude un ciocănit în uşă.

— Pleacă dacă nu vrei să te alegi cu capul zdrobit! strig eu. Îmi înfig pumnul într-o pernă umplută cu pene de pe pat. Nu e suficient. Nu face nimic ca să mă calmeze. Trebuie să lovesc ceva dur. Ferm. Ceva care să riposteze. Vreau să ţip, dar echipajul mă va auzi.

Sunt atât de supărată încât nu-mi dau seama că uşa s-a deschis. Simt o mână pe umăr. Mă întorc şi lovesc cu palma în...

Pieptul lui Riden.

Îşi masează locul, dar nu se plânge. Nu-şi dezlipeşte ochii de pe mine.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spune el.

— Ţi-am zis să nu intri.

— Nu te-am ascultat.

Încerc să-i dau un cot în burtă, dar se dă într-o parte şi-mi prinde braţul.

— Am vorbit serios, îl ameninţ eu.

— Ştiu.

— Eşti un idiot.

Îi pun piedică şi cade.

— Nu te-ai mai luptat cu mine până acum.

Durează ceva până se ridică. Cred că l-am lăsat fără suflu.

— Ne-am luptat de multe ori, mormăie el.

— Da, şi am fost blândă cu tine.

— Atunci fii dură!

Asta fac. Cel puţin la început. Mă dezlănţui ca o furtună, trimiţând tunete şi fulgere. Lovesc cu picioarele, cu mâinile, ba chiar la un moment dat mă dau cap în cap cu el. Însă Riden nu ripostează, doar încearcă să pareze loviturile cât poate de bine.

— Ripostează, Riden!

— Nu, spune el încăpăţânat.

— De ce nu?

— Nu ar fi corect.

— Ce vrei să spui?

— Eşti rănită.

— Nu eu sunt cea care va fi plină de vânătăi mâine.

— Nu mă refer la răni vizibile.

Îi trag una cu dosul palmei. Cade pe podea. În clipa în care mâna mea îi atinge faţa, mă loveşte regretul. Îi abuzez corpul. Nu a venit ca să fie păpuşa mea de paie şi totuşi aşa îl tratez. Nu-l pot lovi pe tata. Şi nici n-o pot lovi pe *mama.* Femeia care m-a făcut să mă simt iubită şi apoi a dispărut fără urmă.

O urăsc pentru gestul ei.

Propria mea corabie îşi bate joc de mine purtându-i numele. Îl voi acoperi cu prima ocazie.

Riden îşi masează maxilarul cu mâna când se ridică.

— Mă faci să mă simt mai rău! ţip eu. Asta vrei?

— Nu, am venit să te consolez.

— Ce treabă bună faci!

Acum strânge din dinţi.

— Tu eşti cea care îngreunează lucrurile.

Scutur din cap, scandalizată.

— Ar trebui să te ajut să mă consolezi sau cum?

— Lasă-mă să te ţin în braţe.

Cuvintele lui mă surprind atât de mult încât nu ştiu cum să răspund.

Apoi răbufnesc:

— Nu! N-am nevoie să fiu consolată. Vreau să lovesc şi să ţip. Ţi-am spus că nu ai cu ce să mă ajuţi. Luptă-te cu mine! Dacă nu, pleacă până nu te omor.

— Ştiu că te poţi controla mai bine de atât.

— Nu ştii nimic despre mine!

Reuşesc să mă calmez puţin. Discuţia asta pare să aibă efect. Pentru un moment, îmi imaginez cum ar fi să mă ţină în braţe. Cum m-aş simţi? Să am parte de o îmbrăţişare menită doar să ocrotească?

— Încerc să te cunosc mai bine, spune el.

Îmi ia o secundă să-mi aduc aminte despre ce vorbeam.

Un alt gând îmi răsare în minte. Nu, îmbrăţişarea e un gest prea simplu, prea inocent. Îmi doresc altceva.

Mă arunc pe el. Îl văd încordându-se, gata să primească următoarea lovitură.

Însă nici asta nu-mi doresc.

Îmi lipesc buzele de ale lui atât de repede, încât cred că are ochii deschişi când ajung la el. Nu-mi dau seama; ai mei sunt deja închişi ca

să pot scoate mai bine un răspuns de la el. Degetele mele se înfig în părul mătăsos şi minunat, până când îi ajung la ceafă. Îl apăs acolo ca să rămână unde e.

Poate că e suficient de puternic ca să refuze să se lupte cu mine, dar asta...

Nu-mi poate rezista.

Durează doar o secundă să îşi strecoare mâna în părul meu. Cealaltă îmi atinge obrazul şi gâtul pentru a mi le putea mângâia cu degetele. Deschid gura ca să trag aer în piept, să-l respir. El surprinde momentul şi intensifică sărutul. Limba i se furişează înăuntru şi trupul îmi e copleşit de senzaţii. Cerule, cum am putut să-l evit două luni întregi?

Ce pierdere de vreme!

Îl cuprind de la spate ca să-l trag mai aproape. Acum vreau să mă atingă cu fiecare centimetru din corp. Chiar acum. Vreau ca totul să fie şi mai rapid. Faptul că nu trebuie să gândesc, doar să simt, e cel mai minunat sentiment din lume.

Îi scot cămaşa din pantaloni. Pune mâinile pe ea, de parcă ar vrea să mă ajute, dar apoi se opreşte şi-şi lipeşte fruntea de a mea. Răsuflă atât de greu, încât mă mir că reuşeşte să-mi şoptească:

— Aşteaptă!

— Nu vreau să aştept!

Mâinile mele s-au mutat sub cămaşă, atingându-i stomacul şi ridicând materialul. Gâfâie, iar asta mă face să încetinesc şi mai mult mişcarea, savurând senzaţia pe care mi-o dă pielea lui fină şi felul în care reacţionează la tot ce fac.

— În tunel, zic eu, ai spus că vrei să vorbim despre ceva. Despre ce anume?

Îl sărut pe gât.

— Voiam să vorbim despre noi.

— Cred că putem face ceva mai distractiv.

Îmi cuprinde mâinile. Nu le dă la o parte, doar le ţine nemişcate ca să-şi recapete răsuflarea. Mă întind din nou spre el, căutându-i buzele.

— Alosa, opreşte-te!

Deschid ochii şi mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat? spun eu iritată.

— Vreau să ne oprim.

Îi arunc un zâmbet pişicher şi îl sărut pe ureche.

— Dar nu vrei să vezi unde se vor duce buzele mele?

Mă împing şi mai mult în el. Corpul i se cutremură şi mă dau în spate triumfătoare.

— Nu vrei să mă opresc. Acum hai să dăm cămaşa asta jos!

Riden tace şi pare că trece o veşnicie.

Într-un final, dă din cap că nu.

— Ce este? Ai obosit? Preferi să te sărut în pat?

Îmi dă drumul la mâini şi se îndepărtează câţiva paşi până când se loveşte de un tablou de pe peretele opus. Cade pe podea şi sticla se sparge, dar niciunul nu se uită la el.

— Ce faci? îl întreb eu.

— Şi-un călugăr ar călca strâmb în faţa ta.

— Nu eşti călugăr.

— Nu, sunt mai rău. Sunt...

Trage aer adânc în piept.

— Tocmai ce ai fost abandonată iar de mama ta şi ai aflat că tatăl tău te-a minţit toată viaţa ta. Eşti vulnerabilă.

Nu ştiu de ce, dar îmi vine să-l lovesc din nou.

— Nu sunt slabă. Ştiu ce vreau.

— Nu am zis că eşti slabă.

Îşi întinde gâtul de parcă ar avea nevoie de aer.

— La naiba, Alosa! Merit mai mult de atât. Caută-mă când vei şti să-ţi gestionezi emoţiile!

Să-mi gestionez emoţiile? În momentul de faţă, sunt foarte furioasă şi confuză. Poate puţin rănită. Dar îmi ascund îndată sentimentele şi mă prefac indiferentă.

Riden se întristează şi face un pas în faţă.

— Te-am rănit. Nu este nimic în neregulă cu ceea ce simţi. Trebuie să o simţi pe îndelete. Nu te resping, Alosa! Nimeni nu te-ar putea respinge! Doar că ar trebui să-ţi acorzi puţin timp să te liniştești şi să accepţi ce s-a întâmplat. Apoi poţi veni la mine. Însă acum, mă faci să mă simt ca un nemernic care profită de...

— Eu te fac să te simţi... Ei bine, totul ar trebui să fie despre tine, nu? îl întreb sarcastică.

— Nu, nu ar trebui să fie *totul* despre mine, dar *are legătură* cu mine. Când ne sărutăm, vreau să te gândeşti la *mine,* nu la ceea ce te înfurie. Nu ne vom mai săruta până nu vei putea face asta.

Cuvintele lui mă răscolesc şi încep să mă simt vinovată. Nu mai am nevoie şi de starea asta!

— În momentul ăsta, *tu* mă înfurii. Nu ne vom mai săruta deloc. Acum pleacă!

Îi trag un şut în fund când iese.

Capitolul 9

FIR-AR EL SĂ FIE de sânge de sirenă!

E singurul lucru care mi-ar putea justifica, într-o oarecare măsură, comportamentul de ieri. Sunt sigură că nicio fată umană nu s-ar arunca în braţele unui băiat în care nu are încredere deplină doar pentru că părinţii ei au dezamăgit-o.

S-a întâmplat din cauză că sunt o creatură marină. Sunt făcută să seduc, să omor şi să fur de la bărbaţi.

Măcar m-am odihnit. Repausul mi-a permis să-mi gestionez aşteptările şi să mă obişnuiesc cu situaţia de faţă.

Dacă mama nu vrea să fie cu mine, bine. O să mă duc şi-o să-i fur şi ultimul bănuţ.

Mă uit prin dulap pentru a căuta ceva care să se asorteze cu starea mea, când se deschide uşa.

Mă panichez o clipă, crezând că e Riden, dar e doar Sorinda.

— Te rog, spune-mi că nu aduci veşti proaste! spun eu.

— Nu, căpitane.

Îmi oferă un zâmbet, un gest neaşteptat de rar.

— Regele poate veni după noi numai dacă navele lui sunt pregătite de drum. Ceilalţi vor fi lăsaţi la fortăreaţă ca să o protejeze, iar jumătate din flotă se grăbeşte spre fortăreaţă ca să participe la călătoria spre Isla de Canta.

— Da. Ce vrei să spui?

— Regele de uscat nu caută o cale de a scăpa de piraţi? Ce crezi că ar face dacă i-ai trimite locaţia exactă a fortăreţei regelui pirat?

Zâmbesc atât de larg încât mă dor obrajii.

— Cred că şi-ar trimite întreaga flotă, care şi-ar da silinţa să o facă bucăţele.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Sorinda, eşti genială. Pune planul în mişcare.

— Să trăiţi!

Iese din cameră, iar eu mă întorc în faţa dulapului. Aleg un corset gri cu reflexii argintii, culoarea oţelului care străluceşte în lumina soarelui. Port nişte colanţi întunecaţi precum noaptea şi încalţ o pereche de cizme negre lustruite cu catarame argintii. Apoi asortez o pereche de cercei rotunzi din acelaşi metal.

Acum să trecem la faţă. Roşu pentru buze. Roz pentru obraji. Gri-argintiu pentru pleoape. Ca să te simţi bine trebuie să arăţi bine, iar în momentul ăsta arăt ca o prinţesă.

Sunt pe marginea dunetei şi mă uit de sus la toţi. Kearan e leşinat pe marginea corabiei cu plosca goală lângă el. Sorinda o loveşte peste balustradă şi astfel cade peste bord. Apoi îl caută prin buzunare pentru a mai goli recipiente.

Majoritatea membrilor sunt încă sub punte, dormind după petrecerea de azi-noapte. Am câţiva gabieri care se învârt pe corabie, asigurându-se că toate frânghiile sunt bine strânse. Cei mai tineri spală puntea. Radita, nostromul corabiei, cârmeşte.

— Neaţa, căpitane! spune Mandsy de pe o cutie şi continuă să coasă.

— De ce nu stai cu ochii pe cei doi fraţi?

Nu vreau să rostesc numele lui Riden.

— Riden are grijă de Draxen. A plecat de lângă el numai după ce a adormit azi-noapte. A spus că vrea să te vadă pe tine.

— Şi l-ai lăsat?

Zâmbeşte larg.

— Voia doar să te facă să te simţi mai bine. M-am gândit că el ar fi singurul care poate face asta.

— Parcă trebuia să supraveghezi prizonierii, nu să-i laşi să ţopăie în camera mea!

Pare că se simtă vinovată, dar ştiu că se preface.

— Ce treabă ai tu? întreb eu. Încerci să ne faci lipeala?

— În niciun caz. Doar cred că e un băiat mai bun decât crezi tu.

Aparent, e mult mai nobil decât îl credeam. Unde e piratul afemeiat căruia îi pasă doar de fratele lui?

— Fă-mi o favoare şi păstrează-ţi şiretlicurile pentru tine!

— Nu promit nimic.

Dar în timp ce mă îndrept spre scări, cred că o aud spunând:

— Nici nu pot să fac prea multe când stau şi cos de zor toată ziulica.

Niridia, Kearan, Sorinda, Enwen şi cu mine ne adunăm în jurul mesei tapiţate din camera care uneori e infirmerie, alteori sală de întruniri, unde cele trei fragmente de hartă ne aşteaptă. Din părul lui Kearan încă se scurg picături de apă de la găleata pe care i-a vărsat-o Sorinda în faţă ca să se trezească. Îi pun o mână pe piept şi-l împing mai încolo, pentru a nu uda singura noastră copie a unei hărţi vechi de secole.

— Unde-i lăsăm pe fraţi? îl întreb pe Kearan.

Ştie Maneria mai bine decât oricine, deşi e destul de tânăr. Se ducea oriunde i se spunea şi-şi îndeplinea sarcinile cerute. În cele trei luni de când s-a alăturat echipajului, s-a dovedit a fi extrem de priceput în ale navigaţiei – asta când îl trezim din băutură.

Kearan arată spre un punct de pe hartă, o insuliţă.

— Acesta e un loc de aprovizionare. Regele de uscat se asigură că există mereu mâncare şi provizii pe insulă pentru navele lui de excavare. Astfel, nu mai trebuie să bată tot drumul înapoi spre cele Şaptesprezece Insule ca să-ţi reîncarce cala. Îi putem lăsa acolo. Se pot urca în orice corabie care se întoarce spre Insule.

E bine dacă mă despart de Riden, îmi spun. Nu avem nevoie de încă o gură de hrănit, iar tatăl meu va fi atât de ocupat cu urmărirea mea încât va uita de fraţii Allemos. Nu are rost să-l pun în pericol. Şi oricum, Riden mă înfurie şi mă face confuză şi nu pot avea încredere în el. Echipajului îi va fi mai bine în lipsa lui.

Dar ţie? întreabă încet o voce din capul meu.

O ignor.

— Bine, zic eu. Drumul spre punctul de aprovizionare nu ne va scoate de pe traseu.

Mă temeam că va trebui să ne oprim la una din cele Şaptesprezece Insule înainte să ne îndreptăm spre Isla de Canta.

— Niridia, câtă mâncare şi apă avem pe corabie? întreb eu.

— Avem suficiente provizii pentru cinci luni pe mare.

Examinez harta şi iau un compas pentru a măsura distanţa.

— Dacă vântul ţine cu noi, am putea ajunge pe insulă în două luni.

— Dar cum rămâne cu regele? întreabă Kearan. Cât timp le va lua corăbiilor lui să facă aceeaşi distanţă?

— Corabia noastră e mai rapidă, dacă vântul e bun. Probabil că ar ajunge pe insulă la două săptămâni după noi.

— Doar două săptămâni? se bagă Enwen. Asta înseamnă că e pe linia orizontului!

Dau din cap aprobator şi se lasă tăcerea. Toată lumea se gândeşte la cât de aproape este tatăl meu şi la ce se va întâmpla dacă ne pierdem avantajul.

— Şi fără vânt?

— Cele mai multe corăbii din flotă au vâsle. Aşa că fără vânt, viteza lui va depinde de cât de mulţi oameni în putere are la bord pentru a vâsli, în timp ce noi stăm pe loc.

— În numele stelelor, sper să nu pierdem vântul! spune Enwen.

— Nu oblig pe nimeni să vină în călătoria asta, îi reamintesc. Eşti liber să pleci cu fraţii.

Kearan ignoră intervenţia lui Enwen, uitându-se la hartă. Arată spre câteva întinderi de pământ între locaţia noastră şi Isla de Canta.

— Locurile astea nu sunt trecute pe nicio hartă pe care o ştiu. Sunt atâtea insule în Maneria încă nedescoperite!

Ne holbăm la el.

— Ce? întreabă Kearan.

— Te bucură ceva ce nu poţi să bei, spune Sorinda.

— Am şi eu interese, spune el defensiv. Sunt şi eu om.

Ea ridică din umeri, indiferentă.

Indic prima insulă mare în drumul spre Isla de Canta, cea pe care se vede o lagună.

— Aici e locul în care tata a întâlnit-o pe mama.

E chiar la marginea fragmentului său de hartă, chiar înainte să se lege de cel al familiei Allemos. Nu ştiu de ce mă mai obosesc să spun ceva. Nu a avut niciun motiv să rămână cu noi. S-a dus sigur spre Isla de Canta pentru a fi cu celelalte sirene. Iar eu nu am niciun motiv să vreau s-o văd.

E clar că nici ea nu vrea să mă vadă.

Începutul călătoriei e puţin enervant din cauza pasagerilor în plus. Draxen este foarte... neplăcut. Mă priveşte duşmănos de fiecare dată când crede că nu mă uit. Odată, a scuipat pe punte când m-a văzut. I-

am tras un şut în spate şi l-am pus să şteargă scuipatul cu propria cămaşă. Nu a mai repetat gestul.

Draxen a avut planuri măreţe. Răpeşte-o pe fiica regelui pirat, obţine fragmentul lui de hartă, du-te singur pe insulă. Nu i-a trecut niciodată prin cap că l-aş putea păcăli. Mă învinovăţeşte pentru că şi-a pierdut corabia şi echipajul.

Nu văd cum s-ar considera demn de asemenea comori. Pe lângă faptul că e o persoană groaznică, a fost şi un căpitan prost.

E ciudat să-i văd pe Draxen şi pe Riden interacţionând. Vorbesc mereu şi râd împreună. Riden îl cocoloşeşte, obligându-l să mănânce şi să se acopere cu pături, iar Draxen îl goneşte. Aproape că-l consider o fiinţă umană atunci când interacţionează cu Riden. Însă ştiu care e adevărul. E un om dezgustător, care se foloseşte de cei din jur pentru a obţine ce vrea, indiferent de preţ.

La fel ca tatăl meu.

Mă doare când mă gândesc la el şi la modul în care m-a trădat. Aş fi putut creşte alături de mama mea. Sau poate nu. Poate că m-ar fi abandonat în copilărie dacă ar fi avut de ales. Poate chiar e monstrul pe care l-a descris tata. Nu ştiu ce să cred despre ea, ce înseamnă acţiunile ei. Însă tata m-a rănit prea mult pentru a-l putea ierta. Îl voi da jos de pe tron şi-i voi lua regatul.

În momentul de faţă, acesta este singurul lucru de care sunt sigură.

Mă agăţ de decizia asta şi plutesc în braţele ei, departe de viaţa mea care s-a prefăcut într-un ocean de confuzie şi amărăciune.

Când ajungem la punctul de aprovizionare, starea mea se înrăutăţeşte, de parcă cineva mi-a adus un nor deasupra capului. Nu-mi pot explica exact ce simt.

Sigur nu are legătură cu plecarea lui Riden.

Abia l-am văzut pe drumul spre punctul de aprovizionare. Şi-a bătut joc de mine, m-a umilit în camera mea, după ce mama m-a părăsit. Eu i-am oferit doar puţin mai mult faţă de ce am făcut la bordul *Hoinarului Nopţii.* De ce e atât de preocupat dintr-odată de gânduri şi sentimente? Voiam să trecem la fapte. Nu asta şi-a dorit şi el dintotdeauna?

În fine, nu m-am obosit să-l caut, iar el a fost prea ocupat să-l întremeze pe Draxen ca să facă altceva.

Riden traversează puntea alături de un Draxen mult mai sănătos. Se îndreaptă spre spaţiul gol tăiat în balustradă, pregătit pentru a-şi da drumul spre barca aflată mai jos.

Se întoarce spre mine, aşa că-mi feresc repede privirea. Chiar dacă ştiu că nu-l voi mai vedea niciodată, ar fi prea umilitor să mă prindă că mă holbez.

Ar trebui să mă concentrez pe faptul că Riden e singurul pe care-l pierd. Deşi le-am oferit şansa de a scăpa din ghearele regelui pirat, nimeni nu vrea să plece. M-am străduit să-l conving chiar şi pe Wallov să-şi ia fiica şi să fugă.

S-a simţit insultat.

De fapt, amândoi s-au simţit.

Ar trebui să fiu foarte bucuroasă că mă bucur de încrederea şi respectul echipajului meu, însă starea mea proastă nu poate fi schimbată. Încerc să nu las să se vadă asta când îi spun Niridiei:

— La drum.

Cercetez corabia, nemulţumită de viteza cu care oamenii se mişcă.

— Hai, mai cu spor! Avem cale lungă de parcurs, iar regele pirat ne suflă în ceafă. Dacă nu văd mişcare, vă arunc peste bord!

Cuvintele mele îi dezmeticesc. Mă uit satisfăcută cum se mişcă mai repede, când în faţă îmi apare capul lui Mandsy.

— N-ai ceva de făcut? izbucnesc eu.

Ea chicoteşte doar.

— De ce eşti aşa nervoasă, căpitane? Nu a plecat nicăieri.

— Poftim?

— Riden. E acolo, vorbeşte cu Roslyn.

Mă aplec peste balustradă, uitându-mă spre ţărm. Draxen se uită furios din barcă spre corabie, mai precis spre prova lui *Ava-lee...*

Unde fratele lui stă şi discută cu Roslyn.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Cred că vine cu noi, spune Mandsy.

Mă încrunt.

— Cum de a crezut că poate să facă asta fără să se consulte mai întâi cu *căpitanul?* Iar starea mea *nu* e influenţată de ce face băiatul ăla. Să nu îndrăzneşti să mai insinuezi aşa ceva vreodată!

Mandsy se lasă într-o reverenţă, plină de graţie, apoi se îndepărtează ţopăind. Probabil că se duce să împletească nişte coroniţe de flori sau să îmbrăţişeze nişte crustacee.

— Nu sunt un pasager, o aud pe Roslyn când mă apropii. Fac parte din echipaj.

Vin lângă ea exact la timp să o văd cum scoate pumnalul de la spate

şi-l apasă de buricul lui Riden.

— Şi nu-mi place când cineva îmi vorbeşte de sus.

Buzele lui Riden tremură deoarece se abţine să nu zâmbească.

— Îmi pare rău! spune el şi face un pas în spate. Nu am vrut să te insult, domnişorică. Te rog, cruţă-mă!

Roslyn se gândeşte serios la rugămintea lui, ca şi cum chiar dezbate dacă să-l omoare sau nu. De fapt ştiu că se bucură să-l vadă cum o imploră, să aibă cu cine să se joace.

— Care-i rolul tău pe corabie? întreabă Riden.

Deşi cred că a observat-o mişcându-se de colo-colo pe navă, poate nu s-a gândit niciodată că face parte din echipaj. Îşi primeşte partea ei de comoară la fel ca toţi ceilalţi.

Roslyn coboară pumnalul.

— Sunt observatorul căpitanului. Stau sus şi dau de veste dacă suntem în pericol şi ghidez corabia când suntem pe ape tulburi.

— Asta e o treabă foarte importantă.

E foarte impresionat şi nu se preface când spune asta.

Mă mai liniştesc, uitându-mă îndelung la Riden. Simt un gol în stomac când îl văd că vorbeşte cu micuţa Roslyn. E drăguţ.

Clipesc de două ori. Nu, nu e drăguţ. E la fel de enervant ca întotdeauna. Şi nu decide el cine pleacă şi cine rămâne pe corabia mea.

— Allemos! îl strig pe tonul de căpitan.

Cei doi se întorc spre mine. Riden ridică o sprânceană la auzul numelui său de familie, pe care l-am mai folosit doar o singură dată. Când îl pedepsisem.

— Da, căpitane? întreabă el.

— Căpitane? Cine te-a făcut membru al echipajului?

— Tu.

Mă uit la el nedumerită, iar el spune:

— În schimbul vieţii fratelui meu.

Teoretic da, dar numai când fratele lui trebuia să stea închis în fortăreaţă, de faţadă. Acum sunt amândoi liberi. Doar nu se aşteaptă să continui să-l pedepsesc astfel. Mă crede atât de dură?

— Suntem chit, spun eu. Eşti liber să pleci.

— Cum suntem chit?

— M-ai ajutat să eliberez sirena.

Inspiră şi spune:

— Dar a scăpat. Până nu o găsim, nu pot pleca. Aş fi lipsit de onoare

dacă aş face-o.

Mă pregătesc să-i spun cât de onorabil cred eu că e, dar el continuă:

— Dacă nu te deranjează, aş dori să rămân.

Îmi dau seama că *îşi doreşte să fie aici.* Şi nu-mi vin în minte alte vicleşuguri pe care le-ar putea încerca la bord. Fratele lui e în siguranţă. Nu asta şi-a dorit mereu? Să stea lângă el şi să se asigure că dragul de Draxen obţine ce-şi doreşte?

Aşa că de ce vrea să stea? Pentru comoară?

Mă gândesc la altceva şi simt cum mi se încălzeşte pieptul: rămâne pentru mine?

Apoi o altă întrebare, şi mai importantă: *vreau* să rămână pentru mine?

Nici nu ştiu cum să răspund la întrebarea asta.

Aşa că mint.

— Nu-mi pasă ce faci, dar dacă alegi să rămâi, ar fi bine să-ţi câştigi locul. Leneşii n-au ce căuta pe corabia mea.

— Bineînţeles, căpitane. Ce ai dori să fac?

— Din moment ce văd că-ţi place să stai cu Roslyn, te poţi alătura gabierilor. Hai, joc de glezne!

— Asta e cea mai periculoasă sarcină pe o corabie, spune el.

E mai mult o afirmaţie decât un reproş.

— În echipajul meu începi de jos şi avansezi în timp.

— Enwen şi Kearan nu au făcut asta.

Roslyn scoate iar pumnalul.

— Căpitanul ţi-a dat un ordin, marinar.

— Da, mulţumesc, Roslyn! spun eu. Hai să lăsăm pumnalul deoparte, da? Trebuie să vorbesc din nou cu tatăl tău?

— Nu, căpitane, spune ea, apoi se caţără repede pe plasă.

Riden se uită după ea.

— E prea mică pentru a fi pe o corabie de piraţi.

— Nu suntem cu toţii?

Merg cu pas vioi spre scară. Suntem pe drum. Următoarea oprire va fi Isla de Canta, unde ne aşteaptă comori şi glorie.

Fredonez când ajung în capul scărilor, dar apoi înlemnesc brusc.

— Zău aşa, Kearan! mormăi eu.

E cu faţa la podea. Probabil că e iar leşinat în propria vomă. Nu se mai poate! O să trebuiască să-l pedepsesc cumva. Nu-mi pasă ce face în timpul liber, dar când e la datorie, ar face bine să fie în formă maximă.

Dintr-odată, corpul îi zvâcneşte puternic, iar eu mă dau un pas în spate, în caz că are vreo criză în somn.

— Trei, spune el pe nerăsuflate şi apoi se lasă din nou la podea.

Vorbeşte în somn? Se ştie că face asta chiar şi cu ochii deschişi. Nu, stai...

— Faci flotări? întreb eu.

— Pa-patru, spune el şi se ridică din nou.

— Cerule, chiar asta faci! Ce ţi-a venit?

După cinci flotări, se lungeşte pe podea, pe spate, răsuflând din greu.

— Doar îmi fac de lucru. Avem o călătorie grea în faţă.

Da, dar de obicei îşi face de lucru cu sticla.

Bagă mâna într-unul din buzunare. Aha, o scoate.

Dar nu e băutură.

E o butelcă. Tipul de recipient în care punem apă. Se ridică şi ia câteva guri.

— Ce ai acolo?

Îmi întinde butelca şi miros. E apă.

— Mi-a aruncat toată băutura în mare în timp ce dormeam, spune Kearan. Nu ştiam că-i pasă atât de mult.

Se uită după Sorinda, dar cred că e sub punte pentru că se întoarce spre mine.

— Alte întrebări, căpitane?

Sună plictisit.

— Ne îndreptăm în direcţia bună?

— Desigur, cursul e bun.

— Bine, spun eu şi plec repede de lângă el.

Mai are să înceapă să cânte sau să-i crească aripi.

Dimineaţa următoare, în timp ce ies din cameră, o pasăre cu pene negre şi galbene se aşază pe balustradă, la provă, cu o rolă de pergament legată de piciorul stâng.

Ştiu deja de la cine e scrisoarea.

Deşi nu are destinatar şi nu e semnată, recunosc scrisul tatălui meu.

Mi-ai luat ceva ce-mi aparţine. Înapoiază-mi-o imediat şi voi găsi o pedeapsă uşoară.

Să i-o *înapoiez,* de parcă mama este un trofeu, nu o fiinţă. Mă cuprinde un val de furie, dar nu e de la felul în care s-a exprimat. Îmi e dator cu o explicaţie. Nici măcar nu are de gând să-mi spună de ce m-a minţit ani întregi? De ce a ţinut-o pe mama ascunsă? Kalligan este un maestru al manipulării. Nici măcar nu încearcă să mă câştige de partea lui

Mesajul scurt poate însemna unul din două lucruri: ori este atât de furios încât cuvintele sunt de prisos, ori e conştient că nu mă poate convinge cu nimic. Oricum ar fi, ştiu că scrisoarea e o minciună. Nu cred nici în ruptul capului că voi scăpa atât de uşor din mâinile lui.

Pasărea yano aşteaptă răbdătoare, dar nu am de gând să trimit un răspuns. Ştiu că tăcerea este modul perfect de a-l aţâţa. Vreau ca pierderea sirenei să-i mocnească în suflet.

Împreună cu pierderea mea.

Mă întreb care îl supără mai mult.

Eram mijlocul prin care putea să ajungă şi să plece de pe Isla de Canta în viaţă. Echipajul meu feminin era singurul rezistent la farmecele sirenelor. Vordan s-a înşelat cu privire la dispozitivul lui Kalligan. Eu şi tata mereu am bănuit că imunitatea faţă de mine provine de la faptul că sunt fiica lui. Celelalte sirene îl vor putea fermeca fără probleme. Asta îl face vulnerabil pe Isla de Canta.

Şi acum că m-a pierdut, va trebui să-şi dea seama de unul singur cum să procedeze.

Alung pasărea cu mâinile. Cârâie şi zboară, îndreptându-se spre nord-est. E uşor să uiţi de pericol atunci când nu-l vezi, dar pasărea asta nu va zbura mult şi va ateriza pe puntea *Craniului Dragonului.*

— Probleme? întreabă o voce.

O voce masculină.

Vocea lui Riden.

— Nimic nou, spun eu. Regele pirat îşi vrea sirena înapoi.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nu m-am obosit să o fac.

— Asta îl va înveseli cu siguranţă.

Încearcă să facă haz de necaz. Haz de necaz de situaţia *noastră.* N-

am chef de aşa ceva.

— Ce vrei, Riden?

— Acum? Nimic.

Are părul prins într-o coadă la ceafă, dar apoi o şuviţă de păr i se desprinde în bătaia vântului.

Îmi blestem zilele că vreau să i-o ating.

— De ce eşti pe corabia mea?

Se pare că mesajul tatălui meu m-a făcut să fiu din nou suspicioasă.

Mă priveşte precaut şi uimit.

— Nu-i evident?

— Dacă era, mai întrebam? i-o întorc pe un ton uşor iritat.

Zâmbeşte de parcă am spus cea mai amuzantă glumă.

Mă face să vreau să-l pocnesc.

Bineînţeles că asta nu e cea mai bună soluţie, aşa că mă întorc să plec, dar el îşi pune mâna pe braţul meu. Înainte să pot face altceva, se lipeşte de mine. Pieptul lui îmi atinge spatele, respiraţia caldă, urechea.

— Sunt aici pentru că atunci când am vrut să mă urc în barcă alături de fratele meu, mi-am dat seama că ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să fiu departe de tine.

Mâna lui îmi urcă uşor pe braţul stâng, care este îndreptat spre mare. Departe de privirile echipajului.

— Sunt aici pentru tine, Alosa.

Degetele lui îmi ating uşor gâtul şi simt un fior pe şira spinării.

— Dacă nu-ţi poţi da seama de asta, atunci nu ţi-am arătat-o suficient.

Buzele lui îmi mângâie lobul urechii. Din afară, pare că îmi şopteşte un secret.

Acum vrea să mă atingă? Data trecută voia să plece cât mai repede. Amintirea mă face să fierb.

Mă răstesc la el:

— Ai uitat? Trebuie să-mi gestionez emoţiile.

Mă smulg din îmbrăţişare şi nu mă uit înapoi.

E greu să fii respins, nu-i aşa, Riden?

Ziua următoare, mă îndrept spre cârmă şi Kearan nu e la datorie. Niridia i-a luat locul.

— Unde s-a mai dus? mormăi eu.

Arată spre locul de sub noi. Mă uit peste balustrada de la dunetă şi o văd pe Sorinda lipită de uşa de la infirmerie, ascultând la uşă.

— Ce faci? o întreb.

— Nimic, spune ea repede.

Dispare sub punte înainte să apuc să mai scot ceva de la ea.

— Kearan e la infirmerie, explică Niridia. Tremură tot şi transpiră. Mandsy deschide uşa din când în când pentru a arunca câte o găleată plină de vomă peste bord.

— Înseamnă că e în continuare hotărât să renunţe la băutură.

Sunt impresionată.

Capitolul 10

MĂ AFLU ÎNTR-UNUL DIN depozitele de sub punte şi mă uit la proviziile noastre.

— *Ava-lee* era deja bine aprovizionată dinainte să ajungem la fortăreaţă, spune Radita şi arată spre cala plină. N-am fost loviţi în timpul misiunii de capturare a lui Vordan. Deşi nu suntem destul de echipaţi pentru o călătorie atât de lungă, avem destule provizii. Dispunem de suficientă pânză să reparăm velele, de scânduri de lemn în caz că puntea va avea nevoie de reparaţii, de frânghie în plus pentru înlocuire. Verific nava în fiecare zi. Până acum totul e bine.

Radita şi-a petrecut mare parte din viaţă învăţând meserie de la bunicul ei, unul dintre cei mai faimoşi constructori de nave ai regelui de uscat. După moartea acestuia, Radita nu avea cum să se întreţină, deoarece regele de uscat nu voia să angajeze o femeie care să-i ia locul. Apoi am găsit-o eu.

— Nu aş lăsa corabia în mâinile altcuiva, Radita. Continuă tot aşa.

— Să trăiţi, căpitane!

Au trecut două săptămâni de când l-am lăsat pe Draxen la punctul de aprovizionare. *Ava-lee* şi-a menţinut cursul cu ajutorul vântului favorabil, purtându-ne pe ape străine. Nu se ştie dacă există pământ în sudul extrem. Regele de uscat l-a lăsat pe tatăl meu să exploreze zona asta, dar nicio corabie nu a descoperit un ţărm străin, iar unele nu s-au mai întors deloc. Strămoşii mei şi-au ascuns bine secretele.

Totuşi, două luni de vânt bun înseamnă că avem trei sau patru zile avantaj faţă de tatăl meu, în funcţie de cât de repede a mobilizat flota. Avansul e acceptabil, dar nu suficient încât să dorm bine noaptea.

În drum spre punte, trec pe lângă uşa deschisă a închisorii. Riden stă la masă cu Wallov şi Deros, jucând cărţi. Pare că s-a ambiţionat să se facă plăcut de fiecare membru al echipajului în parte. Pariază cu bărbaţii, se urcă în cuibul corbului şi se uită prin telescop cu Roslyn şi bea cu fetele. L-am văzut chiar încercând să se apropie de Niridia. Ea e

genul mai distant, dar atunci când reuşeşti să-i câştigi încrederea, devine cel mai loial prieten. Cred că e doar o chestiune de timp până când vor deveni prieteni la cataramă.

În curând voi fi singura persoană de pe corabie care nu-l suportă.

Kearan e la cârmă când ajung la dunetă. A revenit la datorie doar de câteva zile. I-a luat ceva timp să iasă din sevraj. Încă nu-mi dau seama dacă-mi place mai mult treaz sau nu.

— Vântul se înteţeşte, spune el în loc de salut. Vine furtuna. Micuţa a văzut nori negri. Ne îndreptăm spre ei.

Bineînţeles că ne îndreptăm spre ei.

— Menţine cursul, îi spun. Leagă şi verifică tot! strig apoi la Niridia. Vine furtuna!

— Puneţi umărul la treabă! strigă ea. Ne aşteaptă furtuna. Obiectele nelegate vor fi depozitate sub punte!

Toţi se agită pe punte, legând toate lăzile şi butoaiele. Deşi stau pe puntea principală, ştiu ce se întâmplă sub mine. Trianne, bucătarul navei, închide totul în dulăpioarele bucătăriei. Tunurile sunt mutate din loc în loc pe navă pentru ca greutatea lor să nu ne tragă prea mult într-o parte. Toate hublourile sunt închise.

Peste puţin timp, cei de pe punte pot vedea norii negri cu ochiul liber.

— Velele? întreabă Niridia.

— Încă nu.

Trebuie să mai câştigăm teren în faţa flotei lui Kalligan. De obicei, furtunile nu durează mai mult de câteva ore. Minutele pe care le pierdem dacă stăm cu velele strânse sunt câştigate de ei.

Vine noaptea, iar eu dau ordin să se aprindă fiecare făclie de pe corabie. Nimeni nu îndrăzneşte să se culce. Toată lumea e pe punte. Aşteptăm. Ne uităm în jur.

Zorii sunt cei care aduc furtuna. Vântul începe să bată cu intensitate, iar Kearan se luptă cu timona.

— E cea mai uşoară navă pe care am condus-o până acum! strigă el, străduindu-se să acopere zgomotul apei învolburate şi şuieratul vântului.

— Unul din avantajele unei nave mici! îi răspund.

Velele se zbat în bătaia vântului. Nu ne mai sunt de folos. Dacă le mai lăsăm, se vor rupe.

— Niridia, strânge velele!

Coboară repede pe scară şi-şi duce mâna căuş la gură.

— Gabieri, treceţi la treabă! Strângeţi velele! Nimeni nu se urcă pe catarge fără să fie prins!

Riden şi ceilalţi îşi leagă o frânghie în jurul taliei şi capătul de mânerele care se află la baza catargului. Plouă torenţial, iar puntea este foarte alunecoasă. Nava coteşte brusc, iar curentul o trimite în toată părţile.

Mă întorc brusc.

— Kearan, dă-i drumul!

— O pot ţine, căpitane. Sunt un cârmaci cu experienţă.

— Nu o ştii pe *Ava-lee* la fel de bine ca mine. Dă-te la o parte!

Se încruntă, dar face ce spun. În loc să plece supărat, rămâne în spatele meu. Corabia se zbuciumă din nou, dar apuc timona şi menţin cursul. Chiar atunci, una din fete alunecă de pe catarg şi rămâne atârnată de propria frânghie. Plouă prea tare pentru a vedea cine e, dar mâinile ei găsesc frânghia şi se trage înapoi. Altă fată aleargă pe traversă şi o ajută să pună picioarele pe lemn.

— Niridia! strig eu. Cei care nu au ce face să se ducă la adăpost!

— Să trăiţi!

Aleargă pe punte, strigându-le tuturor care se ţin de balustrade, de catarge, de orice se poate, ca să nu fie aruncaţi în ocean. Se îndreaptă rând pe rând spre trapă, calmi, dar în pas alert. Enwen e primul care ajunge la ea. O deschide şi le ajută mai întâi pe fete să intre, apoi coboară şi el, închizând trapa în urma sa.

Toate velele sunt legate, în afară de cea mare şi pătrată de la catargul principal. Văd un corp masiv, care poate fi doar Riden, urcându-se să-l lege alături de câteva fete.

— Kearan, alătură-te celorlalţi sub punte! spun eu.

— E nevoie de mine, căpitane. Rămân.

Întorc capul.

— Cum adică e nevoie de tine?

— Dacă eşti doborâtă, cineva va trebui să-ţi ia locul la timonă.

— Îţi pasă şi de soarta celorlalţi acum?

— Singura persoană în care am încredere să cârmească sunt eu. Chiar *vreau* să-mi salvez pielea.

Nu-l mai bag în seamă. Dacă are de gând să fie la fel de dificil precum Riden, atunci poate să putrezească pe fundul oceanului. Nu-mi pasă.

Wallov vine în fugă de sub punte, îndreptându-se spre catargul principal. În vârful lui are loc o ceartă care îmi atrage atenţia. Riden se luptă cu cineva în cuibul corbului.

Corabia tremură din nou şi o ia brusc la stânga.

Două trupuri, unul mare şi unul mic, cad de pe catarg în apă cu asemenea viteză, încât dacă aş fi clipit, le-aş fi ratat.

Părăsisem deja timona şi parcursesem jumătate din distanţa către babord când corabia începe deodată să se învârtă ameţitor, aruncându-mă în genunchi. Wallov se loveşte de balustradă, iar forţa centrifugă îl împiedică să se ridice.

Corabia se zguduie şi cad pe spate. Îmi ridic gâtul pentru a vedea dacă Kearan a preluat controlul timonei. M-am dus să-i ajut pe Roslyn şi pe Riden fără să mă gândesc la consecinţe.

Frânghia este întinsă la maxim peste marginea corabiei. Wallov reuşeşte într-un sfârşit să se ridice şi începe să tragă de ea. Ajung şi eu lângă el şi îl ajut. O tragem pe micuţa Roslyn pe corabie. E conştientă, dar geme atât de tare încât o pot auzi prin furtună.

— La naiba, o să am ditamai vânătaia, spune ea masându-şi subraţul.

— Ia vezi cum vorbeşti! o atenţionează Wallov, dar o strânge la piept într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Mă ţin strâns de balustradă, căutându-l pe Riden în apa învolburată.

Roslyn se desprinde de tatăl ei şi se uită la mine.

— I-am spus că nu am nevoie de frânghia lui! Dar nu a vrut să asculte. Şi-a dezlegat-o de la talie şi m-a legat.

— Trebuia să fii sub punte alături de ceilalţi, spune Wallov. Ce făceai acolo sus?

— Îmi făceam treaba. E şi mai important să ai un observator în timpul unei furtuni. Căpitanul are nevoie de mine!

Faţa lui Wallov se înăspreşte. Nu l-am mai văzut niciodată atât de serios cu fiica sa.

— Din cauză că nu ai respectat ordinele, un om a murit!

Roslyn tremură involuntar, dar simţurile mi se ascut.

— Nu a murit încă, spun eu. Du-o sub punte!

Roslyn lasă capul în jos, ruşinată, iar Wallov o îndrumă spre trapă.

Niridia şi gabierii ajung lângă mine imediat.

— Mă duc după el, spune ea în timp ce-şi strânge propria frânghie.

— Nu, spun eu. E prea periculos.

Trebuie să gândesc rapid. Fiecare secundă irosită îl aduce pe Riden mai aproape de moarte.

— Leag-o de talia mea!

— Ce?!?

— Da. Foloseşte un nod marinăresc. Nu voi putea să-l dezleg sub apă.

Nu trebuie să spun cu voce tare continuarea. *Nici chiar în starea de sirenă.* Îi dau toate armele mele, tot ce e ascuţit.

— Nu voi avea încotro, va trebui să mă întorc pe corabie.

— Dar nu vei fi suficient de lucidă să ajungi la el.

— Am mai făcut-o. Eu şi Riden am reuşit cumva să scăpăm de Vordan atunci când am înotat de pe insulă.

— Cum?

— Nu ştiu, dar asta e singura cale prin care poate fi salvat.

Se uită la mine cu tristeţe în timp ce termină de făcut nodul. Ştiu că amândouă ne gândim la acelaşi lucru.

Riden nu poate fi salvat.

Încerc să rup frânghia, dar e legată bine.

— Fiţi pregătite să mă imobilizaţi când ajung înapoi pe corabie. Daţi-le dopuri bărbaţilor!

Apoi mă arunc.

În timp ce cad, încerc să mă gândesc doar la Riden. *Nu uita! Te arunci în apă ca să-l salvezi, nimic mai mult. Nu te vei pierde. Nu vei deveni un monstru.*

Închid ochii în timp ce lovesc apa, de parcă asta mă va menţine conştientă.

Corpul mi se încălzeşte. Marea mă cuprinde în cea mai dulce îmbrăţişare. Sunt a ei, iar ea mi-a dus dorul. Ah, cât i-am simţit lipsa! O las bucuroasă să mă împingă tot mai jos, pentru a mă odihni pe nisipul fin al oceanului însă apa este tulbure.

Mă uit în jurul meu. Aş vedea mai bine dacă nu ar fi atât de întuneric şi apa atât de învolburată. Chiar şi aşa, pot distinge o siluetă umană. Nu mă poate vedea; e prea concentrat să-şi mişte braţele şi picioarele. De parcă membrele lui slabe pot învinge apăsarea oceanului.

Îl observ. Mai mult se scufundă decât înoată. Nici măcar nu înaintează în direcţia corectă, lăsându-se şi mai mult în bătaia valurilor. Mă plictisesc repede să-l văd cum se zbate.

Vino aici, creatură tristă! îi cânt, iar bărbatul îşi întoarce capul spre mine. Deşi nu mă poate vedea, face tot posibilul să-mi asculte chemarea. Muşchii lucrează la intensitate maximă pentru a veni spre mine. Înaintează mai repede acum că nu mai înoată împotriva curentului, însă vreau să se grăbească. Nu-mi place să aştept.

Înot spre el. Aproape am ajuns, când ceva mă opreşte. Mă uit în jos şi văd o frânghie care mă constrânge.

O smucesc, încerc să o desfac, dar e prea strânsă şi nu izbutesc. Aş putea să-mi bag unghiile în ea, dar bărbatul sigur va muri până atunci. Nu mă voi distra la fel de bine dacă moare!

Atunci, haide! Încă puţin!

Reuşeşte să mai dea o dată din picioare, iar eu reuşesc să-l ating. Pe faţă îmi apare un zâmbet larg în timp ce-l trag spre mine.

Vai, vai, ce chipeş e! Îi mângâi obrazul cu un deget pe care-l cobor lent la buzele lui.

Ochii lui se chinuie să mă privească. Se relaxează deodată când mă vede, de parcă s-ar bucura. Nu, stai, se sufocă. Încă nu vreau asta.

Mă aplec spre el şi-l sărut. Mai am aer în plămâni dinainte să sar în apă. I-l dăruiesc.

Atingerea e electrizantă. Corpul meu devine şi mai alert, încă simt puterea pe care mi-o dă apa. Încrederea, forţa.

Şi redevin eu însămi.

Riden.

Îl iau de braţe şi pornesc spre suprafaţă. Capul îi iese din apă şi respiră cu sete, trăgând aer în piept.

Valurile mă izbesc cu toată forţa, dar nu mă predau. Îl ţin pe Riden la suprafaţă ca să poată respira. E foarte ciudat să fiu înconjurată de apă şi de el. Parcă ar fi două forţe care se luptă pentru a-mi acapara mintea. Apa încurajează sirena, iar Riden, fiinţa umană.

— Ridicaţi-ne! strig cât de tare pot.

Sunt pregătită să-i cânt lui Kearan dacă nu şi-a acoperit urechile, dar frânghia începe să ne tragă spre corabie. Suntem purtaţi printre valuri, iar Riden tuşeşte şi scuipă apă.

Frigul mă izbeşte imediat ce ies din apă. Riden tremură lângă mine, dar eu nu am simţit îndeajuns de mult frigul pentru a fi afectată. Temperaturile extreme ale oceanului nu se resimt atunci când sunt sirenă.

Când ajungem pe marginea corabiei, fetele mi-l smulg din braţe pe

Riden şi-l pun pe punte. Apoi mă apucă pe mine. În loc să mă ajute să urc, mai că mă aruncă.

— Ce nai...

Ceva greu e aruncat peste mine. Frânghii. Nu, o plasă, încerc să mă eliberez, dar asta mă încurcă şi mai mult în ea. Apoi sunt trasă pe punte.

Mă uit în jur, întrebându-mă cine ne-ar fi putut ataca pe timp de furtună, dar nu văd intruşi.

— Niridia? spun eu, uimită să descopăr că e una din fetele care mă trag. Ia prostia asta de pe mine! Ce naiba faci?

— Duceţi-l pe Riden la Mandsy ca să poată avea grijă de el! Şi-n numele stelelor, acoperiţi-i urechile!

Ah! Crede că sunt sirenă. Bineînţeles că asta crede. Am intrat în apă.

— Niridia, sunt bine. Sunt eu însămi.

Haeli şi Reona, două din gabierii mei, se uită întrebător spre Niridia, uimite de luciditatea mea.

— Ignoraţi-o! Căpitanul nu e în apele ei. Va fi bine dimineaţă.

Se apleacă spre Sorinda.

— Creatura asta devine tot mai inteligentă.

Oftez.

— Niridia Zasperon, chiar nu aş vrea să-mi petrec noaptea în închisoare. O să fiu nervoasă dimineaţă.

Se îndepărtează de plasă şi se uită la mine.

— Doar dimineaţa următoare?

— Foarte amuzant.

Îşi pune mâinile în şold.

— M-ai fi lăsat să pun în pericol vieţile echipajului doar ca să ai un pat moale?

Mă abţin să nu urlu.

— Bine. Pune-mă în celulă, dar am nevoie de haine uscate ca să nu îngheţ. Şi pături în plus.

Niridia chicoteşte, dar nu o pot auzi din cauza furtunii.

— În regulă. Eliberaţi căpitanul! N-a păţit nimic.

După ce-mi simt din nou degetele, mă duc sub punte pentru a-mi vedea echipajul. Kearan rămâne la timonă. Îi promit că-l voi înlocui

curând. Mă ignoră de parcă nu i-ar păsa ce vreau să fac. În privinţa asta seamănă mult cu Sorinda.

În colţul uneia dintre camerele echipajului, o fetiţă plânge în braţele tatălui ei. Imediat ce mă vede, Roslyn se opreşte din smiorcăit. Se ridică demnă şi se smulge din îmbrăţişarea lui.

— Voi accepta orice fel de pedeapsă, căpitane.

Scoate pumnalul din teacă şi mi-l întinde.

O privesc cu atenţie.

— Ai auzit-o pe Niridia dând ordinul de retragere sub punte?

— Nu, căpitane, dar...

— Dar?

— Am văzut cum gabierii strângeau velele. Ştiam că vântul devine din ce în ce mai periculos. Şi nu ar fi trebuit să-i permit lui Riden să-mi lege funia lui. A fost decizia mea să rămân sus fără protecţie.

Nu-şi coboară privirea, ci mă înfruntă cu ochii ei albaştri.

— Din câte am văzut, v-aţi luptat, nu glumă.

— Da, aşa e, căpitane, dar ar fi trebuit să fiu suficient de puternică încât să-l dobor.

Îngenunchez ca să pot fi la acelaşi nivel cu ea şi-i înmânez pumnalul.

— Din punctul meu de vedere, nu ai făcut nimic greşit, matelot. Ţi-ai făcut datoria până la capăt. Nu ai încălcat ordinele, iar Riden trăieşte.

Face ochii mari.

— Trăieşte? Sigur?

— Da. Singura persoană căreia îi datorezi scuze şi de la care vei primi o pedeapsă e tatăl tău pentru că l-ai speriat de moarte.

— Cu siguranţă va fi pedepsită, spune Wallov.

Îi ciufuleşte părul din creştetul capului.

Roslyn aprobă solemn din cap şi întreabă:

— Mă pot duce la Riden?

— Încă nu, spun eu. Trebuie consultat de Mandsy mai întâi. Mă duc la ea să aflu mai multe, dar voiam să ştii că e bine.

Mă strânge la piept cu mânuţele ei mici şi apoi se întoarce la tatăl ei.

Mă ţin cu mâna de balustradă în timp ce urc pe scări. Furtuna s-a înteţit şi mă îngrijorează soarta corabiei şi a echipajului. Dacă lovim stânci pe vremea asta...

— Cum merge? îi strig lui Kearan când ajung la timonă.

— Se împotriveşte, dar o ţin bine.

Aprob din cap, îi spun că mă voi întoarce după ce-l văd pe Riden şi

mă îndrept spre camera mea. Niridia mi-a spus că fetele l-au dus mai întâi la infirmerie, unde este o masă tapiţată pentru pacienţi, dar că nava era prea instabilă pentru a fi pus pe ea. În cele din urmă, l-au dus în camera mea. Covoarele moi din odaie sunt cea mai bună soluţie. Nu poate cădea de acolo.

— *La naiba,* Mandsy, de câte ori trebuie să-ţi mai spun, nu vreau apă! De zece minute o tot dau afară din plămâni!

— Corpul tău a trecut prin multe. Eşti extenuat şi trebuie să bei ceva.

Mandsy nu este intimidată de pacienţii ei. Ar trata şi un urs supărat dacă ar fi rănit. Încearcă să-i ducă din nou cana la gură.

— Vreau să fiu lăsat singur ca să dorm. Nu face şi somnul parte din tratamentul tău?

— Ba da, dar poţi avea o contuzie, dacă te-ai lovit la cap sub apă. Cineva ar trebui să te păzească.

Corabia se leagănă. Mandsy se dă înapoi pentru a nu-şi pierde echilibrul, dar reuşeşte să verse puţină apă pe jos. Riden se sprijină în mâini de podea. Când corabia îşi revine, intru cu totul în dormitor.

— Mandsy, spun eu, du-te sub punte şi ai grijă de Roslyn! Asigură-te că e în regulă.

Mandsy trece pe lângă mine, iar Riden devine agitat.

— A căzut şi ea în apă? E...

— E bine, mulţumită ţie, îl liniştesc. Doar voiam să o scot pe Mandsy din cameră ca să nu mai fii răutăcios cu ea.

Faţa lui îngrijorată se întunecă.

— Am *spus că* vreau să fiu singur.

— Asta e camera *mea* şi tocmai ce ţi-am salvat viaţa. Ar trebui să fii mai amabil cu cei care încearcă să te ajute.

Nu vrea să se uite la mine. Picioarele lui sunt cele care-i înfruntă privirea furioasă.

Riden reuşeşte să se schimbe într-o pereche de pantaloni uscaţi. (Eu m-am uscat deja cu ajutorul abilităţilor.) Are un prosop în jurul gâtului pentru ca apa care se scurge din păr să nu i se prelingă pe piept. Lângă el se află o cămaşă uscată, dar e prea obosit pentru a o îmbrăca.

— Vrei să te ajut? întreb eu, arătând spre cămaşă.

— Dacă nu vrei să pleci, atunci plec eu.

Încearcă să se ridice sau cel puţin asta cred că face. Îi tremură picioarele.

Mă duc repede la el şi-l împing înapoi pe podea.

— Ce naiba faci?

Încearcă să-mi dea braţele la o parte cu mâinile slăbite şi vrea să se ridice din nou.

— Ţine-ţi fundul pe podea! spun eu.

— *Obligă-mă!* izbucneşte el. Deja ţi-ai încălcat promisiunea azi. Ce mai contează dacă o faci din nou?

Rămân cu gura căscată.

— Despre asta e vorba?

Tot nu vrea să se uite la mine.

— Chiar crezi că te-aş fi lăsat să te îneci?

— Ţi-am spus condiţiile mele când m-am alăturat echipajului. Nu ai voie sub nicio formă să-ţi foloseşti abilităţile pe mine!

— Mai aveai puţin şi mureai!

Îşi întoarce capul spre mine, aţintindu-şi ochii asupra mea.

— Atunci ar fi trebuit să mă laşi să mor. Oricum mai aveam puţin şi muream ca să mă *supun* ordinelor tale. Abia îmi pot ridica braţele, ca să nu mai zic de picioare. Mă simt de parcă am înotat ani întregi încontinuu. Nu pentru că m-am zbătut să trăiesc, ci pentru că am îndeplinit ordinul unei sirene.

— Te porţi ca un nesimţit. N-am făcut nimic greşit.

Bombăne ceva. Aproape că nu vreau să-i atrag atenţia, dar dacă are de gând să mă insulte, atunci ar trebui să aibă curajul să-mi spună cuvintele în faţă.

— Ce ai zis? întreb eu.

— Eşti la fel ca el.

Nu înţeleg. El?

— Cine?

— Jeskor, răsuflă atât de încet încât aproape nu-mi dau seama că o face.

Se uită undeva în zare, pierdut în amintiri. Gândindu-se la un demon din trecut.

Ştiu prea bine cum e să fii crescut de un pirat, dar nu ştiu exact cum a fost copilăria lui Riden. Ce i-a făcut tatăl lui?

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se uită din nou spre mine, încruntat.

— Vreau să fiu singur.

— Bine! mă răstesc eu.

Îi arunc în cap pătura mare din puf de pe pat. Poate că e prea slăbit să şi-o dea jos şi se va sufoca, dar cred că sper la prea mult.

Plec înainte să mă fure fantezia că-l sufoc cu mâinile goale.

Cum îndrăzneşte să mă sperie de moarte şi apoi să mă facă să mă simt vinovată! Ar trebui să-l arunc peste bord.

— Kearan, du-te sub punte şi spune-i lui Mandsy să stea cu Riden dacă Roslyn e bine. Apoi mergi şi odihneşte-te! O să trec eu la timonă.

Deschide gura să se împotrivească.

— Nu e momentul să te iei la ceartă cu mine.

Tonul meu îl face să se ducă la trapă fără să se uite înapoi. Trec două ore. Zorii înceţoşaţi se arată în sfârşit la orizont, iar câteva raze timide ne permit să vedem ceva mai bine. Kearan trece din nou la timonă, iar eu îmi odihnesc braţele care s-au luptat cu furtuna. Corabia trebuie să spargă valurile în continuu pentru a nu se răsturna. Furtuna pare a fi întruchiparea furiei tatălui meu.

O rafală violentă de vânt loveşte corabia şi apoi se aude un *trosc* puternic. Mă gândesc că e un alt tunet, dar apoi simt cum corabia se înclină într-o parte. Mă uit cum catargul principal se rupe chiar sub a doua velă. Acesta cade, rupe balustrada şi face o gaură în punte. Se mai ţine în câteva fâşii subţiri de lemn şi două-trei funii.

Alerg spre trapă, o deschid şi ţip:

— Niridia, adu echipajul! Acum! Înainte ca presiunea să ne scufunde!

Se aud ropote de paşi, iar oamenii ies pe punte, înarmaţi cu cuţite şi securi şi încep să taie frânghiile şi aşchiile de care se mai ţine catargul. Radita îi dirijează pentru ca operaţiunea să fie făcută în cel mai eficient mod posibil.

Catargul rupt cade în apă, iar corabia se lasă pe partea cealaltă. Ne legănăm de-o parte şi de alta până când se stabilizează.

Furtuna începe să se calmeze la fel de încet cum s-a înteţit. Marea se linişteşte şi norii dispar pe măsură ce soarele urcă tot mai mult pe cer.

Radita le permite celorlalţi să-şi tragă sufletul şi apoi îi instruieşte cum să gestioneze daunele. Balustrada e plină de alge. Peste tot se văd frânghii împrăştiate. Radita le spune ce merită păstrat şi ce trebuie aruncat. Câteva fete încep să reconstruiască balustrada şi puntea.

Catargul de mijloc şi trinchetul nu au păţit nimic, dar greementul e făcut franjuri şi zace în bătaia vântului calm. Catargul principal pluteşte pe apă, iar alte fete se urcă în bărcile de salvare şi încearcă să

recupereze velele şi cuibul corbului.

Abia atunci mă loveşte gravitatea situaţiei.

Scot o serie de înjurături uitându-mă la dezastru. Nici măcar nu mă simt vinovată când Roslyn se întoarce spre Niridia şi o întreabă ce înseamnă unul din cuvinte.

Corabia abia poate înainta fără catargul principal. Nu putem să desfacem vela de la trinchet pentru că greementul trebuie reparat. Vela triunghiulară a catargului de mijloc nu ne poate duce prea departe. Regele pirat ne va putea ajunge din urmă fără probleme.

Nu-mi pot lua ochii de la locul catargului pierdut. Tatăl meu m-a trădat. Mama mea m-a trădat. Iar acum propria corabie m-a trădat.

Undeva, într-un colţ al minţii, apare un sentiment de neputinţă. Vrea să pătrundă. Vrea să mă acapareze.

Trei zile.

Tatăl meu ar putea fi la doar trei zile distanţă.

Şi corabia noastră a încetinit considerabil.

Ne va ajunge imediat din urmă.

Gândul ăsta aproape că mă face să mă sufoc de teamă. Am înfăptuit tot ce am putut. Am avut un plan. Ne descurcam bine, dar nu pot controla vremea. Nu e vina mea.

Atunci de ce mă simt responsabilă? Am făcut ceva greşit? Am aflat că tatăl meu nu e cine credeam că e. M-am gândit că eu şi echipajul meu vom fi în siguranţă departe de el, dar, prin faptul că i-am separat de flotă, i-am pus într-un pericol şi mai mare.

Dar le-ai dat de ales, îmi şopteşte vocea raţiunii. *Le-ai spus că pot pleca dacă vor. Toţi au ales să rămână.*

Tot. E. Vina. Mea.

Cineva se loveşte de mine şi-mi ridic în sfârşit capul.

— Scuze, căpitane, mormăie Lotiya cărând un teanc de scânduri pentru punte.

Mă uit atentă în jurul meu. Îi văd pe bărbaţi cum aruncă încărcături mari peste bord, pe gabierii care repară cele două vele rămase, o văd pe Roslyn dând cu mătura, studiez feţele membrilor echipajului meu.

Încă sunt în viaţă. Regele pirat nu ne-a ajuns.

Am lăsat disperarea să-mi inunde gândurile. Încă mai e speranţă.

Avem nevoie de un plan.

— Kearan, Niridia! În camera mea, acum!

Kearan are pe umăr o bucată ruptă de lemn. O aruncă în mare şi

vine după mine, cu Niridia în spatele lui.

Mergem la biroul meu, trecând pe lângă Mandsy şi Riden care stau pe podea. Nici nu mă uit la ei.

Am venit pentru hartă.

— Avem nevoie de un catarg nou, spun eu.

Putem construi noi unul, dar avem nevoie de un copac înalt. Nu putem găsi aşa ceva în ocean, dar dacă ajungem pe uscat...

— Da, aici! arăt spre o insulă.

Locul unde s-au întâlnit părinţii mei. Nu e departe.

— Nu ne putem opri pur şi simplu, spune Niridia. Nu ştim ce vom găsi acolo.

— Şi vrei să plutim în derivă până rămânem fără mâncare? o întreabă Kearan. Sau mai rău, până când ne ajunge regele?

— Am putea înlocui catargul principal cu cel de mijloc, îi ataşăm vela principală şi...

— E o idee bună, Niridia, o întrerup eu, dar nu-l vom putea întrece pe tata aşa. Am merge mai repede, dar nu suficient. Nu avem de ales, trebuie să ne oprim.

Niridia este precaută din fire. Mereu alege calea cea mai sigură şi practică, dar nu îmi contestă niciodată decizia, chiar dacă o contrazice pe a ei. Mă temperează când iau alegeri pripite, iar eu trebuie mereu să ascult toate opţiunile, chiar dacă nu o aleg pe cea mai rezonabilă.

— Du-ne pe insulă, Kearan, spun eu, şi să ne rugăm stelelor că vom găsi un copac bun.

— Să trăiţi, căpitane!

Părăseşte camera, iar eu îi mulţumesc cerului că nu a fost afectată cârma. Atunci chiar am fi dat de belea.

Mă târăsc în camera mea mult după ce s-a lăsat noaptea. Două zile de nesomn m-au epuizat complet.

— Pleacă! se răsteşte Riden.

Să *nu* îndrăznească. L-am salvat. Am încercat din răsputeri să-mi salvez corabia şi echipajul. Am muncit mult şi din greu. *Merit* să dorm în patul meu.

Îi arăt un gest obscen drept răspuns, apoi trec peste el pentru a ajunge la pat.

— N-ai văzut, spun eu, dându-mi seama că e beznă, dar ţi-am sugerat să te duci în...

— Cred că ştiu unde, spune el.

Aud un foşnet şi-mi dau seama că vrea să se ridice să plece, la fel cum a încercat şi mai înainte.

— Nu pleci nicăieri, Riden! Dacă încerci, o pun pe Mandsy să te lege.

Mârâie în semn de protest. E ultimul lucru pe care îl aud înainte să adorm.

Capitolul 11

Inteligent din partea ta, Alosa. Să-l trimiţi pe regele de uscat la fortăreaţă. Da, da, am auzit. Oamenii mei sunt bine. Regele de uscat a fugit cu coada între picioare. Va trebui să schimbăm locaţia din cauza ta.

Lista ta de infracţiuni creşte. Nu ştiu dacă ai suficientă piele pe oase pentru biciuirea pe care o vei primi.

Ultima pasăre yano s-a întors destul de repede. Zice că vă cam prindem din urmă.

SIMT UN FIOR pe şira spinării după ce citesc noul mesaj de la tatăl meu.

Ce mă bucur că vedem în sfârşit uscat!

Iau luneta şi mă uit la linia verde de la orizont. Insula e plină de copaci înalţi. Urmează coama dealurilor. Deasupra insulei se văd nori gri, iar un moment mai târziu, corabia e întâmpinată de o burniţă uşoară.

Seamănă cu Lemisa, cea mai apropiată insulă de fortăreaţă, doar că e mai cald. În sfârşit, un strop de noroc. Coniferele sunt cei mai buni copaci din care poţi face catarge, iar insula chiar nu duce lipsă de ele. Copacii apropiaţi de ţărm sunt mai mici, dar dacă intrăm în pădure, unde vom găsi cu siguranţă şi apă proaspătă, vom da şi de unii mai înalţi.

— Doamnelor şi domnilor, aproape am ajuns! le strig celorlalţi.

Se aud strigăte entuziaste.

— Mă scuzaţi, căpitane, spune Enwen, apropiindu-se de mine, dar oare e bine să ne oprim aici? Insula ar putea fi bântuită.

— Enwen, am intrat pe teritoriul sirenelor, iar tu eşti îngrijorat de fantome?

— Fantome, strigoi, spirite-banshee, spectre...

— Nu există aşa ceva, intervine Kearan de la timonă.

— Ba da.

— Ai văzut vreodată o astfel de fiinţă?

— Nu, dar am auzit poveşti.

— Poveşti pe care părinţii le spun copiilor ca să fie cuminţi, spune Kearan. Nimic mai mult. Nu sunt reale.

— Ai spus şi că sirenele nu sunt reale, iar acum uită-te la căpitanul nostru! exclamă Enwen, apoi se uită la mine. Fără supărare, căpitane. Tu eşti de treabă.

— Mersi, Enwen!

— Ai avut şi tu dreptate o dată, spune Kearan. Asta nu înseamnă că restul superstiţiilor tale sunt adevărate.

— De ce?

— Pentru că... Kearan se opreşte. De ce avem această conversaţie? Enwen, du-te şi agasează pe altcineva!

— Îţi place să vorbeşti cu mine.

— Chiar nu-mi place.

— Gata, ajunge! le spun eu. Mergem pe insulă. Fără comentarii. Niridia! Adună-i pe toţi pe punte!

Deşi nu o văd, îmi răspunde de jos.

— Să trăiţi, căpitane!

În câteva secunde, toţi se adună pe punte, dornici de o schimbare după două zile în care ne-am mişcat încet.

Wallov o ţine pe Roslyn pe umeri ca să mă poată vedea de pe punte. Lotiya şi Deshel l-au încolţit pe Riden, care stă pe un butoi.

A dormit o zi întreagă după accident. Imediat ce a putut sta în picioare, a plecat din cameră şi de atunci nu l-am mai văzut. Nici acum nu se uită la mine, când dau ordine.

— Nu ştim ce vom găsi pe insulă, spun eu, aşa că toată lumea trebuie să fie cu ochii în patru. Ceea ce ştim este că în trecut oamenii tatălui meu au întâlnit un grup de sirene în laguna de pe insula aceasta. Curând, le voi ordona bărbaţilor să-şi acopere urechile până când vom ajunge în inima insulei, unde nu va fi o problemă. S-a înţeles?

Mă uit pe rând la fiecare bărbat de pe corabie. Dau din cap aprobator, în afară de Enwen, care pare că şi-a băgat deja dopurile înainte să fi terminat ce am de spus.

— Deşi sirenele sunt singurele fiinţe despre care ştim că trăiesc pe aici, trebuie să fim atenţi şi la alte creaturi magice pe care le-am putea întâlni. Să nu vă fie teamă, doar aveţi grijă. Suntem pe ape nemarcate, dar amintiţi-vă, strămoşii mei au reuşit să ajungă pe insula sirenelor, iar ei sigur nu erau la fel de îndemânatici ca noi.

Fetele chicotesc.

— Ne aflăm aici pentru a face rost de un nou catarg. Vreau să ne mişcăm cât mai repede. Nu ne depărtăm de grupul nostru. Băieţii vor merge cu fetele deoarece vor avea dopuri în urechi. Cineva va sta mereu de pază. Radita va fi în fruntea grupului.

Ea îşi va da seama care este cel mai bun copac pentru catarg.

— După ce vom avea catargul, vom naviga cu toată viteza înainte spre Isla de Canta, unde vom umple corabia de comori!

— Ura!

Şi apoi îi voi lua tronul tatălui meu. Este cea mai aspră pedeapsă la care mă pot gândi, dar nu se compară cu separarea unei fete de mama ei.

— Allemos! strig eu. Vino aici!

Mi-e teamă că mă va sfida de faţă cu echipajul şi va trebui să-l pedepsesc din nou, dar din fericire, se supune. Poate să fie supărat cât vrea, rămân căpitanul lui.

Îl trag deoparte ca să putem vorbi între patru ochi.

— Poţi rămâne să păzeşti corabia sau ne poţi ajuta să găsim un catarg nou. Acestea sunt opţiunile. Chiar dacă regreţi acum, eşti membru al echipajului. Nu poţi pleca şi nu voi accepta să fii pasager în această călătorie.

Faţa lui e impasibilă.

— Am de ales?

Nu-l slăbesc din priviri.

— Eşti un idiot. Trăieşti datorită mie şi totuşi mă urăşti că te-am salvat.

Maxilarul îi tremură. Ştiu că vrea să se certe, dar continui.

— Chiar şi aşa, mi-am încălcat promisiunea faţă de tine, este adevărat. De aceea ai de ales.

Tace pentru câteva secunde.

— Nu te urăsc.

— Comportamentul tău demonstrează altceva.

Nu are ce să mai spună. Nici nu cred că o va face. Apoi...

— O să vin, spune el. Fac parte din acest echipaj. Mai bine folosim abilităţile mele ca să facem rost de un catarg nou. Ne vedem pe insulă, căpitane!

Căpitane.

Nu a fost suficient că tonul i-a fost indiferent, ca şi cum s-ar fi

resemnat cu faptul că e prizonier pe corabia mea. A vrut să se distanţeze şi mai mult de mine prin refuzul de a-mi spune pe nume, cum o face de obicei.

Aş avea atât de multe să-i zic. Atât de multe să pretind de la el. În primul rând, nişte scuze. Oricine aş fi fost, căpitan, prieten, ceva mai mult, nu ar fi trebuit să-mi vorbească aşa cum a făcut-o în noaptea aia. N-o să uit asta aşa uşor.

Şi în al doilea rând, răspunsuri. Ce îl bântuie atât de tare încât mai degrabă ar muri decât să fie salvat de abilităţile mele?

Aceste discuţii mai pot aştepta. Acum trebuie să găsim un copac.

— Vei merge alături de mine pe insulă, îi spun eu.

Plec să ajut la ancorare înainte să poată răspunde. Nu are decât să rămână supărat. Nu-mi voi cere scuze că l-am salvat.

Dar dacă va trebui să le văd pe Lotiya şi pe Deshel cum îl conduc pe insulă când el nu poate auzi, n-o să mă pot concentra.

Fir-ar!

Fir-ar *el* să fie!

Vâslim spre ţărm pe apă limpede. Valurile ne ajută şi ne împing spre insulă. Băieţii au dopuri în urechi, deşi nu vedem niciun semn că prin zonă ar fi sirene. Totuşi, nu vrem să riscăm. Nu le pot simţi. Mi-am trăit toată viaţa neştiind că mama trăieşte pe aceeaşi insulă cu mine.

Dacă aş fi ştiut, aş fi putut să o scutesc de ani întregi de sclavie.

Ar mai fi fugit de mine atunci?

Dacă ai fi ştiut că te va părăsi, ai mai fi salvat-o?

Da.

Cumva, mă simt mai bine că gândesc aşa, dar nu mă face mai puţin furioasă pe ea.

Insula arată... normal. Într-un fel, mă aşteptam ca o insulă frecventată de sirene să fie mai mistică, deşi nu sunt sigură ce ar presupune asta.

Bărcile ajung la apă mică şi ne dăm jos, apoi le tragem la mal pentru a nu fi luate de valuri. Analizăm împrejurimile în timp ce părăsim plaja nisipoasă şi intrăm în pădure, călcând pe solul acoperit de ace.

O veveriţă vede că ne apropiem şi se ascunde în cea mai apropiată scorbură. Frunzele copacilor se scutură în bătaia vântului. Păsările

culeg rămurele de pe pământ pentru cuiburile lor, iar prin iarba înaltă mişună ceva. Probabil o rozătoare.

— Fiecare să-şi ia perechea! le ordon eu.

Mandsy îl ia de braţ pe Enwen. Athella se duce lângă Wallov. Deros e luat de Lotiya, iar Deshel se dă pe lângă Riden. Îi arunc o privire care o trimite un pas în spate şi-l iau de mână pe Riden.

El se uită la mâinile noastre împreunate, îmi caută privirea, apoi se uită iar la ele.

În graba de a-l feri de atingerea altei femei, i-am apucat mâna fără să mă gândesc cum va reacţiona.

Îi dau drumul înainte să apuce să se depărteze, ceea ce sunt sigură că ar fi făcut. Nu mă uit la el, dar îi apăr spatele în caz că va ieşi ceva din tufişuri.

Kearan, care e lângă Sorinda, îi întinde braţul. Asasina stă nemişcată şi se holbează la el. El nu lasă braţul jos; aşteaptă ca ea să reacţioneze. Sorinda nu a eşuat niciodată în a intimida un bărbat, dar se pare că cei doi duc o bătălie din priviri, în timp ce braţul lui Kearan, acum mai mult musculos decât gras, e întins între ei doi. Se vede că i-au prins bine flotările.

— Sorinda, îi spun ca să-i amintesc de ordinele primite.

Îi dă braţul la o parte, dar rămâne lângă el cu ochii-n patru.

— Nu e chiar atât de rău, să ştii, îi zice Mandsy dându-i un cot Sorindei. Acum, că e treaz, are lucruri interesante de spus.

— Ba nu, nu are! exclamă Sorinda.

— De unde ştii? Stai lângă el doar când urmezi ordinele căpitanului.

— Şi cât timp fac asta aud destule. E un bufon bâlbâit.

— Eşti răutăcioasă.

— Nu mă aude.

Kearan se uită când la Sorinda, când la Mandsy.

— Vorbiţi despre mine? întreabă el mult prea tare.

Sorinda îşi dă ochii peste cap.

Ploaia se domoleşte şi lumina se diminuează, însă reuşesc să ajungă la noi numai prin coroanele bogate ale copacilor. De sub tufişuri pornesc nenumărate cărări; nu ne putem da seama dacă au fost făcute de animale sau nu. Oricum ar fi, urmăm una care ne duce departe de mare. Mă ghidez după busolă, ca să ne putem întoarce la corabie. Radita stă lângă mine, examinând copacii pe lângă care trecem, însă sunt prea mici.

Cu cât ne afundăm mai mult în pădure, cu atât mă simt mai captivă. Pe mare, pot vedea la kilometri distanţă în orice direcţie, dar aici, pe uscat, pădurea e plină de pericole. Ar putea fi la doi paşi, iar eu nu mi-aş da seama. De ce ar vrea cineva să trăiască aici?

După ce ne depărtăm suficient de ocean, le fac semn bărbaţilor să-şi scoată dopurile. Enwen are nevoie de mai multă convingere.

Tot nu vreau să mă uit la Riden.

În schimb, ochii îmi fug printre conifere, căutând cu atenţie posibile pericole.

Lângă mine apare o siluetă.

Băiatul la care mă încăpăţânez să nu mă uit.

— De ce ai făcut asta? întreabă Riden.

— Să fac ce?

— Ştii tu ce. M-ai luat de mână.

— Am crezut că am văzut ceva printre copaci Te protejam.

Minciuna asta e ridicolă.

— Aha, e tot ce spune.

Cu cât înaintăm fără să dăm de pericole, cu atât mă conving şi mai mult că ceva groaznic ne aşteaptă în curând. Animalele dispar, de parcă se feresc de inima insulei.

După aproximativ o oră, ajungem într-un luminiş. Din pământ iese un izvor cu apă proaspătă, care dă naştere unui pârâiaş ce duce spre mare. La poalele unui deal stâncos se află o peşteră, cel mai probabil săpată demult de cursul apei.

Radita se îndreaptă spre un copac de la marginea luminişului, înălţat în faţa peşterii. Îl examinează cu grijă.

— Nu pare putrezit, bombăne ea, apoi adaugă cu voce tare: Pinul ăsta e perfect.

— În regulă, spun eu. Scoateţi frânghiile! Legaţi-le de copacii vecini. Riden, Kearan, fierăstrăul.

Haeli şi Reona, cei mai buni gabieri ai mei, se caţără în copacii învecinaţi şi leagă frânghiile. Asta va ajuta copacul atunci când cade pentru a nu se prăbuşi pe pământ. De asemenea, va atenua zgomotul pe care îl va face când va lovi solul pădurii. Nu trebuie să atragem atenţia. Lotiya şi Deshel stau de veghe cât timp lucrăm.

Riden şi Kearan însemnează copacul pentru a cădea în unghiul propice, apoi iau fierăstrăul în timp ce noi ne legăm capetele frânghiilor în jurul taliei pentru a ne folosi greutatea ca să prindem

trunchiul.

Se aude zgomotul metalic al fierăstrăului. O pasăre îşi întoarce gâtul spre noi pentru a se uita mai bine cu ochiul ei de mărgea. După câteva secunde, îşi ia zborul.

Îmi spun că şi-a luat zborul din cauza zarvei noastre, nu pentru că vine ceva spre noi.

Am oameni care stau de veghe. Tot ce mai pot face e să ajut.

Îmi mut privirea de la copaci la (şi ridică pe rândul de sus) braţele lui Riden, care se flexează în timp ce împing fierăstrăul.

Cerule, ce bine arată!

— E ceva pe braţul lui Riden? întreabă Niridia.

Sună inocent, dar ştiu la ce se referă. Oho, ce-o să plătească pentru asta!

Riden se uită în spate la mine.

— M-am gândit că-l fac să se mişte mai repede dacă mă uit la el, spun eu.

— Te invit să-mi iei locul, spune Riden.

După ce au tăiat trei sferturi, copacul începe să cedeze singur, greutatea fiind cea care-l va aduce către frânghiile întinse. Arborii învecinaţi sunt cei care absorb mare parte din şoc, însă tot suntem traşi un metru în faţă.

— Tăiaţi câte crengi puteţi, dar nu atingeţi trunchiul! îi instruieşte Radina. Păstraţi câteva crengi lungi de care să-l putem trage spre corabie.

Aşezăm copacul şi începem să tăiem cu uneltele pe care le avem la îndemână. Câţiva au adus topoare de pe corabie. Alţii îşi scot săbiile pentru a îndepărta crengile mai mici. Riden şi Kearan folosesc fierăstrăul pentru cele mai mari de jos. Lucrăm extrem de încet. Pinul are nenumărate ramuri, ceea ce demonstrează că e sănătos, dar înseamnă mai mult de muncă. Sunt atentă la ce tai şi în acelaşi timp la împrejurimi, în caz că vom fi atacaţi de ceva.

Îi văd ceafa Lotiyei care stă pe dealul stâncos, deasupra peşterii. Deshel e ascunsă undeva în partea opusă, cel mai probabil într-un copac din cealaltă parte a luminişului, păzindu-ne spatele.

Chiar şi aşa, locul e prea plin de vegetaţie şi animale ca să nu mai existe şi alte creaturi. Ar fi perfect pentru o aşezare, dacă regele de uscat l-ar descoperi, iar dacă sirenele vin aici, sigur e populat, nu? De ce ar mai veni aici dacă nu ar exista bărbaţi pe care să-i vâneze?

Izbesc un nod în creanga cu care mă lupt, aşa că pun şi mai multă forţă în următoarea lovitură, iar lemnul se crapă.

Fetele se mişcă în jurul copacului, ciopârţind de zor. Nu e nevoie de tăieri precise şi nu-i o tragedie dacă lăsăm cioturi. O să-l facem frumos mai târziu.

Singurul lucru care mă îngrijorează e viteza. Vreau să plecăm cât mai repede de pe insula asta.

Toţi gem sub greutatea trunchiului pe care îl cărăm, îl tragem şi-l împingem spre corabie. De câteva ori a trebuit să legăm frânghii şi scripeţi de copacii din apropiere pentru a-l trece de dealuri. Chiar şi cu forţa mea aplicată la baza trunchiului, drumul este dificil. Ne oprim de mai multe ori ca să ne tragem sufletul.

Lotiya şi Deshel ne urmăresc mişcările de departe, gata să ne atenţioneze la cel mai mic semn de pericol. Corpul îmi e încordat, aşteptând un strigăt de avertizare, sigur că va veni în orice moment.

Când ajungem pe plajă şi putem vedea în sfârşit corabia, toţi răsuflăm uşuraţi. Deshel îşi încheie misiunea şi vine lângă noi, uitându-se în direcţia opusă, unde ar fi trebuit să fie sora ei.

— Unde e Lotiya? întreabă Deshel.

Toată lumea se uită dintr-o parte în alta, dar nimeni nu spune nimic. Ştiu că nu a plecat de una singură prin pădure. În piept îmi încolţeşte îngrijorarea.

— Lotiya! strigă Deshel.

— Taci! îi spun. Mergem s-o căutăm.

Mă uit la echipaj.

— Sorinda, Mandsy, Riden şi Deros, veniţi cu mine. Niridia, du trunchiul pe corabie. Radita, foloseşte-ţi talentele pentru a porni din nou la drum.

— De ce nu vrei să vin cu tine? întreabă Niridia.

— Dacă Lotiya e rănită, voi avea mai multă nevoie de Mandsy.

Dacă nu sunt pe corabie, am nevoie de una din ele să-mi ţină locul. Nu le pot lua pe amândouă.

— Nu ar trebui să vin şi eu? întreabă Kearan.

— Nu, am nevoie de forţa ta pentru a căra trunchiul.

Kearan îi aruncă o privire atât de rapidă Sorindei încât aproape o ratez.

— Dacă daţi de pericol? Aş putea...

— Rămâi aici, Kearan. Am încheiat discuţia.

— Vin cu voi, spune hotărâtă Deshel.

— Bineînţeles, zic eu. Restul, luaţi-o din loc!

Ceilalţi încep să tragă trunchiul către corabie, iar grupul meu de şase se întoarce în pădure.

Nu e greu să urmăm înapoi drumul pe care am venit. Trunchiul a lăsat o dâră clară prin pământ, dezrădăcinând plante în calea lui. Pe alocuri, urmele noastre se văd adâncite în sol deoarece greutatea pinului ne-a făcut să ne afundăm.

Ţinem drumul pe dreapta, mergând pe ruta pe care ar fi mers Lotiya ca să supravegheze zona. L-am luat pe Deros cu noi pentru că ştie să se descurce pe uscat. El şi fratele lui trăiau şi vânau împreună în pădure până când un accident l-a omorât pe acesta. Alt vânător, începător, s-a speriat şi a tras prea devreme, neştiind că în apropierea lui nu era nicio bestie. Moartea fratelui l-a afectat foarte mult pe Deros. A vrut să uite de tot ce-i amintea de el, aşa că a căutat de lucru pe mare şi s-a angajat în echipajul meu.

— Uite! spune el. I-am luat urma.

— Sunt mai multe perechi de paşi, adaugă Sorinda.

— Da, aprobă Deros.

— Cineva a răpit-o, spune Mandsy.

Chiar şi eu pot ghici că liniile de pământ de-a lungul solului acoperit de ace arată că a fost târâtă.

— Se vede şi sânge, spune Deshel, respirând sacadat.

Acum, că i-am luat urma, Deros iuţeşte pasul prin pădure. Trecem cu viteză pe lângă crengi, sărim peste rădăcini şi ne ferim de tufişuri şi mărăcini.

Urma ne conduce înapoi în luminiş. Picăturile de sânge se opresc la gura peşterii.

Capitolul 12

DUHOAREA DIN PEŞTERĂ e copleşitoare. Nu-mi vine să cred că nu am mirosit-o de afară. Carne putrezită şi fecale umane la un loc. Aerul este rarefiat, aşa că mirosul este insuportabil. Mandsy îşi trage bluza la nas.

Totuşi, duhoarea nu este la fel de tulburătoare precum oasele care acoperă întreaga suprafaţă ca un covor.

Cobor torţa pe care am făcut-o dintr-o creangă, fâşii de pânză şi sevă de copac ca să pot vedea mai bine.

— Disting oase de cerb, pumă şi iepure, zice Deros.

— Astea sunt de om, spun eu şi arăt spre o grămăjoară de cranii.

— Credeam că urmărim oameni, intervine Riden, dar ăsta e bârlogul unei bestii.

— Nici eu nu înţeleg, spune Deros.

— Avem de gând să stăm aici şi să ne dăm cu părerea sau mergem s-o salvăm pe sora mea? întreabă Deshel.

— Nu pot găsi nicio urmă aici, căpitane, spune Deros. Îmi pare rău!

— O să trec eu în faţă atunci, zic eu.

Mergem unul în spatele celuilalt, fiecare ţinând câte o torţă în mână. Riden e în spatele meu, urmat de Mandsy, Deros şi Deshel. Sorinda încheie formaţia.

Ne mişcăm încet, străduindu-ne să nu facem niciun zgomot, ceea ce este dificil din cauza oaselor care trosnesc sub picioarele noastre.

Pereţii peşterii nu sunt uniformi ca în fortăreaţă, ci duri şi acoperiţi de proeminenţe ascuţite. Totul e umed. De pe tavan se scurg firişoare de apă. Probabil că peştera e plină de crăpături prin care se prelinge apa de ploaie.

Asta explică existenţa insectelor.

Colţurile sunt pline de pânze înţesate de picături. Insecte cu prea multe picioare se târăsc pe pereţi. Viermi se încolăcesc prin solul de la picioarele noastre. Greierii completează tabloul cu ţârâitul lor.

Simt cum mă furnică pielea. Aş înfrunta lucruri şi mai rele pentru oricine din echipajul meu, dar chiar trebuiau să fie gândaci?

Ajungem la o bifurcaţie şi opresc pe toată lumea.

— Ce mai aşteptţi? întreabă Deshel. Împarte-ne în două grupuri.

Echipa noastră oricum e mică, trebuie să fim...

Un ţipăt, un urlet de pură agonie, mă răscoleşte pe dinăuntru şi-mi face părul măciucă.

— Lotiya! strigă Deshel. Vin acum!

O ia la goană în tunelul din dreapta, iar noi nu avem încotro şi o urmăm.

Paşii disperaţi ai lui Deshel împrăştie oasele de pe jos. Coteşte în fugă şi alege căi la întâmplare când dă de alte bifurcaţii.

Aproape că am ajuns-o din urmă când se opreşte brusc.

Tunelul se înfundă.

— La naiba! strigă ea.

Încearcă să se întoarcă, dar o prind de umeri. Strâns.

— Deshel, o vom găsi, dar nu în felul ăsta. Trebuie să te opreşti. Ascultă-mă! Nu o vom găsi aşa. Iar acum, din cauza ta, ne-am mai şi rătăcit.

O iau de braţ. Ne întoarcem împreună de unde am plecat. Din tuneluri răsună un alt ţipăt. O strâng atât de tare de braţ că icneşte de durere. După ce o fac atentă, arăt spre ureche.

Ascultăm.

Cu grijă şi în linişte, urmărim sunetul, păşind spre sursă. O luăm de-a lungul tunelurilor înguste, urcăm puţin, apoi facem stânga la două bifurcării. Sunt pe cale să cotesc din nou, când ţipătul se opreşte.

Groaza îmi cuprinde stomacul. Ţipetele sunt un semn bun. Ţipetele înseamnă că Lotiya e încă în viaţă. Dar tăcerea...

— Aşteptaţi aici! le spun.

I-o pasez pe Deshel lui Deros, ca să nu o ia la fugă. Cotesc în cea mai mare linişte şi apoi mă las pe vine. Coridorul se termină şi dau de o margine. Dedesubt este o cavernă mare, din care pornesc mai multe tunele.

Lângă mine îngenunchează cineva. Riden. Îmi vine să-i trag una pentru că nu m-a ascultat, dar asta i-ar alerta pe oamenii din cavernă.

De sus, vedem trei bărbaţi de la spate. Mă uit la Riden, care e la fel de surprins ca mine. Eram sigură că vom găsi un fel de monstru. Ce caută bărbaţi în bârlogul unei bestii feroce? Sunt îmbrăcaţi

asemănător, doar că hainele lor sunt rupte şi ponosite. Nu sunt băştinaşi. Poate sunt oamenii regelui de uscat şi au naufragiat aici în timpul unei misiuni de cercetare?

Oricine ar fi, stau înghesuiţi, mestecă zgomotos şi plescăie din buze. În afară de bărbaţi şi de masa lor, caverna pare goală, cu excepţia câtorva torţe puse în perete din loc în loc. Analizez bine spaţiul şi posibilele ieşiri înainte de a-i semnala lui Riden că trebuie să ne retragem după colţ.

— Ce aţi găsit? şopteşte Sorinda.

— Bărbaţi. Trei Nici urmă de Lotiya.

— Ar trebui să-i atacăm, spune Deshel. Să-i facem să ne spună unde a dus-o creatura pe Lotiya.

Sorinda se depărtează de peretele de care s-a sprijinit.

— Şi-i putem ameninţa că îi vom lăsa legaţi în cavernă pentru a fi sfârtecaţi de bestie dacă nu ne spun unde e.

— Hai s-o facem! zic eu.

Coborâm în tăcere unul câte unul în cavernă. Ţintele noastre nu-şi întrerup masa în timp ce picioarele noastre ating solul. Probabil că nu ne aud de sunetul molfăielilor. Bărbaţii pot fi foarte dezgustători, mai ales când ştiu că nu-i priveşte nimeni.

Sorinda ajunge ultima, iar eu le vorbesc hotărâtă celor trei:

— Întoarceţi-vă încet!

La auzul vocii mele, fiecare bărbat îşi îndreaptă spatele. Toţi se întorc şi mă aştept să fugă, să-şi scoată săbiile sau să strige după ajutor.

De pe bărbii li se scurge sânge proaspăt. Au privirea pierdută, fără viaţă, de parcă trupurile lor sunt doar nişte cochilii goale. Apoi, în mâna unuia dintre ei, văd ceea ce a mai rămas dintr-un braţ cu o bucată din cămaşa Lotiyei.

Deshel începe să urle, iar bărbaţii se năpustesc asupra noastră. Îmi duc mâna la pistol, încărcându-l în timp ce-l ridic. Nu sunt singura care trage.

Cei trei cad la pământ, cu pieptul plin de găuri însângerate. Ecoul împuşcăturilor răsună mult timp după prăbuşirea lor.

Mă holbez multă vreme la cadavre, până când îmi dau seama cu groază ce se întâmplă. Ştiu cine sunt oamenii ăştia.

Deshel fuge spre ce a mai rămas din sora ei. Gâtul Lotiyei a fost sfârtecat. Îi lipsesc un braţ şi un picior şi a pierdut atât de mult sânge,

încât acesta a acoperit complet podeaua cavernei.

Din adâncul peşterii răzbat urlete şi gemete aproape animalice, care se apropie tot mai mult. Alte fiinţe au fost alertate de împuşcăturile noastre.

Mandsy se duce la trupul Lotiyei, încercând să vadă dacă se mai poate face ceva. E inutil. S-a dus. Ochii mi se umplu de lacrimi la vederea ei. Deshel o împinge pe Mandsy şi ia trupul surorii sale. Îl pune pe umăr.

— Hai să ieşim de aici! spune ea cu o privire de gheaţă.

Are dreptate. Nu avem timp să jelim. Trebuie să-i scot pe ceilalţi în viaţă de aici.

Din cavernă pornesc patru tuneluri, fără să-l punem la socoteală pe cel din care am venit. Unul din noi trebuie să ne conducă. Cu un trup de cărat, calea pe care am venit nu e o opţiune.

— Vor veni pe aici, arăt eu spre al doilea tunel de la stânga, cel mai lat bineînţeles, de unde urletele se aud cel mai tare. Puteţi vedea ceva în celelalte?

Grupul se desparte, cercetându-le pe cele din jur.

— Căpitane! strigă Mandsy. Simt o briză venind din tunelul ăsta.

Strigătele animalice se aud din ce în ce mai tare, neliniştitor de aproape de noi.

— Fugiţi!

Capitolul 13

O LUĂM LA GOANĂ prin tunelul indicat de Mandsy. După un timp, la orizont zărim o luminiţă. Razele soarelui. O ieşire.

Îmi întorc capul. Canibalii nu se văd încă, dar sunt sigură că nu le va lua mult să descopere pe unde am luat-o.

Mă lovesc de spatele lui Riden. Se răsuceşte şi mă prinde înainte să cad şi, după ce-mi dă drumul, îmi frec braţele în locul în care m-a atins.

— De ce ne-am oprit? strig eu, dar văd problema.

Tunelul s-a surpat. Lumina soarelui se strecoară printr-o crăpătură, dar nu suficient de mare pentru a încăpea o persoană. Nu încă. Fetele şi-au scos deja săbiile şi încep să lovească piatra cu mânerele. Deros încearcă să găsească crăpături în bolovani pentru a-i da la o parte.

— Mai repede! le strig eu.

Înfig torţa în pământ şi-mi scot sabia, pregătită să înfrunt sălbaticii. Riden vine lângă mine, gata de luptă. Abia încăpem unul lângă altul.

— Ţine-o puţin! spune el, dându-mi sabia lui în timp ce-şi reîncarcă pistolul. Chiar nu ai glumit când ai spus că mereu daţi de pericol.

— Ne place să mai ieşim din rutină.

— Şi să vă jucaţi cu moartea.

Canibalii se văd de departe, gonind spre noi.

Riden toarnă mai mult praf de puşcă în pistol, ţinteşte şi trage. Primul canibal cade la pământ şi cei din spatele lui se împiedică de el. Unii sunt suficient de deştepţi încât să sară peste şi să continue.

Îi arunc lui Riden sabia şi ne aşezăm în poziţie de luptă. Până unde bate lumina, se văd canibali peste tot.

Primul care încearcă să ne atace are ochii injectaţi, o cicatrice pe frunte în formă de *K* şi păr lung şi murdar. Vrea să mă izbească cu sabia în cap, dar eu îi parez lovitura. Se năpusteşte din nou asupra mea. E rapid, dar după trei atacuri identice, fac un pas în lateral imediat ce-l văd că îşi coboară braţele şi ţintesc spre cot. Îi tai braţul de la cot în jos, iar el scoate un urlet atât de sălbatic încât îmi vine să-mi

acopăr urechile. Îl reduc la tăcere cu o lovitură bine-ţintită.

Suspiciunile mi se confirmă imediat. Bărbaţii nu sunt influenţaţi de vocea mea. Minţile lor au fost deja sucite de sirene mult mai puternice decât mine.

Nu a mai rămas prea mult din bărbaţii care au fost odată. Nu ştiu să mânuiască sabia. Loviturile lor sunt haotice, negândite, stângace – par nişte copilaşi cu bâte de lemn. Atacă repede, brusc şi cu disperare. Ai zice că ei sunt cei care luptă pentru viaţa lor, nu noi.

Însă, spre deosebire de noi, sunt odihniţi şi plini de energie.

— Aş vrea să facem ceva normal împreună, spune Riden şi-i trage un pumn unui canibal care se apropie, ca mai apoi să-l înjunghie în stomac.

— Credeam că eşti supărat pe mine.

— Sunt, cel puţin aşa cred, dar nu pare chiar atât de important când ne luptăm pe viaţă şi pe moarte.

Aşa deci.

— Şi ce propui atunci? îi trag unui alt canibal un picior direct în gură şi cred că i-am scos câţiva dinţi.

— Nu ştiu. Am putea lua masa împreună.

Să luăm masa împreună? Nu ştiu ce planuri are el, dar îi spun:

— Hai, măi, asta e mult mai distractiv!

Ne retragem pe măsură ce tot mai mulţi bărbaţi vin spre noi. În spatele nostru se aude zgomotul metalului care loveşte piatra.

— Trebuie să recunosc că mă simt mai stimulat atunci când ştiu că mai am puţin şi mor, spune el.

— N-o să mori, îi zic.

Şi atunci unul din ei se aruncă asupra mea. Mă luptam deja cu unul, dar celălalt, în loc să-şi aştepte rândul, sare peste primul şi mă trânteşte la pământ. Sabia îmi zboară din mână.

Impactul este şi mai dureros din cauza oaselor împrăştiate pe jos care-mi intră în piele. Dinţi ca de rechin mi se înfig în umăr şi scot şi eu un urlet asemănător bărbaţilor. Îl strâng pe canibal de gât cu mâna stângă ca să-i scot dinţii ascuţiţi din piele. Sunt piliţi ca nişte ace! Scrâşneşte, nerăbdător să-i mai înfigă odată în pielea mea. Respiraţia lui e dezgustătoare. Mă face să vomit.

Riden a rămas să apere tunelul de unul singur în timp ce eu îmi caut disperată sabia. Într-un sfârşit, mâna mea găseşte ceva tare şi greu. Un femur de om, cred. Îl iau şi-i trag canibalului una în cap, scoţându-l

instantaneu din luptă.

Îl împing şi mă târăsc de sub mormanul uman. Două secunde mai târziu, îmi găsesc sabia. Îl omor pe bărbatul pe care tocmai ce-l lăsasem inconştient – nu vreau să se mai trezească niciodată – în timp ce Riden se luptă cu ceilalţi.

Sângerez, iar asta îi face pe canibali şi mai entuziasmaţi. Aparent, sângele tovarăşilor căzuţi nu-i atrage şi poftesc doar la marinarii sănătoşi care au avut nenorocul să ajungă pe insula asta.

După încă un *clanc,* aud pietre care se rostogolesc în spatele meu. Tunelul este inundat de lumină, care îi orbeşte pe canibali pe moment.

— Fugiţi! le strig din nou.

Mă întorc şi lumina îmi arde ochii. Alerg orbeşte la început, împiedicându-mă de pietre şi tufişuri, însă nu mă opresc. Suflul rapid îmi râcâie gâtul, dar ignor durerea. Nici nu vreau să mă gândesc cum se simt ceilalţi, dacă *eu* am obosit.

Sunt doar la câteva zeci de metri distanţă. Deshel nu poate alerga la fel de repede din cauza corpului pe care îl cară, dar sunt sigură că nu l-ar lăsa pentru nimic în lume. Nici eu nu aş face asta. Dacă ultimul tău drum nu este pe mare, vei fi blestemat pentru eternitate şi nu-ţi vei găsi niciodată locul printre stele.

Eu şi Deros ajungem primii pe plajă. Nu încetinim nicio clipă cât împingem cu toată forţa în larg singura barcă rămasă pentru noi. Ceilalţi se aruncă înăuntru şi în sfârşit ne îndreptăm spre corabie. La adăpost.

Canibalii înaintează stângaci prin apă. Eu şi Deros vâslim cu toată puterea pe care o mai avem, însă atunci când apa devine prea adâncă, sălbaticii încep să se zbată şi se chinuie să se întoarcă spre plajă, înghiţind apă şi înecându-se.

Au uitat demult ce înseamnă să fii om.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Niridia când ajungem în cele din urmă pe corabie. Ce bestie a făcut asta?

Se uită îngrozită la trupul Lotiyei.

— Bărbaţi, răspunde Sorinda.

— Nu doar bărbaţi, spun eu. Bărbaţi vrăjiţi. Au fost piraţi odată. Oamenii tatălui meu.

— Cum e posibil? întreabă Niridia.

— Tata mi-a spus că în prima lor călătorie au fost atacaţi de sirene, dar nu toţi oamenii lui au reuşit să părăsească insula. Se pare că cei care au rămas prizonieri acolo au fost vrăjiţi să se înfrupte din cei care aveau să se oprească aici în drum spre Isla de Canta.

— De unde ştii că erau oamenii tatălui tău? întreabă Riden.

Stă lângă Deshel, care încă nu i-a dat drumul Lotiyei.

— Unii dintre ei aveau însemnul tatălui meu. Oamenii lui îşi tatuează litera *K* pe frunte. În trecut, cei care voiau să-şi arate devotamentul şi-l crestau pe piele, însă tata a interzis asta pentru că devenise dificil să se ascundă în mulţime sau să-i trimită în misiune drept spioni.

— Staţi aşa! se bagă Enwen. Vrei să-mi spui că poţi transforma bărbaţi în canibali?

— Nu. Eu sunt doar pe jumătate sirenă şi-mi pot folosi abilităţile doar atât cât pot cânta. După ce cântecul dispare, vraja se rupe. Se pare că sirenele adevărate sunt mult mai puternice decât mine.

Enwen scoate limba dezgustat, imaginându-şi parcă viaţa în calitate de canibal. Ceilalţi se gândesc în tăcere la ceea ce tocmai au auzit.

Deshel rupe tăcerea. Râde sec.

— Ne-am riscat vieţile pentru a salva o sirenă, care apoi ne-a lăsat de izbelişte, pentru a fi vânaţi de rege. Iar acum aproape că am fost mâncaţi de vii din cauza vrăjilor făcute de acea sirenă acum multă vreme.

Mă străfulgera cu privirea.

— Sper că salvarea ei a meritat viaţa surorii mele.

Aşază corpul pe jos.

Tăcerea se lasă din nou, dar de data asta toată lumea e cu sufletul la gură.

Deja alerg spre ea. O iau de gulerul cămăşii şi dau cu ea de balustrada corabiei, împingând-o pe margine în aşa fel încât doar strânsoarea mea o mai ţine pe navă.

Vorbele ei aduc foarte mult a revoltă şi nu accept aşa ceva.

— Lotiya mi-a fost ca o soră, nu de sânge, aşa cum a fost pentru tine, dar am ţinut la ea foarte mult.

Slăbesc strânsoarea şi o pun cu picioarele pe pământ.

— Nu pot schimba ce s-a întâmplat, însă nu uita, le-am dat tuturor de ales înainte de a porni în această călătorie. Iar acum, tu trebuie să

faci o alegere, Deshel. Poţi să dai vina pe mine, să laşi amărăciunea şi resentimentele să te acapareze până când nu vei mai putea să faci parte din echipaj. Sau poţi accepta că sora ta cunoştea riscurile şi a decis să vină în călătorie pentru aventură şi bogăţie. Vei suferi. Toţi o vom face, dar vom lupta şi vom trăi în continuare aşa cum şi-ar fi dorit ea. Acum du-te şi spală-te! Încearcă să te calmezi. Gândeşte-te la ce vei face.

Îi dau drumul. Nu are nimic să-mi spună. Deocamdată. Îşi târşâie picioarele sub punte.

— Iar restul, pregătiţi corabia de drum. Regele poate fi doar la o zi distanţă de noi.

Deja începuseră să taie şi să netezească noul catarg cu rindeaua, iar Radita şi-a reluat poziţia de supraveghetor.

Poate că exagerez: deja am văzut că sălbaticii nu pot să înoate şi nu par suficient de inteligenţi ca să folosească o barcă, dar după ce aproape am fost mâncaţi, nu cred că mai contează dacă ne luăm sau nu o măsură de precauţie în plus, aşa că pun câteva fete de pază cât timp ceilalţi repară.

Cineva mă apucă uşor de umăr.

— Haide! spune Riden. Hai să te speli!

Acum îmi dau seama că sunt plină de sânge, iar umărul meu trebuie curăţat. Cel mai probabil cu o sticlă întreagă de rom.

— Mandsy, spune Riden. Trusa ta medicală.

— O aduc imediat.

— Şi apă. Căpitanul trebuie să se spele.

Mă conduce de mână spre camera mea şi îl las. Îmi permite să mă gândesc la morala pe care o să i-o fac în scurt timp. Îi spun să stea pe punte cât timp îmi refac abilităţile, iar el intră peste mine. Îi spun să stea cu ceilalţi în peşteră, iar el vine după mine. Nu vreau să am oameni în echipaj în care nu pot avea încredere.

Închide uşa dormitorului meu şi mă pune în pat. După ce îmi examinează umărul, bagă mâna în cizmă şi scoate un pumnal.

— De unde l-ai luat? îl întreb eu.

— L-am câştigat la un joc de cărţi de la Deros. Mereu îşi pierde cuţitele la cărţi.

Riden nu se uită la mine când vorbeşte. În schimb, se uită la pumnal, pe care îl aduce aproape de umărul meu.

— Ce naiba faci? izbucnesc eu şi-i dau mâna la o parte.

— Îţi tai mâneca de la corset. Trebuie să mă uit mai bine la muşcătură.

— Să mi-l strici? Ai înnebunit?

— Alosa, e deja pătat de sânge. Încetează.

— Ce să fac?

— Gata cu cearta.

— *Tu* trebuie să încetezi cu cearta. Deja devine un obicei să mă sfidezi şi să nu-mi respecţi ordinele.

— Atunci pedepseşte-mă, spune el, dar acum trebuie să te speli.

Ridic ambele braţe, probabil ca să-l strâng de gât, dar mă doare umărul, aşa că mă mulţumesc să ţip.

— Nu vreau să te pedepsesc! Vreau să te fac să asculţi! Am nevoie de oameni în care pot avea încredere!

Ochii lui căprui mă privesc o clipă cu reproş, dar apoi se încruntă.

— Poţi avea încredere în mine.

— Serios? Îţi spun să stai pe punte, cobori la închisoare. Mă urmezi în peşteră când îţi spun să rămâi locului.

— Îmi cer scuze, căpitane!

— Nu-ţi cere scuze dacă nu vorbeşti serios. Ai de gând să-mi sfidezi în continuare ordinele?

Îşi coboară ochii, gândindu-se. Apoi, mă străfulgeră cu privirea.

— Nu mă pot abţine când vine vorba de tine.

— Ce vrei să spui?

— Înainte puteam să mă controlez. Când eram pe *Hoinarul Nopţii,* puteam să-mi ignor sentimentele şi să mă concentrez pe ceea ce era important. Pe atunci acel lucru era să-i dau lui Draxen ceea ce-şi dorea, dar acum, nu asta contează cel mai mult pentru mine.

Înghit în sec, cu zgomot, în timpul acestei scurte pauze.

— Sunt fascinat de tine. A trebuit să te văd când erai singură în celulă. Nu suportam să ştiu că nu era nimeni cu tine şi nu-mi puteam stăpâni curiozitatea. Trebuia să te văd atunci când erai... diferită. Ai atât de multă putere! M-ai tentat doar cu o mişcare din deget. Şi totuşi, când eşti tu însăţi, îţi tratezi echipajul ca şi cum ar fi familia ta. Îţi place să pari dură şi de neclintit, dar îţi pasă foarte mult. Când eram în peşteră, mi-ai ordonat să stau la adăpost. Încercai din nou să-i protejezi pe toţi. Nu-ţi pasă câtuşi de puţin dacă eşti în pericol, pentru că ştii că asta îi va salva pe ceilalţi.

Face un pas în faţă, iar inima începe să-mi bată mai tare.

— Nu consider că viaţa mea e mai importantă decât a ta şi nu am putut să te las să înfrunţi pericolul singură. Am vrut să fac parte din echipajul tău ca să lupt alături de tine, nu ca să mă salvezi. Mi-am făcut o promisiune, continuă el, după ce l-am lăsat pe Draxen la punctul de aprovizionare. Nu vreau să mai urmez ordinele orbeşte aşa cum am procedat la bordul *Hoinarului Nopţii.* Nu vreau să fiu un bărbat care nu face ceea ce trebuie pentru că urmează ordinele altora. Vreau să fac propriile alegeri. Mai ales în ceea ce te priveşte pe tine.

Nu am cuvinte. Sunt şocată de spusele lui. Îşi continuă discursul şi începe să-mi mângâie părul.

— Eşti superbă, cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Eşti neînfricată. Îţi place pericolul. Îţi place să-ţi faci prietenii să râdă şi duşmanii să tremure. Cu puterea pe care o deţii, ai putea obţine orice îţi doreşti, şi totuşi ai muncit din greu pentru tot ceea ce ai. Aşa că nu, Alosa, nu-ţi pot promite că nu-ţi voi mai ignora ordinele. Cum am zis, când vine vorba de tine, nu mă pot controla.

Mă ridic şi mă duc la hublourile din cameră pentru a mă uita la apus. Trebuie să mă depărtez de el ca să nu fac vreo prostie. Cum ar fi să-mi împărtăşesc sentimentele sau să sar pe el.

Trag aer adânc în piept, încercând să-mi calmez bătăile inimii, încercând să mă concentrez mai degrabă pe durerea de la umăr.

Dar apoi simt cum îmi atinge ceafa. Tresar puternic. Nici nu l-am auzit venind. De când m-am relaxat atât de mult în prezenţa lui Riden încât nu-l mai consider o ameninţare? Nu mai sunt precaută. Ce e ciudat însă este că acest lucru nu mă deranjează. Degetele lui mi se strecoară pe gât în sus, până la păr, îndepărtând şuviţele de piele.

Inima îmi tresaltă când îi simt respiraţia în ceafă.

— Farmecele tale rămân mult timp după ce cântecul a încetat.

Vocea îi devine îngroşată, iar asta mă face şi mai alertă. Îmi mângâie gâtul cu buzele şi începe să mă sărute. Corpul îmi tremură involuntar drept răspuns. Îl simt cum zâmbeşte, mulţumit de reacţia mea.

Înghit în sec.

— Credeam că nu mai avem voie să ne sărutăm.

— Nu ne sărutăm, şopteşte el. Eu te sărut pe tine.

Mâna liberă i se încolăceşte în jurul taliei mele, împingându-mă în el.

— Pielea ta e delicioasă.

Mă muşcă delicat de gât, iar eu scot un strigăt de uimire şi excitare.

Sunt pe cale să mă întorc şi probabil că-i voi cere un sărut sau cincizeci, dar chiar atunci, Mandsy intră cu trusa medicală.

— Am adus tot, spune ea veselă. Te bandajez cât ai zice peşte.

Riden nu se mişcă. Eu sunt cu faţa la hublou, aşa că nici nu vreau să-mi imaginez ce expresie are.

— Sau aş putea să revin mai târziu, spune ea pe acelaşi ton vesel.

Nimic nu o surprinde pe fata asta.

— Nu, spune Riden. Căpitanul are nevoie de îngrijiri medicale. Vă las.

Braţele lui calde mă părăsesc, iar paşii i se îndepărtează şi apoi se pierd în spatele uşii pe care o închide după el.

Ce naiba s-a întâmplat?

Crede că am uitat cum a reacţionat după ce l-am salvat de la înec? Nu poate să facă totul uitat printr-o simplă atingere!

Deşi, se pare că poate pentru că, pe moment, am uitat tot.

Scutur din cap şi mă întorc spre Mandsy. Nu arată de parcă ar fi văzut ceva greşit. Zâmbeşte, dar ea mereu face asta.

— Aşază-te, căpitane! mă îndeamnă ea şi arată spre pat.

Îmi dau seama cât de fierbinte sunt doar când Mandsy îmi pune un prosop umed şi rece pe faţa plină de sânge. Reuşeşte să mă liniştească, deşi tot ce s-a întâmplat mă face să simt opusul.

Lotiya e moartă. Tata aproape ne-a ajuns din urmă. Mama mea înoată probabil prin ocean fără nicio grijă pe lume. Mă dor muşchii de la atâta luptat, alergat şi ridicat greutăţi. Şi nu-l înţeleg pe Riden de nicio culoare.

Se adună tot mai multe probleme şi griji, însă nu vreau să le mai car pe toate.

— De ce a durat atât? o întreb eu pe Mandsy ca să mă gândesc la altceva.

— M-am chinuit să deschid un butoi cu apă proaspătă.

Mi-a răspuns prea repede. Iar îşi bagă nasul unde nu trebuie. Mă încrunt la ea.

— Of, bine! M-am gândit să vă las să staţi puţin împreună. Putea măcar să te dezbrace ca să pot vedea mai bine...

— Mandsy!

Îşi ridică defensiv mâinile.

— Ziceam şi eu...

— Păi nu mai zi nimic!

— Sigur, căpitane.

Tace, dar un zâmbet pişicher îi apare pe buze.

Mandsy mă bandajează imediat. Nu am nevoie de copci, deşi cred că dinţii canibalului îmi vor rămâne imprimaţi pe piele pentru totdeauna.

Când ies în sfârşit pe punte, catargul e deja tăiat, iar echipajul îl coboară cu grijă în locul celui rupt. E un exerciţiu de echilibristică, deoarece e foarte greu să ridici o bucată enormă de lemn fără să cadă peste bord. Au legat scripeţi de trinchet şi catargul de mijloc pentru a înălţa trunchiul. Îi ajut şi eu. După ce îl instalăm, trebuie să punem traversele şi să ataşăm cuibul corbului pentru Roslyn. Apoi vin velele.

După ce e gata catargul, ridicăm pânzele. Radita e puţin supărată că nu poate să-l aranjeze aşa cum vrea ea, dar trebuie să ne mişcăm cât mai repede. Echipajul chiuie de bucurie când velele se umflă. Corabia înaintează cu viteza obişnuită. Mă uit în spate, la linia orizontului: flota încă nu se vede.

Noaptea aprindem felinarele. O trimitem pe Lotiya în voia valurilor, alături de ceilalţi piraţi căzuţi la datorie. După ce sufletul îi va părăsi trupul, acesta va urma lumina făcliei şi va ieşi la suprafaţă. Aşa va putea găsi stelele şi se va înălţa la ceruri. Fiecare stea de pe cer este un suflet. Trăiesc în pace împreună cu cei dragi care au părăsit lumea aceasta.

Deshel nu scoate niciun cuvânt în timpul ritualului, uitându-se spre apă de parcă ar putea să-şi reînvie cumva sora. Mă doare inima. Poate că Deshel dă vina pe mine, dar eu îl învinuiesc pe omul care m-a obligat să pornesc în călătoria asta. Tatăl meu e de vină. Nimeni altcineva.

După încă o săptămână fără să vedem flota, mă relaxez. Am avansat destul de mult şi nu mai simt nevoia să mă uit în spate din oră în oră.

Rana mea se vindecă frumos şi toată lumea e veselă. În sfârşit am timp să mă gândesc şi la altceva.

La Riden.

Îl găsesc sub punte, stând pe pat, vizavi de cel al lui Deshel. Îi pune o mână pe umăr, consolând-o. Mă întreb dacă se simte vinovat de tot ce

a spus legat de cele două surori. Dacă încearcă să se revanşeze.

În timp ce-l privesc cum o consolează, mă gândesc la cât de *bun la suflet* este. Îmi bat joc de tentativele lui de a fi onorabil, dar în momentul ăsta se vede clar că este o persoană cu adevărat generoasă şi altruistă. Sunt sigură că se gândeşte la cum s-ar simţi el dacă şi-ar pierde fratele. Se comportă atât de frumos cu o fată pe care de obicei nu o prea suportă.

Şi totuşi, când o fată pe care *o place* îi salvează viaţa, o dispreţuieşte. Şi are şi tupeul să mă atingă, să-mi şoptească dulcegării la ureche, să-mi sărute pielea. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Furia care mă cuprinde ar putea face oceanul să fiarbă.

Mă apropii de cei doi.

— Câteodată uit că nu mai e, spune Deshel. Mă uit după ea, chiar o strig pe nume şi apoi îmi amintesc... asta e cel mai dureros. Realitatea care mă loveşte din nou şi din nou. Mă doare tot timpul, dar uneori devine brusc copleşitor.

— Uneori uitam că tatăl meu a murit, spune Riden, dar mereu mă simţeam uşurat când îmi aduceam aminte. Nu-mi pot imagina cum e în situaţia ta. Îmi pare foarte rău! Dacă vrei să vorbeşti, sunt aici.

— Mulţumesc! Aş vrea totuşi să fiu singură.

Deshel îşi ridică privirea şi mă vede.

— Căpitane.

Se dă jos din pat şi face un pas spre mine.

— Îmi pare rău pentru ce am spus atunci! Nu dau vina pe tine. Sufeream şi sufăr mai mult decât am făcut-o vreodată.

— Nu mai contează, îi zic eu.

Dă din cap şi apoi se întinde iar pe pat.

— Vino în camera mea, trebuie să vorbim, îi spun lui Riden.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

Nu-i răspund. Mă întorc şi încep să urc scările, aşteptând să mă urmeze. Mă simt uşurată când îi aud paşii pe scări, însă tot agitată sunt din cauza conversaţiei pe care o vom avea. Nu ştiu cum va decurge. Dacă va înrăutăţi lucrurile.

Riden intră în cameră şi închide uşa după el. Prin hublouri pătrund razele soarelui, luminându-i trăsăturile perfecte.

Se sprijină de un perete şi-şi încrucişează relaxat braţele.

— Ce am făcut?

— Sunt pregătită pentru scuzele tale, îi spun.

Clipeşte şi se îndreaptă de spate.

— Pentru ce să-mi cer scuze?

Mă asigur că vorbesc clar şi nu ridic tonul.

— Nu ai voie să te comporţi cu mine după cum îţi dictează starea. Nu-mi pasă de recunoştinţa ta; nu am nevoie de ea. Eşti un membru al echipajului şi aş fi salvat pe oricine ar fi căzut peste bord în timpul furtunii, însă reacţia ta a fost complet nepotrivită. Da, mi-am încălcat promisiunea, dar te-am salvat şi totul s-a terminat cu bine.

Braţele lui se încordează, dar continui.

— Te-ai afundat în furia ta egoistă până când vieţile noastre au fost în pericol. „Nu pare chiar atât de important când ne luptăm pe viaţă şi pe moarte?" îl citez eu sub formă de întrebare.

— Alosa...

— Nu am terminat.

Închide gura.

— Nu ai voie să mă respingi când mă simt extrem de vulnerabilă, apoi să fii furios că te-am salvat, apoi să mă atingi şi să mă săruţi şi să-ţi mărturiseşti sentimentele când îţi convine ţie. Vreau să-mi spui de ce te-ai comportat aşa. Îmi vreau scuzele şi le vreau acum!

Îşi lasă mâinile pe lângă corp.

— Pot să vorbesc?

Aprob din cap ca să nu încep iar.

— Am fost egoist, spune el, dar şi tu ai fost.

— Astea nu sună ca nişte scuze, îi zic printre dinţi.

— Ţi-ai terminat pledoaria. Acum e rândul meu. Cum ai fost când te-ai aruncat în braţele mele atunci când totul se destrăma în jurul tău? Egoistă. Încercai să mă foloseşti. Voiam mai mult de la tine.

Nu-mi scapă faptul că a spus *voiam.* La trecut.

— Nu am minţit legat de ce am spus pe insula canibalilor. În timp ce luptam pentru vieţile noastre, mi-am dat seama că nu vreau să fiu supărat pe tine. Ai putea spune că răspunsul meu legat de această revelaţie a fost cam... entuziast.

Îmi vin în minte buzele lui pe gâtul meu.

— Însă înainte de asta, continuă el, când m-ai salvat din mare, am putea spune că eu am fost cel mai vulnerabil. Aveam nevoie de timp pentru a-mi înţelege pe deplin trecutul.

Tac, sperând că-mi va oferi o explicaţie fără să intervin. Când nu o face, preiau iniţiativa.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb cât de blând pot pentru a nu-l speria.

— Mi-am petrecut o mare parte din viaţă neavând puterea de a lua decizii.

Închide ochii, poate pentru a nu lăsa amintirile să-l acapareze. Îi deschide şi continuă:

— Tatăl meu îmi spunea când să mănânc, când să dorm, când să mă duc la baie – nu conta cât de mult îl imploram şi mă rugam de el. Mă ura şi făcea tot posibilul să arate asta. A preferat să mă tortureze în loc să mă omoare. Au fost dăţi, deşi foarte puţine, când am făcut câte ceva care îl mulţumea. Îmi promitea că nu mă va mai lovi niciodată. Bineînţeles, erau minciuni. Nu vreau să povestesc ce mi-a făcut. E suficient să spun că Jeskor era un nenorocit. Încă mai port rănile de demult. Temerile unui băieţel care se convingea să-şi creadă tatăl atunci când spunea că nu-l va mai lovi. Când ţi-ai folosit abilităţile pe mine, după ce ţi-am spus să nu o faci, mi-am adus aminte de copilărie. Rănile demult închise şi-au arătat din nou colţii. Mi-am amintit de promisiunile încălcate. De bătăi, biciuiri, înfometări. Mi-am amintit de toate şi m-am simţit din nou manipulat. Îmi pare rău pentru ce am zis şi pentru felul în care m-am comportat. Doar că aveam nevoie de timp pentru a înţelege că nu eşti la fel ca el. Nu m-ai salvat ca să te răzbuni.

— Bineînţeles că nu, spun eu.

— Atunci de ce m-ai salvat? întreabă el.

Întrebarea e atât de ciudată încât aproape că nu-i răspund.

— Pentru că faci parte din echipajul meu, iar eu am grijă de oamenii mei.

E tăcut şi se uită intens la mine.

— Asta-i tot?

Vrea să-i împărtăşesc anumite lucruri. Lucruri pe care ar trebui să le spun, dar la care nu vreau să mă gândesc, darămite să le rostesc. Mintea mea se goleşte, iar gura îmi e uscată.

— Asta e a doua oară când am fost sincer cu tine, Alosa. A doua oară când m-am deschis în faţa ta. Ar trebui să fie reciproc.

Când vede că tot nu spun nimic, pleacă.

Capitolul 14

DUPĂ CÂTEVA ZILE, VÂNTUL se opreşte şi ne ţintuieşte-n loc. Vremea e imprevizibilă. Într-o zi se înfurie şi aproape ne ucide, iar în ziua următoare dispare cu totul. Lipsa vântului este de fapt mult mai gravă decât o furtună, mai ales când încercăm să scăpăm de cel mai periculos om din ocean. Şi uite aşa, avantajul pe care l-am obţinut după ce am înlocuit catargul începe să ne scape printre degete.

Le dau de lucru membrilor echipajului pentru a nu se gândi prea mult la soarta noastră precară. Îi trimit sub punte ca să-şi cureţe camerele. Trianne ia câteva fete pentru a spăla bucătăria, iar puntea trebuie neapărat să fie frecată, îndeosebi după furtună. Radita are în sfârşit ocazia să aranjeze catargul aşa cum îi place ei.

Însă nu durează mai mult de o zi pentru a face corabia lună. Mă mănâncă pielea de agitaţie.

— Kearan! De ce nu eşti la timonă? Du-te imediat la dunetă!

— Şi să fac ce? Să ne învârtim în cerc?

— Încearcă să pari ocupat!

E ocupat oricum. Îşi petrece timpul făcând flotări şi întinderi. Cară greutăţi pe corabie şi l-am văzut urcând şi coborând scările care duc sub punte. Nu se duce nicăieri, doar îşi întinde picioarele. Înainte era murdar, cu barba mare, avea colăcei şi duhnea a beţiv. Acum chiar arată de vârsta lui: nouăsprezece ani.

Nu e chipeş – asta nu se poate remedia –, dar e sănătos, solid. Are ochii tot prea depărtaţi, nasul tot spart şi strâmb, însă acum este un pachet de muşchi. Ceilalţi nu mai simt nevoia să stea la trei metri distanţă de el şi e treaz, ceea ce-l face mult mai util. M-am gândit că poate aceste schimbări îl vor face să se holbeze mai puţin la Sorinda, dar nu.

Deshel vine pe punte. Singură. Mă gândesc numai la faptul că era mereu însoţită de sora ei, mereu chicotind la vreo glumă pe care doar ele o ştiau.

Am pierdut un membru al echipajului în călătoria asta şi probabil că nu va fi singurul. Propriul meu tată mă vânează şi nu sunt sigură ce va face odată ce mă prinde. Oamenii mei ştiu că-i va omorî. Încet. Dar pe mine? Va încerca să mă facă să vin din nou de partea lui? Sau nici nu se va obosi? Poate că deja sunt pe drumul către ştreang.

Fug de un părinte şi mă întorc la celălalt, dar oare cum mă va primi mama mea? Mă îndoiesc că mai ştie cine sunt. S-a întors în ocean şi toţi oamenii vor fi pradă pentru ea. Poate că sunt fiica ei, dar va conta asta din moment ce ea e o bestie fără minte?

Şi Riden...

Nu, nu vreau să mă gândesc la Riden.

Dimineaţa următoare ne găseşte tot stând pe loc, dar în jurul nostru se lasă o ceaţă groasă. Roslyn abia poate vedea puntea de sus. Acum oceanul în sine e împotriva noastră.

Enwen ne spune soluţii clare prin care putem scăpa de ceaţă.

— Trebuie să arunci trei monede în mare, căpitane. Una pentru stele, una pentru cer şi una pentru ocean, spune el.

— De ce au nevoie de bani?

— Nu au nevoie, dar trebuie să fii respectuos.

De obicei sunt răbdătoare cu el, dar azi chiar nu pot.

— Sigur, Enwen, iroseşte-ţi banii, dar dacă te prind în vistierie, te arunc peste bord!

Mandsy stă cu picioarele încrucişate pe punte, cu nişte material în poală. Se pare că face o rochie: apreciază hainele elegante la fel de mult ca mine. Niridia se duce lângă ea şi încep să discute vesele.

Kearan împinge un butoi cu apă pe punte ca să-şi facă exerciţiile de dimineaţă. Sorinda stă în umbra dunetei uitându-se la echipaj. Sunt plictisită până peste cap, aşa că mă duc la ea.

— Kearan arată mai bine, îi spun eu.

— Nu am observat.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu el.

Îşi întoarce capul şi mă ţintuieşte cu privirea. Cu felul ei sinuos de a se mişca, Sorinda îmi aminteşte deseori de o pisică.

— De ce?

— Nu mai e un beţiv. Are lucruri de spus.

— Eu n-am.

— Nu vorbeşti niciodată cu nimeni. Poate e timpul să încerci să faci asta.

Îşi mută privirea spre Kearan.

— Nu e nevoie să vorbesc ca să-mi fac treaba.

— Nu, dar poate ţi-ar face plăcere dacă ai încerca.

Mă ridic să plec. Nimeni n-o poate convinge pe Sorinda să-şi schimbe părerea. Urmează ordinele mai bine decât oricine de pe corabie, dar când vine vorba de viaţa ei personală, se închide la fel ca o scoică.

— Căpitane, mă opreşte ea cu un singur cuvânt. Văd totul pe corabia asta. În loc să încerci să mă atragi pe mine într-o conversaţie, mai bine te-ai duce la persoana cu care chiar îţi doreşti să vorbeşti.

Se uită spre Riden care stă de vorbă cu Wallov şi Deros aproape de provă.

— Nu e treaba ta, spun eu, dar Sorinda deja a dispărut.

Mă uit din nou la Riden.

— Corăbii la orizont! strigă Roslyn de pe balustrada de lângă bărbaţi.

Deşi nu e în cuib, s-a uitat mai atentă spre zare decât ceilalţi.

Toate capetele se întorc spre tribord. Unii arată cu degetul. Alţii îşi acoperă gura cu mâna. Wallov o ia pe Roslyn şi o duce în cuibul corbului pentru a o ascunde sub podeaua falsă.

Flota regelui pirat ne-a găsit.

Ceaţa a început să se ridice, iar în depărtare se văd douăzeci de corăbii cu *Craniul Dragonului* în frunte.

E o linişte de mormânt şi nici măcar o briză nu o curmă.

Îndrăznesc să sper că nu ne-au observat, dar apoi una din corăbii o ia înainte, folosind vâslele pentru a se îndrepta în direcţia noastră.

— Pregătiţi-vă de luptă! strig eu. Pregătiţi tunurile! Tunari, la posturi! Încărcaţi fiecare muschetă şi pistol de pe corabie! Mişcaţi-vă!

Lemnul e zdruncinat de paşi grăbiţi. Fiecare ia câte o muschetă. Se construiesc metereze din butoaie, lăzi şi bărci de rezervă ca să ne protejeze de gloanţe. Sub punte, Philoria, Bayla, Wallov, Deros şi alţii scot praful de puşcă şi ghiulelele.

Eu şi Niridia ne poziţionăm în spatele scărilor. Avem atât cinci muschete şi cinci pistoale, toate înşirate pe jos, cât şi gloanţe şi praf de puşcă. Niridia mă va ajuta să reîncarc şi va transmite ordinele pe care

le voi da.

Riden se bagă între noi.

— Sunt un ţintaş bun. Veţi avea nevoie de mine, asta dacă nu aveţi să-mi daţi altceva de făcut.

Nu i s-a dat o poziţie de luptă din moment ce este cel mai nou membru.

Pe de-o parte, aş vrea să-l alung doar ca să-l învăţ o lecţie, dar apoi îmi amintesc că atunci când ne-am întâlnit prima dată mi-a smuls pistolul din mână printr-o împuşcătură perfect plasată. Chiar ţinteşte bine.

— Poţi rămâne, zic eu.

Corabia care se apropie de noi este cea a lui Tylon, *Secretul Morţii.* Mi-aş fi dorit ca *Ava-lee* să fi avut vâsle, dar nu a fost construită aşa. Nu avem unde să fugim. Putem doar să aşteptăm.

— Tragem în ei când se apropie? întreabă Niridia.

— Nu. Tata s-ar retrage şi ar ordona întregii flote să ne atace. Din moment ce se apropie doar o corabie, înseamnă că vrea mai întâi să discute. Flota nu va risca să tragă în propria corabie şi avem mai multe şanse într-o confruntare unu la unu.

— Vrea să discute *mai întâi?* întreabă ea.

— Dacă regele pirat voia doar să discute, ar fi venit pe corabia lui. Deoarece ştie că discuţia se va transforma sigur într-o luptă, nu vrea să rişte să-şi distrugă *propria* corabie, aşa că vine cu alta.

Măcar am satisfacţia că voi ciurui corabia lui Tylon.

Secretul Morţii se opreşte cam la cincizeci de metri de noi, poziţionându-se pe lateral, cu tunurile aţintite spre *Ava-lee.*

Silueta tatei se vede de la o poştă. Coboară de pe dunetă, către puntea principală, ca să fie cât mai aproape de mine. Are o curea groasă pe umăr cu patru pistoale pe spate. Poartă o sabie masivă care ar fi prea mare pentru un om obişnuit. Poate decapita cu aceasta.

Tatălui meu îi place să pară fioros. Şi mie. Din fericire, m-am trezit prost dispusă, iar hainele mele reflectă asta. Port un corset negru cu o bluză sângerie dedesubt. Am părul prins ca să pot vedea mai bine şi mi-am pus o bandană la fel de roşie în păr. Sunt pregătită de luptă.

Stau faţă în faţă cu tatăl meu, separaţi doar de ocean.

— Unde e? întreabă el rar, de parcă abia-şi poate ţine cumpătul.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, tată, îi răspund eu.

— O vei aduce pe corabie, veţi lăsa armele jos şi vă veţi preda.

— Nu o am. A sărit în ocean imediat ce a scăpat de tine. Poţi să întorci corabia asta pe dos şi o să vezi că spun adevărul.

Încuviinţează, de parcă s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns.

— Atunci ordonă-le oamenilor tăi să lase armele şi să se predea.

— Şi dacă nu fac asta?

— Atunci o să vă ciuruim! strigă Tylon.

Tata se întoarce spre el, enervat că l-a întrerupt.

— Tylon, spun eu. Nu te-am observat, cred că stai în umbra tatei.

Faţa lui albă se înroşeşte.

— Eşti fiica mea, continuă tata. Predă-te şi putem discuta.

Oferta lui mă surprinde. Ştiu bineînţeles că echipajul meu va avea parte de o moarte lentă şi dureroasă dacă ne predăm. O văd în ochii lui. Şi totuşi, abordarea asta de faţă cu toată lumea de pe corabia lui Tylon poate fi interpretată ca o dovadă de slăbiciune. Abia acum îmi dau seama cât de mult are nevoie de mine şi de abilităţile mele. Crede că mă poate forţa să trec iar de partea lui dacă pune mâna pe mine. Nu vrea să mă omoare. Nu încă.

Nu voi mai trece niciodată de partea lui şi cu siguranţă nu-l voi lăsa să pună mâna pe echipajul meu.

Mai bine loveşti decât să te fereşti. Asta e una din primele lecţii învăţate de la tata.

Îmi duc mâna la bărbie ca şi cum aş cântări oferta lui.

— Niridia, îi şoptesc. Spune-le celor de dedesubt să tragă cu tunurile.

— Să trăiţi! zice şi dispare relaxată sub punte.

Mă prefac că iau în calcul oferta tatălui meu, dar singurul lucru la care mă pot gândi este că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Credeam că-l cunosc. Credeam că ştiu cât de dur şi crud este şi credeam că m-am împăcat cu asta din moment ce numai inamicii noştri sufereau de pe urma cruzimii lui. Dar acum e îndreptată asupra echipajului meu şi aşa ceva nu pot ierta.

— Uite ce cred eu despre oferta ta, spun eu.

Şi atunci tunurile se dezlănţuie.

Ava-lee se leagănă de pe urma loviturilor. Corabia inamică e izbită de ghiulele. Am doar patru tunuri. Două ţintesc spre punte, unul a doborât un grup de piraţi, iar altul a ciupit catargul de mijloc. Celelalte două găuresc tribordul. Una din ghiulele s-a blocat în lemn, iar alta a trecut direct prin corabie.

Tata se întoarce şi urlă ordine la oamenii lui Tylon. Zâmbesc la vederea feţei dezumflate a nenorocitului care se uită cum tata preia controlul corabiei lui, iar apoi mă întorc şi le dau ordine oamenilor mei.

— Trageţi cu muschetele! strig eu. Ţintiţi spre saborduri! Doborâţi-i pe tunari!

Corabia lui Tylon are de două ori mai multe tunuri decât a mea. Dacă nu ne concentrăm pe tunari, ne vor spulbera cât ai zice peşte.

Niridia apare lângă mine.

— Muschetă, îi zic întinzându-i mâna, iar ea îmi dă una.

Zăresc unul dintre saborduri, ţintesc spre omul care încarcă o ghiulea şi trag. Îl dobor, iar Niridia schimbă muscheta goală cu una încărcată.

Îi vine rândul şi lui Riden, care ţinteşte şi el spre un tunar, îl doboară.

— Foarte frumos, îi spun.

Zâmbeşte şi apoi schimbă şi el muschetele.

Începe schimbul de focuri. Fetele mele sunt bine protejate după butoaie, lăzi, bărci şi alte ascunzători, dar oamenii lui Tylon cad unul după altul, unii dintre ei rostogolindu-se peste bord.

Apuc să mai dobor doar un tunar şi apoi ne izbeşte prima ghiulea. Corabia se înclină de la forţa loviturii, dar nu avem timp să identificăm ţinta atacului.

Încep să cânt. Îmi dau seama că, mai mult ca sigur, oamenii nu au urechile acoperite din moment ce tata urlă ordine.

Găsesc trei bărbaţi la un tun şi-i vrăjesc. Îmi e uşor să-i fac să creadă că nava lor e de fapt a mea. Încep să tragă tunul din sabord şi ţintesc spre propria corabie.

Însă apoi pierd unul. Tocmai ce a fost omorât de ceilalţi piraţi care şi-au dat seama ce se întâmplă. Vrăjesc alt bărbat ca să-i ia locul. Unul dintre ei reuşeşte să cureţe tunul, iar celălalt ia o altă ghiulea, dar apoi îi pierd pe toţi trei. Se pare că s-au mobilizat bine. Din fericire, asta îi opreşte pe tunari din treabă, care încearcă să-i împiedice pe ceilalţi să arunce în aer corabia. Îi ţin ocupaţi, vrăjind alţi piraţi când cei dinainte mor, exact cum am făcut cu oamenii lui Vordan la han.

Sorinda vine în fugă spre mine, trecând prin spatele meterezei improvizate. Suntem patru, umăr la umăr.

— Au apărut ţipari acura, spune ea.

Zâmbesc.

— Câţi?

— Cel puţin doi. Unul din ei e uriaş.

— Perfect.

Schimb tactica şi le cânt oamenilor de pe punte, spunându-le să sară peste bord. După ce o fac, rup vraja şi caut alţii.

— Trageţi în continuare! le spun Niridiei şi lui Riden.

Iau o muschetă încărcată şi încă un pistol, apoi alerg cu Sorinda spre locul ei, apărat de butoaie de apă.

Mă uit spre mare.

Bărbaţii urlă în timp ce ţiparii îi înconjoară. Acestora le place să se joace cu prada mai întâi. Atunci când se scufundă, chiar e cazul să-ţi faci griji, deoarece se pregătesc de atac. Sunt fiinţe carnivore feroce, care trăiesc pe fundul oceanului şi simt învolburările apei.

Nările creaturilor ies în evidenţă, ceea ce le face să pară şi mai periculoase. Sunt bleumarin în partea superioară şi albe în partea inferioară. Se pot camufla perfect, nu că ar fi nevoie.

Ţiparii acura nu cruţă pe nimeni şi nimic, fie că sunt înfometaţi sau nu, şi sunt mult mai primejdioşi decât rechinii, care atacă doar ca să se hrănească.

Unul din ţiparii din apă are aproape patru metri lungime, iar dinţii, de şapte centimetri. Oamenii lui Tylon înoată disperaţi spre corabie şi se agaţă de ea, dar apoi sunt traşi în adâncuri.

Nu pot cânta şi ţinti în acelaşi timp, iar tunarii s-au întors la posturi. Le cânt din nou şi reuşesc să-l fac pe unul din ei să aprindă fitilul tunului îndreptat spre podea.

Aud explozia câteva secunde mai târziu şi zâmbesc. Asta îi va ţine pe tunari ocupaţi încercând să acopere gaura.

Îl pot vedea pe tata de aici. Vocea lui bubuie şi acoperă sunetul salvelor noastre de tun.

Lângă el se află unul din piraţii lui Tylon. Îi promit că în apă se află bogăţii uimitoare şi trebuie doar să sară. Tata îl priveşte cum se aruncă singur peste bord

Un ţipar îi dă târcoale agitând apa din jurul lui şi apoi se scufundă. Câteva momente mai târziu, ţipătul lui se pierde printre valuri.

Kalligan mă caută pe corabie. Când mă găseşte, mă priveşte încruntat.

Aş vrea să-l pot doborî pe tata, dar e un luptător prea bun. Ar fi doar

temporar distras dacă aş trimite oameni să se bată cu el, iar eu mi-aş folosi toată puterea doar ca să-i distrag atenţia.

Briza mă mângâie pe frunte, în timp ce-mi folosesc ultimele note să trimit alţi trei oameni peste bord. Cântecul meu s-a stins.

Însă tata nu ştie asta încă, iar din zarva luptei se distinge un singur cuvânt:

— Retragerea!

Gata cu joaca. Vom înfrunta întreaga flotă imediat ce corabia lui Tylon iese din bătaia tunurilor.

Îmi şterg transpiraţia de pe frunte, trag într-un alt tunar şi simt o altă briză care-mi răcoreşte pielea fierbinte.

Briza...

— Gabieri! Desfaceţi pânzele! strig eu.

Fetele părăsesc posturile şi fug spre catarge. Riden se grăbeşte să le urmeze.

— Riden, tu nu! Continuă să tragi! îi spun eu.

Vreau să doborâm cât mai mulţi nenorociţi.

— Să trăiţi!

Se întoarce în spatele scării cu Niridia. Sorinda trage cu muscheta lângă mine, iar eu ţintesc cu una nouă.

Văd cum ceva se lansează de pe corabia inamică şi-mi loveşte puntea, muşcând din lemn, şi apoi se prinde de balustradă. Apoi încă un proiectil. Şi încă unul.

Harpoane.

Cred că tata s-a răzgândit când a simţit briza. Ştie că acum putem scăpa de el.

— Tăiaţi frânghiile! strig către echipaj.

Niridia, Teniri, Athella, Sorinda şi Deshel fug spre balustradă şi se apleacă cu dificultate pentru a ajunge la frânghiile legate de harpoane. Lovesc cu săbiile corzile întinse. Reuşesc să taie două, dar mai vin încă trei.

Fir-ar!

Nu mai trag spre oamenii care lansează harpoanele şi mă duc să le ajut pe fete.

O ploaie de gloanţe se năpusteşte asupra noastră acum că nu le mai e teamă că-i voi vrăji. Riden continuă să tragă, însă câteva gloanţe ale inamicilor îşi ating ţinta.

Aud un ţipăt şi o bufnitură. Una dintre fete a căzut de pe parâme.

Mandsy iese numaidecât din ascunzătoare ca să ajungă la victimă. Teniri şuieră printre dinţi când un glonţ îi atinge braţul, dar nu se opreşte din tăiat.

Şi apoi Niridia...

Niridia cade în apă.

Timpul pare că încetineşte în timp ce mintea mea caută soluţii. Chiar dacă desfacem pânzele, suntem ţinuţi pe loc de harpoane. Gloanţele ne doboară pe rând şi sunt sigură că tunurile vor începe să tragă în cel mai scurt timp. Dacă reuşesc să ne apropie suficient de mult de *Secretul Marţii,* vom fi depăşiţi numeric. Nu mai am puteri. Am înfruntat situaţii şi mai dificile, dar pe corabia inamică se află tatăl meu.

Face cât zece oameni. Niciunul din membrii echipajului nu-l poate învinge, poate doar eu. Când mă antrenam cu tata, am câştigat cam în jumătate din ocazii. Puterile noastre sunt egale.

Niridia, însă...

Va muri dacă nu o scot din apă.

Una din fete se duce după o frânghie, dar un ţipar din apropierea corabiei lui Tylon vine spre a noastră ca să vadă ce se întâmplă.

Ava-lee se înclină atât de brusc, încât abia reuşesc să mă prind de balustradă, însă Teniri, Deshel şi Athella cad în apă. Numai Sorinda reuşeşte să se ţină.

Harpoanele încep să ne tragă spre corabia inamică.

Mă ia ameţeala. Trebuie să mă duc după ele. Sorinda trebuie să mă lege cu o frânghie. O să am nevoie de un pumnal în caz că voi înfrunta ţiparul, dar dacă voi avea ceva ascuţit în mână, sirena va tăia frânghia şi va face ce vrea.

Ele vor muri, iar eu voi fi pierdută în ocean.

Sau poate...

Riden trage în continuare.

De fiecare dată când am reuşit să controlez sirena, Riden a fost cu mine. Cumva, mă face să rămân eu însămi. Nu ştiu de ce. Nu ştiu cum, dar am nevoie de el ca să le salvez.

Fug prin ploaia de gloanţe. Tocmai ce a tras dintr-o altă muschetă, când mă vede.

— Vino cu mine! îi spun.

Îl apuc strâns de antebraţ. Mă urmează imediat, deşi nu ştie ce sunt pe cale să fac.

— Fugi! îi spun ca să nu-l târăsc atât de mult după mine.

Iuţeşte pasul, dar apoi îşi dă seama că ne îndreptăm spre marginea corabiei. Încearcă să se oprească, dar inerţia e deja prea puternică şi ne aruncă peste bord.

Strânsoarea mea îl ţine ca într-o menghină. Mă agăţ de el ca de un colac de salvare. Într-un fel, asta este. Dacă nu merge, fetele mele sunt moarte, iar eu voi rămâne o bestie fără minte. Când lovesc apa, toţi muşchii mi se încordează şi sper din suflet că strânsoarea mea nu-i rupe mâna lui Riden.

Frica şi agitaţia dispar. Parcă mă trezesc dintr-un somn odihnitor. Plină de energie. De putere. Gata să cânt cât e ziua de lungă.

Însă oceanul meu e tulbure.

De departe se aud urlete de bărbaţi, acoperite de zgomotul ţiparilor care-i sfârtecă. Ce bestii minunate! Un altul vine spre mine după femeile ale căror picioare se luptă să le ţină deasupra apei. Una din ele sângerează, ceea ce-l entuziasmează pe ţipar. Stau pe loc, pregătită să urmăresc spectacolul, dar ceva mă loveşte.

Nici nu l-am observat pe bărbatul pe care-l ţin. Deşi apa sărată sigur îi înţeapă ochii, reuşeşte să mă privească supărat.

Râd la vederea acestei creaturi sărmane. Îl văd cum se zbate lângă mine. Suntem sub apă. Nu va trece mult timp până când plămânii îi vor ceda. Dar apoi încetează să se mai agite. Nu se poate să se fi înecat deja. Nu, se apropie de mine, îşi lipeşte fruntea de a mea, iar nasurile ni se ating.

Căldura lui...

Senzaţia asta. Vulnerabilitatea lui. Este...

Este...

În minte îmi răsare o amintire, iar cuvintele lui îmi răsună în gând: *Farmecele tale rămân mult timp după ce cântecul a încetat,* a spus el şi după mi-a sărutat pielea.

Dintr-odată, liniştea şi nerăbdarea sunt înlocuite de frică şi agitaţie. Îl împing pe Riden spre suprafaţă şi mă grăbesc spre ţiparul care se îndreaptă spre noi. E imens, poate de aproape cinci metri lungime, făcut numai din muşchi şi colţi. Coada lui se zbate prin apă atât de repede, încât abia o pot vedea.

Dar eu sunt mai rapidă.

Poate că nu m-am născut în ocean, dar sunt făcută să-l conduc.

Sunt fiica reginei sirenă.

Ţiparul deja le-a dat târcoale fetelor şi s-a scufundat. Acum se îndreaptă cu viteză spre ele cu gura deschisă, pregătit de atac.

Apuc pumnalul din cizmă şi mă năpustesc asupra lui dintr-o parte. Îl înjunghii, apoi picioarele mele se încolăcesc în jurul corpului său. Abia reuşesc să-mi încrucişez gleznele la cât de mare e.

Se zbate de durere şi ne învârtim ameţitor prin apă. Scot pumnalul şi-l înjunghii din nou. Încă o dată. Şi încă o dată. Într-un final, creatura moare şi-i dau drumul. Mă uit repede spre fete şi văd că cineva a aruncat o frânghie pentru ele şi Riden.

Însă *Secretul Morţii* încă ne trage spre ea.

Unul din harpoane se desprinde de *Ava-lee;* cred că una dintre fete l-a aruncat după ce a tăiat frânghia. Îmi vine o idee şi iau harponul înainte să se ducă la fund. Mă afund tot mai mult în ocean, cât de mult pot în timp ce îmi menţin direcţia spre corabia lui Tylon.

Apoi mă propulsez către navă. Muşchii mă dor pentru că înaintez cât de repede îmi permite sirena din mine, ţintind vârful harponului spre fundul corabiei.

Străpunge lemnul şi apoi îl trag. Rup scândurile pentru a lărgi gaura, iar apa intră în cală. Cred că au acoperit gaura făcută de tunul de mai devreme.

Să vedem cum o acoperă pe asta.

Mă pregătesc să-l lansez din nou. Îmi iau avânt, apoi lovesc corabia cu harponul de încă trei ori

Secretul Morţii se scufundă cu repeziciune.

Sunt sub apă, conştientă, iar corabia la bordul căreia se află tatăl meu se scufundă. Ar fi trebuit să fiu o bestie fără minte, captiva mării pentru totdeauna, iar echipajul şi nava mea dispărute în adâncuri în schimb, sunt mai puternică decât am fost vreodată.

Gândul ăsta mă ameţeşte.

Nu vreau să părăsesc apa. Ştiu că după ce o voi face, voi rămâne cu aceeaşi slăbiciune ca înainte. Incapabilă să-mi regenerez puterile fără să-mi pierd minţile. Inutilă.

Dar ce pot să fac? Să stau sub apă cu mintea mea umană? Să nu fiu nici om, nici sirenă, prinsă la mijloc?

Înot spre corabia mea şi văd că frânghiile harpoanelor rămase cad în apă. *Ava-lee* e liberă şi începe să se mişte.

Mă ridic la suprafaţă doar când ajung la babord, unde flota nu mă poate vedea.

Nu vreau ca tata să ştie că i-am învins pentru că le-am găurit corabia din adâncurile oceanului. Asta nu va fi ultima înfruntare şi nu vreau să ştie că am un avantaj faţă de ei.

Capitolul 15

— FRÂNGHIE! Ţip din apă.

Sorinda se uită de pe margine şi apoi îmi aruncă una. Mă ridic cu ajutorul ei.

Celelalte corăbii trag cu tunurile acum că nava lui Tylon se scufundă. Ghiulele cad în apă lângă noi, dar curând nu vom mai fi în bătaia lor.

Trebuie să ne recuperăm avansul.

Nu îndrăznesc să sper că tata s-a scufundat cu corabia. El ar fi fost primul care a plecat de pe ea.

Cânt puţin ca să pot absorbi apa din haine. După ce mă usuc, nu voi mai putea să-mi regenerez puterile fără să mă pierd. Ştiu asta, cumva. Simt cum sirena abia aşteaptă să iasă la iveală.

Mă aşez alături de Kearan la dunetă. Stă la timonă, iar eu mă uit în direcţia flotei. Nu le pot vedea feţele piraţilor, dar pot distinge o siluetă mai mare decât toate celelalte, una care iese în evidenţă. Regele. Va fi furios. Oamenii ar trebui să se teamă de ce se va abate asupra lor.

Cred că sunt epuizaţi de la vâslitul continuu pentru că nu pot ţine pasul cu noi.

Rămân cu Kearan o oră, ca să pot fi sigură că avansăm şi că nu mai suntem în bătaia tunurilor. Încă pot vedea flota. Va dura ceva până vor ieşi din câmpul vizual, însă suntem suficient de departe ca să pot avea grijă şi de alte lucruri.

Mă opresc mai întâi la infirmerie. Mandsy îi bandajează mâna Niridiei. Secundul meu e acoperit de o pătură uriaşă, iar apa i se scurge de pe corp pe jos.

— Cât de rău e? întreb eu.

— Bila de fier a trecut prin mijlocul palmei. Nu ştiu cum se vor vindeca oasele.

— E mâna stângă, mormăie Niridia. Încă mai pot lupta cu mâna dreaptă. Nu-ţi face griji.

— Am încercat să-i dau ceva pentru durere, dar nu vrea. Mă încrunt.

— Trebuie să fiu alertă. Inamicii sunt încă aproape.

Îi pun mâna pe umăr.

— Trebuie să te faci bine. Suntem bine deocamdată. Ai grijă de tine. Ia ce-ţi dă Mandsy. E un ordin!

Niridia face o grimasă, dar nu refuză sticla pe care i-o dă Mandsy.

— Niridia e ultimul pacient, spune Mandsy. M-am ocupat de celelalte. Se odihnesc în camerele lor. Câteva fete au fost împuşcate în braţe şi în picioare. Cele mai multe sunt doar răni superficiale, pentru că le-au atins când se mişcau de la o ascunzătoare la alta.

— Am auzit pe cineva căzând de sus când am ordonat să se deschidă velele, spun eu. Nu sunt contuzii?

Mandsy se întristează.

— Nu, avem o victimă, căpitane.

Înghit în sec.

— Cine?

— Haeli. A fost împuşcată în spate. Am încercat să opresc sângerarea, dar a fost prea târziu. Am lăsat-o pe punte ca să o putem preda oceanului după ce ne îndepărtăm suficient de flotă.

Haeli. Unul dintre cei mai buni gabieri ai mei. Am luat-o din Calpoon, una din cele Şaptesprezece Insule. Era într-o trupă de cântăreţi ambulanţi. Câteodată era în trupă, cântând la lăută, câteodată era în public, furând din buzunarele spectatorilor. M-am numărat şi eu printre ei. După ce m-a jefuit, i-am oferit o slujbă. I-am spus că va face mai mulţi bani sub comanda mea decât din furtişaguri.

Acum zace fără suflare pe puntea mea.

Mă chinui să expir pe nas.

— Alte victime?

— Nu.

— Bun.

Părăsesc infirmeria. Povara acestei călătorii îmi apasă umerii şi mă extenuează, deşi tocmai ce am fost vindecată de puterea oceanului. Câţi vom mai rămâne oare până când vom ajunge la insula sirenelor? Câţi prieteni voi mai pierde ca să-i pot proteja pe ceilalţi?

Nu pot să mă las pradă gândurilor negre. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut.

Mă duc sub punte la Radita.

— A suferit ceva daune, căpitane, spune ea după ce mă interesez de

starea corabiei. Bucătăria a fost lovită de o ghiulea. A distrus cea mai mare parte din butoaiele de apă, iar celelalte au fost ciuruite pe punte. Am pierdut rezerva de apă proaspătă.

— Câtă mai avem?

— Un singur butoi.

— Unul?!?

Aprobă din cap.

— Cel pe care deja l-am deschis şi am băut din el.

Îmi pun faţa în mâini. Zilele ne sunt numărate. O să-i ordon Triannei să înceapă raţionalizarea apei. Chiar şi aşa, nu văd cum am putea ajunge la insula sirenelor fără să murim de sete. Şi apoi mai e şi călătoria de întoarcere...

— Poţi să începi reparaţiile? o întreb eu.

— Deja am pus câteva fete la treabă.

— Mulţumesc!

— E responsabilitatea mea, căpitane, dar cu plăcere.

Când trec pe lângă camerele echipajului, o aud pe Roslyn roind în jurul lui Wallov.

— E doar o zgârietură, scumpo, spune el.

— Nu, a fost o aşchie de lemn care ţi-a intrat în umăr. Stai jos şi odihneşte-te!

— Sunt *bine,* spune el, accentuând ultimul cuvânt.

— În cazul ăsta, n-avem niciun motiv să amânăm lecţiile cu pumnalul.

Zâmbesc în timp ce închid trapa după mine şi mă îndrept spre camera mea. Însă zâmbetul îmi dispare imediat ce intru.

Cineva e deja în odaie şi mă aşteaptă.

— Ce faci aici? Nu ai voie în camera mea decât dacă te invit eu.

— Vreau să-mi trag la răspundere căpitanul, spune Riden.

E încordat de furie şi mă mir cum de reuşeşte să vorbească atât de calm.

— M-am gândit că e mai bine să vorbim între patru ochi ca să nu mă trezesc atârnat peste bord pentru că am incitat la revoltă.

— Nu eşti singurul care are probleme! izbucnesc eu. Propriul tată mi-a ciuruit corabia. O treime din echipaj e rănit. Avem o victimă. Aşa că, dacă problema ta nu e mai gravă decât ce am enumerat mai devreme, îţi sugerez să pleci pentru că nu am nevoie de încă o povară.

Tonul lui calm dispare.

— Aproape că au fost două! La ce naiba te gândeai când m-ai târât după tine în ocean?

— Mă gândeam că fetele mele căzuseră peste bord şi trebuia să le salvez! N-am avut timp să-ţi cer permisiunea când ţiparii se năpusteau asupra lor.

— Şi eu eram pe post de ce? Momeală? Eram doar acea cantitate neglijabilă pe care ai fi lăsat-o în urmă cât te-ai fi dus să-ţi salvezi adevăraţii membri ai echipajului?

— *Adevăraţii* membri? Eşti atât de greu de cap uneori! Mi-am asumat un risc. Nu am avut de ales decât să te implic.

Trage aer adânc în piept şi nările i se umflă.

— Am avut nevoie de tine! strig eu. În lipsa ta, mă transform într-un monstru când sunt în apă. Dar tu... tu mă ajuţi să-mi păstrez umanitatea. Cu tine rămân eu însămi. Nu-mi place, dar mi-am dat seama că *doar* tu poţi ţine sirena la distanţă.

Confesiunea mea îl surprinde.

— De ce?

— Pe cuvântul meu dacă ştiu! N-aveam de gând să mă opresc şi să reflectez la asta în timp ce fetele mele erau în pericol.

Îşi mută privirea în zare, gândindu-se.

— Nu ai fost de la început aşa. Erai periculoasă. Erai sirenă şi apoi... am ştiut cumva ce trebuie să fac. Am ştiut că dacă nu mă mai zbat, dacă mă apropii de tine, nu mă vei îneca.

— Tata mi-a spus că atunci când a întâlnit-o pe mama, în loc să se lupte cu ea în timp ce-l îneca, nu a opus rezistenţă. Asta a oprit-o şi a îndemnat-o să-l ducă pe uscat.

Nu poate fi atât de simplu, nu? Dacă un bărbat nu opune rezistenţă, atunci sirena devine bună? Oricum ar fi, trebuie să învăţ să controlez acea parte din mine, iar Riden reprezintă prima mea şansă de a reuşi să fac asta.

— Ce este? mă întreabă el, uitându-se din nou la mine.

— Am nevoie de ajutorul tău. Am putut scufunda o corabie din apă. Dacă aş putea învăţa să mă controlez, atunci aş reuşi să intru în apă fără frică... Nu e doar o dorinţă. E o nevoie. Trebuie să fac asta ca să-mi protejez echipajul. Trebuie să învăţ să-mi regenerez puterile fără să-mi pierd minţile. Să pot să stau în apă fără să devin o bestie. Trebuie să mă ajuţi!

Furia se mai domoleşte când mă priveşte. Nu ştiu ce vede.

— Alosa, aş face aproape orice pentru tine, dar ce îmi ceri mai exact?

— Îţi cer să fii cu mine când îmi regenerez puterile. Am nevoie de tine să-mi reaminteşti cine sunt. De fiecare dată. Până când o pot face singură.

Pufneşte.

— Am venit aici să-ţi spun să nu mă mai tragi după tine în apă şi tocmai asta îmi ceri să fac?

— Riden, n-avem de ales. E important.

— Mi-ai *promis* că nu-ţi vei mai folosi abilităţile pe mine. Ţi-ai încălcat deja o dată promisiunea când mi-ai salvat viaţa. Iar acum... spune el şi se cutremură.

— Situaţia e diferită. Îţi cer permisiunea înainte.

— Şi dacă spun nu?

— Atunci îţi voi respecta decizia.

— Bun. Nu vreau să fac asta.

Nu mă aşteptam să refuze atât de repede. Ar fi putut să se prefacă măcar că se gândeşte.

Pe de o parte, sunt uşurată. De fiecare dată când trebuie să-mi regenerez abilităţile, mă simt înspăimântată de sirenă, însă, pe de altă parte, sunt dezamăgită. Oare nu-şi dă seama cât de mult ne-ar ajuta pe toţi implicarea lui?

Nu contează. Riden nu va coopera. Asta înseamnă că trebuie să găsesc altă soluţie.

— Atunci poţi pleca, spun eu arătând spre uşă.

Kearan, Niridia şi cu mine ne aşezăm din nou în jurul hărţii. Le-am spus deja membrilor echipajului despre lipsa apei. Acum trebuie să venim cu un plan de rezervă.

— Văd o insulă mare pe fragmentul Allemos, spune Kearan, arătând cu degetul spre ea. E posibil să aibă apă proaspătă. Ne-am putea opri acolo.

— Pe ultima insulă la care ne-am oprit am dat de canibali vrăjiţi de sirene, spune Niridia. Cine ştie ce va mai fi pe asta!

— Întrebarea este dacă probabilitatea de a muri de sete e mai mare decât de a da peste alte pericole pe insulă.

Niridia cântăreşte spusele mele.

— Vom muri sigur de sete dacă nu ne oprim. Pericolele mortale de pe această insulă sunt deocamdată doar o probabilitate.

— De acord, spune Kearan.

Şi eu mă gândesc la acelaşi lucru.

— Bun. Kearan, stabileşte cursul!

Ochii mi se plimbă pe linia orizontului, aşa cum fac de câteva zile, dar nu zăresc flota. Nici Roslyn nu a strigat nimic din cuib, iar ea poate vedea mai bine de acolo; prin urmare, o las baltă.

La zeci de metri în dreapta noastră înoată un grup de balene. Roslyn se înclină cât poate de mult peste balustradă şi încearcă să prindă în mâini stropii aruncaţi de mare, râzând.

Apa e şocant de limpede aici. Vedem bancuri de peşti de un roşu, albastru şi galben aprins înotând în apă mică în timp ce trecem pe lângă alte insuliţe. Sunt doar mase de nisip cu unul sau doi palmieri. N-am dat încă peste o sursă de apă proaspătă.

Astăzi îi observ pe membrii echipajului la datorie. Radita se plimbă pe corabie, verifică greementul, asigurându-se că e bine legat. Câteva fete spală puntea. Altele stau agăţate de frânghii pe exterior şi desprind scoici şi alte creaturi marine care vor să se alăture călătoriei.

Temperatura a crescut şi mai mult, iar asta ne face şi mai însetaţi, mai ales de când am început să economisim apa. Fetele şi-au suflecat mânecile şi şi-au prins părul.

Riden s-a urcat pe catarg şi-şi face de lucru cu nişte vele. E desculţ, la bustul gol şi nu s-a mai bărbierit de câteva zile.

Oh, la naiba!

Mă holbez. Conştientizez asta, dar nu pot să mă opresc.

— Ce-mi place când se face mai cald, spune Niridia venind lângă mine. Nu miroase bine chiar toată lumea, dar priveliştea merită cu prisosinţă, în mod clar îmbunătăţită.

Aş vrea să-i dau o replică inteligentă, dar tot ce reuşesc să îngân e:

— Aşa e.

Ne mai holbăm puţin, până când îl vedem că se întoarce şi sigur vom fi prinse-n fapt.

— Ce se întâmplă cu voi? întreabă Niridia.

— La ce te referi?

— Păi, de ce nu-l văd ieşind ţanţoş din camera ta în fiecare dimineaţă?

Râd.

— Pentru că nu se întâmplă *nimic* cu noi.

— De ce nu?

Îndrăznesc să mă uit din nou la el. Îi observ mişcările, muşchii încordaţi când trage de o frânghie.

— Nu-mi poate înţelege abilităţile. Îl înspăimântă.

— Orice persoană sănătoasă la cap e înspăimântată de abilităţile tale. Asta nu înseamnă că nu te iubim aşa cum eşti.

— Apreciez, dar e altfel cu el. În copilărie, a fost controlat şi manipulat. Eu îl pot controla în adevăratul sens al cuvântului, iar posibilitatea îi aduce aminte de traumele din trecut.

— O să treacă peste asta, spune Niridia atât de sigură pe ea că mă uimeşte.

— De unde ştii?

— Pentru că nu e prost.

Trag aer adânc în piept.

— Am înrăutăţit lucrurile.

— Ce-ai făcut?

— Numai datorită lui Riden am putut să-mi controlez mintea sub apă. Am vrut să încerc să-mi înţeleg mai bine abilităţile, aşa că l-am rugat să mă ajute. L-am rugat să se lase controlat.

— Şi a spus nu? întreabă ea uluită.

— Bineînţeles. N-ar fi trebuit să-i cer asta. A fost greşit din partea mea să...

— Nu, Alosa. E greşit să nu faci tot ce-ţi stă în putinţă să-ţi protejezi echipajul. Ai procedat corect. O să-şi dea şi el seama de asta.

— Nu cred că o va face.

— Ei bine, nu pe cont propriu, spune ea. Bărbaţii sunt cam încuiaţi. Mai au şi ei nevoie de ajutor.

Zâmbesc. Cam asta i-am spus şi eu lui Riden, dar când Niridia pleacă de lângă mine, surâsul dispare.

— Ce faci?

— Ajut.

— Niridia!

— Riden! strigă ea.

El îşi coboară privirea, căutând-o pe punte. Când o găseşte, spune:

— Da?

— Vino puţin jos, te rog!

Riden se aruncă pe plasă şi începe să descindă.

— Niridia, a spus deja nu. Lasă-l în pace!

— Vreau să încerc ceva. Ai încredere în mine, nu?

— Bineînţeles.

— Atunci lasă-mă să-mi fac datoria.

Riden aterizează pe vine, iar picioarele lui goale lovesc puntea. Se ridică, mă vede lângă Niridia, dar se concentrează pe ea.

— Consideri că eşti o persoană egoistă, Riden? întreabă ea, pe un ton uşor impertinent.

Nu ştiu dacă-l deranjează întrebarea, dar nu arată.

— Pot fi, spune el.

— Eu sunt secundul pe această corabie, iar asta înseamnă că văd tot ce se întâmplă. Te văd consolând-o pe Deshel, te văd cum te înmoi când o vezi pe Roslyn, te văd râzând cu Wallov şi Deros. Ai ajuns să ţii la noi, nu?

— Da.

— Bun. Căpitanul îmi spune că tu eşti cel care o poate ajuta să-şi controleze abilităţile, iar asta ne poate ajuta să-i ţinem piept regelui pirat. Crezi că are dreptate?

Văd cum se închide în el şi refuză să o mai privească.

Sunt şocată să aud un *Da* slab venind din gura lui.

— Ţi-ai riscat viaţa deja pentru Roslyn. Aproape ai murit ca să o salvezi. Ia spune-mi, dacă regele pirat ne ajunge din urmă, crezi că o va cruţa doar pentru că e un copil?

Îşi întoarce din nou capul, uitându-se în ochii ei.

— Nu, spune el, mai hotărât de data asta.

— Nimeni nu te obligă să faci nimic. Cred însă că trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt. Ne-ai putea ajuta să înclinăm balanţa în favoarea noastră, Riden. Gândeşte-te la asta când pui capul pe pernă diseară.

Apoi pleacă. Mă lasă să mă descurc cu Riden.

Cu Riden la bustul gol.

— Jur că n-am pus-o eu! îi zic. I-am spus să te lase în pace. Doar îi povesteam ce s-a întâmplat şi s-a încăpăţânat...

— Nu-i nimic.

— Serios?

— Adu-ţi aminte că am fost şi eu odată secund. Suntem cam încăpăţânaţi.

Îşi scarpină o pată de pe braţ şi mă concentrez pe mişcare în loc să-i admir abdomenul.

— Are dreptate, spune el brusc, iar privirea îmi fuge spre chipul lui. Nu-mi place ideea şi nu-ţi promit că n-o să fac scandal după, dar trebuie să încercăm.

— Dacă aş fi putut găsi o altă cale, nu ţi-aş fi cerut ajutorul. Toată viaţa am încercat să găsesc o modalitate de a-mi controla abilităţile. Tata m-a supus la tot felul de... Nu mai contează. Nu-i important. Ce vreau să zic este că dacă până şi regele pirat a considerat că totul e o cauză pierdută, atunci sunt convinsă că tu chiar eşti ultima mea şansă.

— Hm, e tot ceea ce spune.

— Când să începem? întreb eu precaută.

— Cât mai curând, nu?

— Mda.

Fac o pauză.

— Deci.. Acum? încerc eu.

— Da.

Dau din cap.

— Trebuie să mă pregătesc.

Pregătirile durează un sfert de oră, iar asta doar pentru că am tras de timp. Nu mă grăbesc să-mi folosesc din nou abilităţile pe Riden. Să-i văd dezgustul şi furia. Dacă vom reuşi, atunci vom avea un avantaj incredibil faţă de tatăl meu, dar dacă dăm greş, dacă voi răni pe cineva din cauza sirenei...

Riscurile sunt foarte mari.

Vin din nou lângă Riden, iar el nu spune nimic, doar mă urmează sub punte. Niridia, mulţumită din cale-afară, le-a spus celorlalţi bărbaţi să-şi pună dopuri în urechi. Sorinda ne aşteaptă lângă celula mea cu perne.

— Nu te ajută Mandsy de obicei? întreabă Riden, surprins să o vadă pe asasină.

— Dacă lucrurile scapă de sub control, Sorinda va acţiona.

Riden întreabă calm:

— Adică mă va omorî dacă vei reuşi să mă vrăjeşti?

— Nu! spun eu, îngrozită la vederea feţei lui resemnate şi la gândul că el crede că aş permite aşa ceva.

— E aici ca să se asigure că nu te voi răni.

Idiotule! Ochii mi se mută involuntar la pieptul lui.

— Du-te şi pune ceva pe tine!

— E cald, spune el şi ştiu la ce se gândeşte.

O să fie îngrozitor. Măcar lasă-mă şi pe mine să mă simt cât mai în largul meu.

Pot face două lucruri. Îl pot lăsa să creadă că sunt crudă fără niciun motiv sau îi pot explica situaţia. Mereu se plânge că nu comunic.

Fie, îi explic.

— Sirenele vor două lucruri de la bărbaţi. Aur şi plăcere. Ai aur la tine?

— Nu, spune el.

— Sirena te va face să gemi de plăcere în timp ce te înjunghie. Te va dezbrăca şi te va pune să dansezi până când pielea ţi se va desprinde de pe tălpi. După ce o vei plictisi, va dansa cu cadavrul tău pe fundul oceanului. Vrei să-ţi spun cât de mult se bucură gândindu-se la asta? Nu e prima oară când o face.

Se lasă o tăcere mormântală.

— Aşa credeam şi eu. Pune o cămaşă pe tine! Nu vreau să o facem şi mai entuziasmată decât este deja.

Părăseşte închisoarea, iar când se întoarce e mult mai serios, dar măcar nu mai e la bustul gol.

Intru în celulă, îi dau Sorindei armele mele, corsetul şi cizmele. Tot ce conţine metal, orice obiect ascuţit. Orice lucru pe care sirena îl poate folosi ca să scape.

Mă închide şi apoi face acelaşi lucru cu Riden: îl pune să-i dea toate armele şi-l închide în celula de lângă mine, ca să nu pot ajunge la el.

Dar să-l pot auzi.

— Când eram pe insulă cu Vordan, spun eu, când m-a închis în cuşcă şi m-a forţat să-ţi cânt, m-ai ţinut conştientă suficient cât să fac ce mi s-a spus, ca să nu te omoare. Ar fi trebuit să mori. N-am mai rămas niciodată conştientă după ce mi-am regenerat puterile. Piraţii au turnat apă peste mine şi m-au obligat să o absorb, însă tu mi-ai vorbit şi am putut gândi. A fost greu la început, dar a devenit mai uşor pe

parcurs. Una e să absorb o cantitate limitată de apă şi alta e să mă scufund în ocean, unde apa curge continuu prin mine, dar e mai bine să începem cu paşi mici şi apoi să mergem mai departe. Asta dacă o să fie ceva progrese, adaug eu.

— Şi dacă nu mor, spune el.

Sorinda îşi scoate floreta din teacă.

— Nu vei muri. Nu cât sunt eu aici.

— Să ştii că nici pentru mine n-o să fie distractiv, îi zic.

În momentul de faţă, puterea mea e la cote maxime, aşa că încep să cânt pentru a face loc. Nu vrăjesc pe nimeni. Cântecul meu nu trebuie să fie neapărat o comandă. Riden tresare, oricum. Mă prefac că nu observ.

Când simt că puterile mă lasă, îmi bag degetul în apă. Aproape că-l întreb pe Riden dacă e pregătit, dar realizez că nici eu, nici el nu vom fi vreodată pregătiţi pentru asta.

Absorb apă prin piele, o las să mă umple. Mă simt de parcă am băut un pahar cu apă rece după o zi toridă. Corpul meu slăbit îşi doreşte cu ardoare puterea şi forţa. Îşi doreşte apa.

Privesc camera cu alţi ochi. Unii ce pot vedea fibrele lemnului de pe pereţi, petele de pe tavan, reflexiile aurii din ochii bărbatului care stă aproape de mine.

Oamenii m-au închis din nou, dar de data asta au fost destul de drăguţi încât să-mi lase o jucărie.

— Alosa, spune el ferm, de parcă mi-ar da un ordin.

Om nenorocit! Nimeni nu-mi ordonă mie!

— Alosa, spune el din nou, dar pe un ton diferit.

Blând, rugător.

Nu mai e doar un om, e Riden. Riden al meu.

Al meu.

Sirena tot nu renunţă. E nemiloasă şi feroce. Tânjeşte după distracţie. După putere. Însă acum pot forma o cuşcă în minte şi o pot închide. Nu am nevoie de ea.

— Eu sunt, spun.

Riden răsuflă uşurat.

După atâţia ani, m-am obişnuit cu sirena. E foarte ciudat, deoarece eu sunt ea. Când absorb apa, devin o creatură care nu recunoaşte existenţa oamenilor, nu-i recunoaşte pe cei la care ţine şi nici nu-mi acceptă dorinţele. Devin ceea ce aş fi fost dacă nu cunoşteam niciodată

viaţa de la suprafaţă.

Mă sperie gândul că m-aş putea pierde în felul ăsta, dar nu se va întâmpla. Nu într-un mediu pe care îl pot controla. Interiorul corabiei mele îmi aduce alinare.

Însă persoana care mă îngrijorează cel mai mult în acest moment e Riden. Pare în regulă, în ciuda sperieturii prin care a trecut. Îndrăznesc să vorbesc.

— Data trecută, încep eu, când mi-ai sfidat ordinele şi ai venit să mă vezi când îmi regeneram abilităţile, doar m-ai *observat,* nu mi-ai vorbit. Şi nu mi-am revenit. Am rămas sirenă întreaga perioadă. Mă întreb dacă vocea ta mă face să revin la realitate.

— Dar atunci când am fost sub apă? întreabă Riden. Nu-ţi pot vorbi sub apă şi tot ai reuşit să redevii tu însăţi de trei ori.

— Ai dreptate. De fiecare dată...

— Te-am sărutat, spun el.

Sorinda rămâne la fel de serioasă ca-ntotdeauna, iar Riden continuă.

— Când ne-ai salvat de Vordan, m-ai ţinut sub apă. Am crezut că o să mor şi-mi aduc aminte că ultimul meu gând a fost că voiam să te mai sărut o dată înainte să mă duc.

Nu mi-a spus niciodată asta...

— Şi atunci mi-am venit în fire, spun eu, amintindu-mi. Şi când ai căzut peste bord în timpul furtunii, erai din nou pe punctul de a te îneca. Sirena te-a sărutat ca să-ţi dea aer şi să te mai ţină în viaţă ca să se mai joace cu tine. Atunci mi-am revenit.

— Şi apoi în timpul bătăliei, spune Riden, mi-am lipit fruntea de a ta. Nu a fost tocmai un sărut, dar a fost pe aproape.

Mă holbez la el printre zăbrele.

— De ce ai făcut asta? Nu aveai de unde să ştii ce voiam să fac.

— Cumva, am ştiut că dacă mă apropii de tine, poate vom trăi.

Atunci nu e doar sirena care reacţionează la Riden. Şi el ştie cumva cum să o tempereze.

— Hai să încercăm din nou, spun eu şi-mi pun din nou degetul în apă.

Riden nu protestează, aşa că încep s-o absorb.

Exersăm ore întregi. Tot ce trebuie să facă este să-mi spună numele

şi redevin eu însămi.

Nu ştiu de ce. Riden nu e singurul care mi-a vorbit cât timp eram sirenă. În trecut, tata mă ţinea închisă în vreme ce îmi regeneram abilităţile. Vocea lui nu m-a influenţat deloc. Tylon m-a văzut când eram sirenă. Nici asta nu a contat deloc. Wallov şi Deros au încercat şi ei. Precum şi câţiva căpitani din fortăreaţă.

Nu au reuşit.

Doar Riden. Doar el.

Capitolul 16

Ai scăpat caprin urechile acului. Data viitoare, vei înfrunta forţa Craniului Dragonului *şi a întregii flote. Lucrurile vor arăta diferit atunci.*

PROGRESUL PE CARE L-AM FĂCUT ieri cu Riden păleşte în comparaţie cu puterea flotei. Şi ce dacă sunt conştientă când îmi regenerez abilităţile? Cum pot doborî douăzeci de corăbii? Şi posibil încă treizeci care vin din urmă? Dacă nu voi avea comoara sirenelor ca să-i mituiesc pe oamenii tatălui meu, nu văd cum am putea câştiga.

Câteva ore mai târziu, primesc un alt mesaj.

Te văd.

Mă urc pe parâme până la cuibul corbului. Chiar şi aşa, trebuie să mijesc ochii ca să văd linia maro de la orizont. Probabil că au prins vânt bun, iar asta a ajutat flota să înainteze. Inima începe să-mi bată mai tare când îi zăresc atât de aproape.

Cobor pe punte cât pot de repede.

— Adu-mi-o pe Radita! îi spun Niridiei.

Probabil că tata îi munceşte din greu pe vâslaşi. Vor fi extenuaţi când vor ajunge la Isla de Canta, dar cred că tata are alt ţel în acest moment. Vrea doar să mă prindă. Se pot odihni şi-şi pot continua după aceea călătoria.

Niridia se întoarce cu Radita, şi parcă nu pot vorbi suficient de repede:

— Ne prind din urmă. Acum că ne vede la orizont, nu se va opri. Ce putem face ca să mergem mai repede?

Radita îmi răspunde imediat.

— Nu putem face nimic corabiei în sine, dar putem arunca greutăţi. Cel mai eficient mod de a uşura corabia este să aruncăm tunurile.

— Nu putem face asta! protestează Niridia. Dacă ne prinde din nou, nu vom avea cum să luptăm!

Nu pot găsi soluţii pentru ambele situaţii. Le înţeleg pe amândouă, dar nu-mi dau seama care ar fi cea mai bună abordare.

— Bine, spun eu. Nu facem nimic deocamdată. Roslyn!

Nu e tura ei, dar trebuie să o pun la treabă.

— Da, căpitane? întreabă ea, părăsind grupul de fete cu care discuta şi venind spre mine.

— Am nevoie de tine în cuib. Îmi raportezi imediat ce corăbiile din depărtare se văd mai bine. Ai înţeles?

— Da.

Începe să se caţere.

— Cercetează corabia, Radita! spun eu. Vezi dacă găseşti ceva ce putem arunca peste bord.

— Nu cred că...

— Verifică, te rog!

Se uită cu subînţeles la Niridia şi apoi se duce sub punte.

— Nu sunt absurdă. Poate găseşte ceva. Nu trebuie să ne ajungă din urmă, Niridia!

— L-am învins o dată, spune ea, o putem face din nou.

— Nu va fi o confruntare unu la unu de data asta. Nu putem învinge douăzeci de corăbii.

— Ştiu asta, spune ea, dar nu poţi face nimic deocamdată. Concentrează-te pe antrenamentul cu Riden. O să am eu grijă de restul.

Voiam să-i dau o pauză lui Riden după ce s-a întâmplat ieri. Nu-i e uşor să mă vadă atunci când îmi folosesc abilităţile, dar nevoia de a rezolva problema e mai mare decât oricând..

Răsuflu uşurată când Riden nu se uită urât la mine după ce-i spun că trebuie să reîncepem antrenamentul.

Cred că-şi dă seama că sunt agitată, pentru că de-ndată ce intrăm în închisoare mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Flota se vede din cuibul corbului. Tata îşi exploatează oamenii ca să ne ajungă.

— Atunci hai să ne punem pe treabă!

Alături de Sorinda, ne petrecem întreaga zi încercând să înţelegem cât de puternic e controlul sirenei asupra mea.

Riden părăseşte camera, cu dopuri în urechi desigur, pentru a vedea dacă distanţa influenţează reacţiile sirenei. Se dovedeşte că aşa e. Trebuie să fie în câmpul meu vizual, altfel sirena îi ignoră strigătele.

Încearcă să-mi spună numele tot mai încet, iar în cele din urmă nu spune nimic, sperând că, în cele din urmă, va fi suficient doar să mă uit la el, dar nu funcţionează.

Trebuie să-mi vorbească şi să-l pot vedea.

Nu merge altceva.

Am tot sperat că dacă exersez voi putea să controlez sirena pe cont propriu.

Însă, după trei zile de muncă, mă resemnez. Totuşi, dacă îl am pe Riden aproape, îmi pot regenera abilităţile şi recăpăta imediat umanitatea.

Când îl voi mai înfrunta pe tatăl meu, nu-mi va mai fi frică atunci când puterea mă părăseşte. Cât timp îl pot auzi pe Riden, o pot recupera fără să-mi fie teamă că sirena va prelua controlul. Mă voi opri doar dacă se va întâmpla ceva cu mine sau când toţi oamenii tatălui meu sunt morţi. Va fi una din două. Totuşi, inamicii noştri îşi pot băga dopuri în urechi. Mai trebuie să exersăm.

Acesta e doar primul pas. Provocarea adevărată va fi să rămân eu însămi în ocean.

Trebuie să fiu sub apă, conştientă.

Flota dispare de la linia orizontului şi nu-mi dau seama dacă e mai bine sau mai rău că n-o pot vedea. Chiar şi aşa, dacă nu ne zărim duşmanii, înseamnă că am înaintat.

Poate de aceea amân şedinţele cu Riden.

E mai mult decât flota, îmi spun eu. *Nu-l pot exploata pe Riden aşa. Are nevoie de timp să-şi revină.*

Mă amăgesc singură. Riden pare din ce în ce mai în largul lui cu sirena. Şi deşi realitatea e că ţin cont de binele lui, adevărul e că apa mă îngrozeşte. Sirena poate face mult rău. Poate răni foarte mulţi oameni.

Prezenţa ei şi riscul de a-mi pierde minţile în ocean îmi dau fiori.

Însă ameninţarea deshidratării ne suflă în ceafă, aşa că nu mai am

scuze.

Kearan crede că ar trebui să vedem insula în orice moment.

El şi Enwen se apleacă peste balustradă, uitându-se cu jind la întinderea infinită de apă.

— Poate că arată bine, dar nu e bună, le spun eu.

— O, cerule, de ce oare apa de mare conţine sare? întreabă Enwen.

— Ca să ne înnebunească, spune Kearan.

— Nu vă mai uitaţi la ea! le spun eu. Găsiţi-vă de lucru!

Parcă au repetat dinainte, căci se întorc amândoi în acelaşi timp şi se îndepărtează simultan.

Există şanse să nu mai ajungem în viaţă pe insulă.

Mă îndrept spre bucătărie, căutând-o pe Trianne. Are ultimul butoi de apă sub lacăt în una din magazii. Am încredere în echipajul meu să nu fure mai mult aur decât li se cuvine, dar cu apa e altceva. Fără apă îţi pierzi minţile.

— Cât mai putem continua? o întreb.

Ştie imediat la ce mă refer.

— Dacă vom continua cu porţiile de acum, cinci zile.

Cinci.

— Începe să serveşti rom la cină, îi spun. Asta ne va ajuta să economisim apa şi-i va ajuta şi pe ceilalţi să adoarmă, chiar dacă sunt însetaţi.

— Asta ne mai dă încă o săptămână. Poate. Le mulţumesc stelelor că Kearan s-a lăsat de băut. Altfel nu ar mai fi rămas niciun strop.

— Adevărat.

O bat prietenește pe umăr şi părăsesc bucătăria.

— S-au întors!

Strigătul nu bate clar până aici, dar ştiu că e Roslyn. Se referă la corăbii.

La flotă.

Se joacă oare cu mine? L-aş vedea pe tatăl meu permiţându-le oamenilor să se odihnească numai cât să am impresia că suntem în siguranţă şi apoi să-i pună iar la treabă ca să-şi bată joc de mine.

Tatei îi plac jocurile, iar singurul meu avantaj în momentul de faţă e că pot să-mi regenerez puterile fără să mă închid într-o celulă şi să aştept o noapte.

Nu e suficient.

Ştiu asta. Ştiu ce trebuie să fac în continuare.

Mâinile şi picioarele îmi tremură numai când mă gândesc la ce urmează, dar mă forţez să înaintez. O găsesc mai întâi pe Sorinda şi-i spun ce să facă. Apoi mă duc în camera mea să mă schimb. Într-un sfârşit, îl caut pe Riden.

Discută cu Wallov în închisoare. Probabil că nu au auzit strigătul deoarece se află la câteva nivele sub punte, dar odată ce aflu despre ce vorbesc, decid să nu-i întrerup.

— E muncă grea să creşti un copil, spune Wallov, mai ales când sunt încă prea mici să se descurce singuri, dar nu aş da-o pe Roslyn nici pentru toate comorile din lume.

— Ai avut parte de momente stânjenitoare tată-fiică? întreabă Riden.

— Încă nu, dar nu pot să zic că aştept cu nerăbdare conversaţiile pe care le vom avea când se face un pic mai mare.

— Nu te teme, Wallov, spun eu, intervenind în discuţie. Avem un echipaj întreg de femei care te vor ajuta.

— Ce bine! exclamă el, clar uşurat. Chiar speram asta.

— Scuze că v-am întrerupt, zic eu, iar în vocea mea se simte îngrijorarea, dar am nevoie de Riden.

Riden îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte întrebător, iar eu mă grăbesc să adaug:

— Flota s-a întors. E timpul să trecem la pasul următor.

Expresia veselă de pe faţa lor dispare. Wallov se grăbeşte spre punte ca să fie aproape de fiica lui.

— Urmează-mă! îi spun lui Riden.

Când vede că mă îndrept spre scări, mă întreabă:

— Sus? Nu rămânem în închisoare?

— De data asta, nu.

Mă urmează fără alte întrebări, iar gândul îmi zboară la conversaţia pe care a avut-o cu Wallov, deşi ameninţarea flotei îmi bântuie mintea.

— Plănuieşti să ai copii curând? îl întreb după ce ajungem pe punte.

Niridia mă priveşte cu subînţeles şi aprobă din cap când mă vede cu Riden. Mâna ei rănită se odihneşte într-un bandaj legat după gât.

— Nu în viitorul apropiat, spune el, dar aş vrea cândva. Nu m-am gândit până acum la asta din cauza vieţii de pirat, însă, pe *Ava-lee,* copiii ar putea fi în siguranţă. Bine, nu la fel ca pe uscat, dar ar fi protejaţi, mai ales alături de acest echipaj.

Gândurile mele o iau razna. Riden, tată? Nu-mi pot imagina una ca

asta, dar mintea mea este oricum dată peste cap din cauza propriului meu tată, care se apropie tot mai mult.

— Tu nu ai vrea să ai un copil cândva? mă întreabă el.

Întrebarea lui mă face să mă gândesc la Roslyn şi la tatăl meu şi mă cutremur.

— Nu m-am gândit la asta niciodată, îi răspund.

— Niciodată?

— Nu. Deja am grijă de un întreg echipaj. Nu ştiu ce aş mai face şi cu un copil.

— Parcă văd o copilă cu părul de foc alergând bezmetică pe corabie, care-şi închide păpuşile în celulă când se supără pe ele.

Încep să râd.

— Probabil că poţi avea doar fete, nu? Fără fii.

Nici la asta nu m-am gândit.

— Probabil. Dar vor fi la fel ca mine? Sau vor fi... oameni?

Aproape am zis *normali.*

— Contează?

Mă loveşte un val de confuzie. A acceptat cu greu să stea în prezenţa sirenei. De ce nu s-ar îngrijora că un copil al meu ar putea fi sirenă?

Cred că lipsa de apă l-a afectat prea mult. Are halucinaţii.

Sorinda ne aşteaptă deja în camera de baie.

Riden se uită la cada plină de apă sărată.

— Serios?

— Foarte serios.

— Şi care e mai exact planul?

— Intru în cadă, devin sirenă, iar tu încerci să mă aduci înapoi.

— Nu eşti închisă, spune el.

— Cada e fixată în podea. Nu pot să o mut în închisoare.

Cred că simte cât de agitată sunt, cât de mult *detest* să fac asta, pentru că spune:

— Bine. Intră în cadă.

Mă descalţ şi dau jos orice obiect periculos. Rămân doar într-o bluză neagră şi colanţi. M-am gândit că e mai bine să nu port alb deoarece ştiu că mă voi uda. În faţa lui Riden.

Intru în cadă şi fiecare muşchi mi se încordează la contactul cu apa. E răcoroasă şi-mi face pielea de găină. În minte îmi vin gânduri periculoase ce mă imploră să absorb apa, tânjind după puterea, siguranţa şi revigorarea pe care mi-o va aduce.

Ştiu că în momentul în care mă voi aşeza, apa mă va consuma şi voi fi neajutorată în faţa ei. Să fii sirenă înseamnă să nu-ţi fie frică niciodată. Să nu-ţi fie foame sau sete. Să nu ai îndoieli şi griji. E o existenţă care nu se compară cu nimic altceva. Lipsită de griji şi minunată. Câteodată mi-o doresc, dar ştiu că viaţa de sirenă înseamnă lipsa tuturor lucrurilor umane. I-aş uita pe cei la care ţin atât de mult.

Nu vreau să uit, dar vreau ca sirena să-l învingă pe tata. Sunt sigură că o va face, deşi nu pot explica de ce. Aş putea obţine victoria dacă aş reuşi să-mi unesc cele două jumătăţi.

Mă scufund în apă. Îngrijorările mele se transformă în încredere, oboseala, în putere. Mă las pe spate şi îi dau voie să mă învăluie. Îmi întind mâinile ca să pot înota, dar se lovesc de pereţii de metal.

Ce nai..

Acesta e un recipient. Nu e marea. Nu, pot simţi preţiosul ocean dedesubt, sub câţiva metri de lemn.

Nu pot să sap. Trebuie să părăsesc apa ca să mă pot duce acasă.

Aud o voce venind de deasupra.

— Alosa, ieşi din apă!

O voce de bărbat. Acelaşi bărbat de dinainte. Frumuşelul. Cel pe care încă nu am reuşit să-l omor.

Îmi scot capul la iveală şi mă uit la el cu ochii care văd mult mai bine sub apă.

— Niciun om nu-mi dă mie ordine!

Aştept să se sperie, să se depărteze, însă, dimpotrivă, pare că e şi mai hotărât.

— Şi tu eşti pe jumătate om. Aminteşte-ţi cine eşti!

Mă ridic şi privesc spre ieşire. Omul îmi stă în drum. Înalţ degetul arătător şi-mi analizez unghia lungă şi ascuţită.

— Aş vrea să-ţi tai o linie de-a lungul gâtului. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

O notă dulce mi se desprinde de pe buze, în aşa fel încât dorinţa mea se transformă şi în cea a bărbatului.

— Da, spune el nerăbdător şi-mi dezvăluie gâtul.

Eşti pânza perfectă pentru picturile mele sângerii, îi cânt eu. Mă gândesc cu bucurie cu ce să încep. Cu bustul lui musculos? Cu picioarele lui suple?

Însă mă simt ciudat la gândul că sunt departe de mare; trebuie să mă întorc la ea cât mai repede!

Presupun că va trebui să-l iau cu mine. Ies din cadă.

Şi şuier printre dinţi când simt o durere arzătoare în braţ.

Mai e un om în cameră. O femeie pe care nu am observat-o până acum. Sângele meu se scurge de pe sabia ei. O să-i smulg braţul care o ţine.

Însă, înainte să pot face ceva, cineva vine pe la spatele meu. Îmi pune un braţ în jurul taliei, iar celălalt de-a lungul umerilor şi pieptului. Pe umăr îi simt bărbia, iar obrazul lui aspru mi-l atinge pe al meu.

— Nu le vei face rău celor pe care-i iubeşti, Alosa! spune Riden. Nu cât timp sunt eu aici.

Mi se înmoaie picioarele. M-aş fi prăbuşit la podea dacă Riden nu m-ar fi ţinut. Ochii îmi lăcrimează, dar nu plâng. Am un gol în stomac gândindu-mă la ce era pe cale să le fac. Lui Riden. Sorindei. Tuturor.

I-aş fi putut omorî pe toţi!

— Sunt eu, spun tremurând.

Cuvintele mele îl fac şi pe Riden să tremure. Absorb apa din hainele ude, sperând că poate doar mi-e frig.

Însă tremur în continuare.

— Ne oprim aici deocamdată, îi spun Sorindei. Poţi pleca.

— O chem pe Mandsy, spune ea uitându-se la tăietura pe care mi-a făcut-o.

— Nu, o să mă bandajez singură. Cred că trebuie să... analizez ce s-a întâmplat.

Nu mă contrazice. Asta îmi place mult la ea. Pleacă în linişte. Nici nu aud când se închide uşa în urma ei.

— Şi tu poţi pleca, îi spun lui Riden care încă mă ţine în braţe de la spate.

— Nu încă, şopteşte el, îmbrăţişându-mă până când tremuratul dispare.

Când se întâmplă, îi spun:

— Nu vreau să mai facem asta.

Îşi slăbeşte strânsoarea şi cu o mână începe să deseneze cercuri pe spatele meu.

— Ba da, o să o mai facem.

Mă întorc spre el şi mă smulg din îmbrăţişare.

— Cum adică? Nu ţi-a plăcut de la început ideea. Ai acceptat doar pentru că eşti prea bun la suflet.

— Ţin la echipaj. Şi tu la fel. De asta trebuie să mai încercăm. Până când putem înţelege puterea pe deplin, exact cum am procedat şi cu procesul de regenerare.

— Am fost prea sigură de mine. Am crezut că va fi mai uşor deoarece am exersat mult până acum, dar de data asta a fost diferit. Aproape că v-am omorât pe tine şi pe Sorinda! Apoi aş fi fost liberă să fac ce vreau pe corabie. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi urmat.

— Dar nu ai făcut asta, spune el, încercând să mă atingă.

— De ce vrei să mă atingi?!? ţip la el şi cedez. Te scârbesc. Puterile mele te înspăimântă. Nu suporţi să stai lângă mine. Nu trebuie să te mai prefaci.

Riden pare şocat.

— Asta crezi?

— Asta ştiu, Riden.

— Aşa deci, tu ştii mai bine ce gândesc?

— Nu mai contează, Riden! Spune-mi adevărul, îi pot face faţă.

Îşi trece mâna de-a lungul feţei, de parcă ar vrea să se calmeze.

— Nu te urăsc, Alosa. Şi nu-ţi urăsc nici abilităţile. Doar că am avut nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ele. Să trec peste tot ce mi s-a întâmplat în trecut.

Nu spun nimic. Oroarea a ceea ce aproape că am făcut încă mă bântuie, ca o furtună ce e pe cale să se dezlănţuie. Mă simt copleşită de sentimente. Nu pot să mai rămân tăcută.

— Nu pot uita felul cum ai reacţionat după ce te-am salvat, spun eu. Ai vorbit de parcă le cânt bărbaţilor de plăcere, de parcă sunt doar nişte jucării. Ar trebui să ştii deja că îmi folosesc vocea doar ca să-mi protejez echipajul. Asta te include şi pe tine. Când ai căzut în mare, nu m-am mai gândit, Riden! Nu mi-am mai adus aminte de înţelegerea noastră. Singurul lucru la care m-am gândit a fost că erai în pericol. Aşa că am acţionat. Am sărit.

Pe măsură ce vorbesc, vocea mea prinde putere, cuvintele capătă înţeles, emoţie. O trăsătură specifică oamenilor, nu sirenelor.

— Şi chiar dacă aş fi stat să mă gândesc, continui eu, aş fi făcut la fel. Nu mă pot abţine. Când vine vorba de tine, nu mă pot controla.

La fel mi-a spus şi el după ce am scăpat de pe insula canibalilor. Văd pe faţa lui că-şi aminteşte.

— Ştiu asta, îmi spune. Ştiu că nu-ţi foloseşti abilităţile ca să te distrezi. Nu-ţi stă în fire. Atunci nu mi-am dat seama. A fost mai uşor să

cred că mă manipulai, exact ca tatăl meu, decât să cred că m-ai salvat pentru că ţineai la mine. Nu pot schimba felul în care m-am comportat după ce m-ai salvat. Însă, ce facem acum – arată spre apa sărată din cadă –, momentele astea în care încercăm să-ţi controlăm abilităţile m-au ajutat şi pe mine la fel de mult. Eşti perfectă aşa cum eşti, continuă el, şi nu aş schimba nimic la tine.

Vreau să-mi lipesc faţa de a lui. Să-l sărut până nu mai pot să respir. Mă priveşte intens şi văd că se gândeşte la acelaşi lucru. Un val de căldură mă învăluie din cap până-n picioare.

Riden inspiră adânc.

— Iar o faci, Alosa! Eşti furioasă pe tine de data asta. Te simţi vinovată pentru ce s-ar fi putut întâmpla. Şi cauţi ceva care să te distragă.

Şi ce?!? îmi vine să-i strig. De ce mă cunoaşte atât de bine? De ce ştie cum să calmeze sirena? De ce e aşa special băiatul ăsta?

Înainte să apuc să spun ceva, ochii îi cad pe braţul meu.

Pe locul în care m-a tăiat Sorinda.

— Pot să te ajut? întreabă el.

Dacă se aşteaptă să fiu cuminte, atunci nu.

— Mă descurc. Îi poţi spune Niridiei să trimită pe cineva să arunce apa din cadă?

— Desigur, zice el.

Şi apoi pleacă.

Mă îndrept spre camera mea şi-mi bandajez singură rana.

Capitolul 17

CER SĂ MI SE DEA veşti constante în legătură cu flota. Se apropie din ce în ce mai mult. Mă gândesc la asta toată ziua. La flotă şi la masacrul pe care aproape că l-am pornit pe propria-mi corabie.

Apoi mai vine şi vinovăţia cu privire la echipajul meu însetat. Mă copleşeşte atât de mult, încât mănânc mai târziu decât ei, ca să nu-i văd când îşi primesc porţiile minuscule.

Câteva zile mai târziu, mă aflu în bucătăria aproape goală pentru a-mi lua cina. Kearan şi Enwen stau amândoi la o masă, iar Enwen vorbeşte încontinuu, ca de obicei. Kearan stă cocoşat pe scaun. Lipsa apei îl afectează mai mult decât pe ceilalţi. Nu a vrut să bea romul care s-a dat la cină.

— Ce trebuie să faci tu, Kearan, e să te gândeşti la altceva, spune Enwen.

— Şi cum vrei să fac asta?

— Vrei să-ţi spun o glumă?

— Nu.

— Era un pirat pe mare care avea un picior de lemn, un cârlig în loc de mână şi un petic pe ochi. Un prieten de-ai lui îl întreabă cum şi-a pierdut piciorul.

— Te rog, opreşte-te!

— Îi zice: „M-a lovit o ghiulea de tun.” Apoi prietenul îl întreabă cum şi-a pierdut mâna. Răspunde: „Mi-a fost tăiată cu o sabie.”

— Enwen, îţi trag una de te las lat! îl ameninţă Kearan, dar ştiu că nu are suficientă energie să-şi ducă ameninţarea până la capăt.

— După, îl întreabă cum şi-a pierdut ochiul, iar el îi spune: „M-a stropit apa de mare.”

Kearan se holbează la el.

— Nici măcar nu are sens.

— Era prima zi în care purta cârligul.

Kearan geme şi-şi pune capul pe masă.

Le zâmbesc, poate doar ca să ascund vinovăţia care mă apasă-n piept. Mi-aş dori ca abilităţile mele să includă extragerea sării din apă.

De partea cealaltă a bucătăriei, alte două persoane stau la o masă: Wallov şi Roslyn. Ea îşi întoarce cana deasupra gurii, încercând să prindă şi ultimele picături de apă. Pune cana jos, se uită la tatăl ei şi îi şopteşte ceva.

El îi dă cana lui.

Mă ridic atât de repede că banca din spatele meu cade.

— Wallov, spun eu, poate prea aspru, nu!

Ciondănelile dintre Kearan şi Enwen se opresc şi amândoi devin atenţi.

— Îi e foarte sete, căpitane, spune Wallov.

— Tuturor ne e sete, dar nimeni nu va muri dacă respectăm porţiile. Dacă începi să-i dai porţia ta, vei muri *cu siguranţă* şi atunci nu-ţi va mulţumi.

O privesc apoi pe micuţa Roslyn.

— Nu trebuie să-i accepţi niciodată porţia. Înţelegi? Va fi greu, iar gâtul şi burtica te vor durea, dar îţi vei pierde tăticul dacă îi iei apa.

Înghite în sec, dar nu mă slăbeşte din priviri.

— Înţeleg, căpitane. Nu mă voi mai plânge niciodată la el.

Atâta putere de caracter la cineva atât de mic! O cred.

— Vom ajunge în curând pe insulă, spun eu. Atunci o să bem pe săturate.

Cei doi aprobă din cap.

Când îmi duc farfuria şi cana goale la Trianne, îi spun:

— Fii atentă la cei doi!

— Da, căpitane.

În timp ce urc, mă gândesc la discuţia cu ei. Oblig un tată să-şi privească fiica ofilindu-se.

Niridia vine în fugă spre mine, trezindu-mă din reverie.

— Avem o problemă.

— Ce este?

— Îi putem vedea.

Îmi îndrept privirea spre orizont, unde linia maro e mai clară decât oricând. Din cuib, poţi vedea mult mai departe decât de pe punte. Dacă pot zări flota cu ochiul liber...

— Îşi bate joc de noi! spun eu şuierător.

Acum vrea să-l vedem. O să stea aşa zile întregi, doar ca să fim

mereu speriaţi de el.

Asta face cel mai bine.

Suspiciunea mea referitoare la jocurile lui barbare se confirmă câteva zile mai târziu. S-a apropiat, dar nu prea mult.

Radita nu a mai găsit nicio altă soluţie în legătură cu uşurarea corabiei. Tunurile sau nimic.

Mai avem foarte puţin timp la dispoziţie până vom muri de sete. Flota ne ajunge din urmă.

Jumătate din echipaj se apleacă peste balustradă, uitându-se cum navele se apropie mai mult. Şi mai mult.

— Pământ la orizont!

Se aud câteva urale slabe; energia echipajului meu e la cote minime.

Însă avem o problemă mai gravă.

Nu ne putem opri când regele ne suflă-n ceafă. Dacă o facem, ne va prinde din urmă cu siguranţă. Ne-ar putea lua ore întregi până găsim apă pe insulă. Şi apoi alte ore să o aducem pe corabie.

Timpul nu este de partea noastră.

Eu şi Kearan ne uităm pe rând prin lunetă şi examinăm harta Allemos. Ne punem în sfârşit de acord. Mai avem puţin până la cea mai mare insulă de pe hartă. Nu mai avem mult până la Isla de Canta. Este fix după insula pe lângă care trecem acum, iar prin lunetă putem vedea un teren ce aduce a junglă. Atât de verde! Atât de plin de apă!

Am un gol în stomac. Mă gândesc la salvarea care ni se aşterne în faţă şi la blestemul care ne prinde din urmă. Două feţe ale aceleiaşi monede.

Cei care se holbau la flota din spate îşi întorc privirile spre provă. Spre speranţă.

— Câţi oameni să se ducă pe insulă, căpitane? întreabă Niridia.

Mulţi ridică mâna.

— Ai nevoie de mine, spune Athella.

— Nu vreau să fiu lăsată în urmă, zice ferm Deshel.

— Te rog, ia-mă şi pe mine de data asta!

Asta a fost micuţa Roslyn.

Atât de multe feţe pline de speranţă, atât de multe trupuri disperate să găsească apă.

— Niciunul, mormăi eu.

Atât de mulţi ochi măriţi. Atât de multe guri uscate care înghit în sec. Se uită toţi la mine de parcă mi-a crescut dintr-odată o coadă.

— Niciunul? întreabă Niridia. Căpitane, vorbeam de insulă. Insula verde care sigur va avea multă apă.

— Ştiu. N-am înţeles greşit. Nu ne putem opri.

— Vom muri! insistă Deshel.

Arăt spre flotă.

— Dacă ne oprim, ne prind. Vom muri.

— Dacă nu ne oprim, vom muri de sete!

Sorinda apare pe punte, în văzul tuturor.

— Sunt de partea căpitanului. Nu ne oprim.

— Am prea mulţi oameni în infirmerie care suferă de insolaţie. Căpitane, *trebuie* să ne oprim. Nu vom supravieţui altfel, spune Mandsy.

— Alosa, începe Niridia.

— Nu, nu mă lua cu *Alosa!* Nu-mi vorbi pe tonul ăla! Am spus că nu ne oprim.

Kearan se uită spăşit la Sorinda şi apoi spune:

— Nu ştiu cât mai pot rezista. Sunt probabil cel mai solid de pe corabie şi cel mai deshidratat. Nu ştiu dacă pot duce corabia până la Isla de Canta fără apă.

— Căpitanul a dat nişte ordine, răspunde muşcător Sorinda. Nu ne oprim.

Observ că Riden stă deoparte şi nu spune nimic. Nu are nicio părere?

— Dar, căpitane, spune iar Roslyn, ne e atât de sete!

— Dacă nu ne oprim, murim de sete, spune Niridia. Cred că asta va fi mai rău decât să mori de mâna regelui pirat.

Nu mai suport. Nu mai suport să le văd feţele triste. Nu mai suport să ştiu că nu-i pot proteja de data asta.

Şi cedez.

— Crezi asta pentru că voi nu aţi suferit de mâna lui!

Mă uit în jur la toţi oamenii de pe punte şi văd cum vântul le irită pielea uscată. Îi văd cum respiră greu cu gurile deschise.

— L-aţi văzut de la distanţă pentru că v-am putut ţine departe de el. Dar eu *am suferit.* Am fost bătută până am leşinat. Am fost înfometată până când mai aveam puţin şi-mi mâncam pielea de pe oase. Am stat înlănţuită în temniţa aia atât de întunecată şi rece luni de-a rândul, până când am uitat cum arată lumina zilei.

Încerc să mă calmez, să nu rămân prinsă în amintiri.

— Credeţi-mă când vă spun că e mult mai rău să cazi în mâinile lui. Nu. Ne. Oprim.

Toţi tac. Nimeni nu îndrăzneşte să răspundă.

— Dacă încercaţi să plecaţi de pe această corabie, o să vă trag înapoi cu mâinile mele şi o să vă închid în celulă.

Astea fiind spuse, plec şi mă închid în camera mea.

Nici nu mă surprinde când îl aud ciocănind.

Mă gândesc un minut dacă să-l las sau nu să intre. Nu am dispoziţia necesară să mă cert.

— Alosa, n-am venit să ne certăm, spune Riden.

Deci nu numai că ştie să tempereze sirena, dar acum îmi şi citeşte gândurile? A ajuns să mă cunoască atât de bine?

Îl las să intre.

Apoi, mă întorc în pat şi mă sprijin de grămada de perne. Îmi încrucişez braţele şi mă holbez la plapuma vişinie din pene de gâscă.

— Nu te învinovăţi prea mult, spune el, aşezându-se pe marginea patului Nu ai ce să faci.

— Ştiu. Urăsc că nu-i pot salva, dar nu regret decizia pe care am luat-o.

Îmi dau seama că ştie ce vreau să zic.

— Atunci de ce te simţi vinovată?

Acest mic secret a devenit deja o povară. L-am alungat din minte de când am aflat că nu mai avem multă apă.

— Pentru că nu mi-e sete.

Se uită mirat.

— Riden, oceanul mă hrăneşte. De fiecare dată când îmi regenerez abilităţile, mă simt sătulă. Nu. Mi-e. Sete. Echipajul meu suferă, iar eu tocmai ce le-am spus că nu ne putem opri şi nu sufăr cum o fac ei. Sunt egoistă şi îngrozitoare.

Îmi duc genunchii la piept şi-mi aşez braţele pe ei.

Riden îşi pune mâna pe braţul meu.

— Nu eşti nici egoistă, nici îngrozitoare. Aşa eşti tu. Nu te poţi schimba. Poate fi un lucru bun. Aşa ai mintea limpede ca să poţi lua deciziile necesare pentru a ne proteja.

— Jumătate nu mă cred. Nu-şi dau seama cât de periculos e tatăl meu. Nu ştiu de ce e în stare.

— Au încredere în tine; le e greu din cauza setei care le afectează judecata.

— Dar tu?

Se apleacă pentru a mă privi în ochi.

— Şi eu am încredere în tine. Alosa, dacă tatăl meu ar fi fost în urma mea, gata să ne prindă, aş fi luat aceeaşi decizie.

Gândul că nu sunt singura care ar fi luat hotărârea asta mă linişteşte.

— Cum am ajuns să fim aşa, când am fost crescuţi de bărbaţi atât de odioşi? mă întreb cu voce tare.

— Pentru că nu suntem ca taţii noştri. Am văzut cât de îngrozitori au fost şi am hotărât să fim diferiţi.

Mă holbez la mâna de pe braţul meu, gândindu-mă la spusele lui. Poate că nu sunt ca tatăl meu, dar asta nu înseamnă că iau mereu decizia corectă.

Iar în momentul ăsta sunt speriată şi vreau cu disperare să mă destăinui cuiva. Nu poate fi Niridia, pentru că avem păreri diferite pe subiectul în cauză.

— Voi fi obligată să-mi privesc echipajul murind încet? spun eu. Voi rămâne singură pe corabia asta? Voi fi singurul prizonier al tatălui meu? Pare că singurele mele opţiuni sunt să mă las prinsă de ocean sau de el. Nu ştiu care e mai groaznică.

— Nu se va întâmpla niciunul din lucrurile astea.

O spune cu o asemenea încredere încât îl recunosc pe afurisitul arogant pe care l-am cunoscut odată.

— Cum aşa?

— O să înveţi să-ţi controlezi pe deplin mintea sub apă.

Pufnesc.

— Ca să mă salvez?

— Nu, ca să ne salvezi pe toţi

Clatin din cap.

— Nu pot. Sirena nu poate fi îmblânzită când e în mediul ei. Aproape că ţi-am tăiat gâtul data trecută. Nu cred că-ţi dai seama cât de aproape ai fost de moarte.

— Iar eu nu vreau să te pierzi. Dacă vei fi tu cea care va cădea în apă când *Ava-lee* va fi lovită din nou? Te vom pierde într-o clipită. Nu vei mai putea să salvezi pe nimeni. Nu merită asta încă o încercare?

— Nu, pentru că îi pot ucide pe toţi.

— Alosa, suntem deja înconjuraţi de moarte. Trebuie să riscăm.

Sunt extenuată. Văd numai feţe dezamăgite în faţa ochilor…

— Ai zis că nu ai venit să ne certăm. Vreau să fiu singură, îşi ia mâna de pe braţul meu, analizându-mă din priviri.

— Nu mai ai alte opţiuni, iar noi nu mai avem timp.

Ziua următoare, echipajul se uită cum ne apropiem de insulă.

Şi cum trecem de ea.

Niridia e atât de furioasă încât abia poate să vorbească cu mine sau să-mi transmită ordinele. Mandsy e la infirmerie cu tot mai mulţi oameni extenuaţi. Sorinda e alături de mine, în umbră, dar aproape. Îmi ridică moralul.

Nici nu sper la ploaie. Nu e nici măcar un nor pe bolta cerească. Nu vom avea parte de apă din cer.

Mai avem doar câteva zile. Câteva.

Niridia vine la mine o zi mai târziu, când insula deja e în spatele nostru.

— Niridia...

— Linişte! izbucneşte ea.

Îi arunc o privire ameninţătoare.

— Nu, Alosa! spune ea. Vreau să vorbesc. Se pare că sunt singura voce a raţiunii de pe corabia asta. Riden îmi spune că nu vrei să-ţi exersezi abilităţile sub apă.

— Bineînţeles că nu vreau! Aproape i-am omorât pe toţi data trecută.

Mă apucă de braţ şi mă trage spre pupă. Echipajul se uită la noi şi mă gândesc cum să o disciplinez fără să demoralizez şi mai mult oamenii. Ei nu-i pot vedea pe căpitan şi pe secund în conflict.

Însă-mi dă drumul înainte să mă pot hotărî ce să fac şi arată cu degetul spre mare.

— Flota e chiar acolo! Nu mai avem opţiuni!

Mă dau un pas înapoi.

— Opţiunile noastre sunt moartea, moartea sau moartea, spune ea. Fă şi tu ceva util! Avem nevoie de sirenă! În cel mai rău caz, ne omoară repede. În cel mai bun, îţi foloseşti noile puteri pentru a ne scoate din încurcătură. Nu ne mai putem opri să luăm apă. Asta e singura cale.

— Fir-ai tu să fii, Riden! mârâi eu.

— El e singurul care ne-a ţinut în viaţă până acum. Îi datorez viaţa

pentru modul în care ştie să tempereze sirena. Acum avem din nou nevoie de ea.

Toţi se uită la mine şi-mi dau seama că nu am de ales. Va trebui să risc, ştiind că s-ar putea să-i omor şi că mă voi urî după aceea, dar trebuie s-o fac. Pentru ei.

— M-ai pârât, îi spun lui Riden când îl găsesc sub punte.

— Aşa mi-ai făcut şi tu data trecută.

— Nu ştiu cum de vă aşteptaţi voi doi la ceva diferit faţă de data trecută! Nu se va sfârşi cu bine!

Observ că mă apropii de isterie. Chiar nu văd niciun final fericit.

— Deja m-am gândit la asta, spune el.

Îl privesc cu asprime.

— Dacă nu m-ai fi gonit din camera ta azi-noapte, ţi-aş fi putut explica.

Vreau să ţip la el, dar decid să-mi ţin gura închisă şi să-l ascult.

— O să stau lângă tine tot timpul, spune el. Data trecută, nu a trebuit decât să te ating şi să-mi lipesc obrazul de al tău şi ai revenit. De data asta, voi fi cu tine când te scufunzi. Nu vei răni pe nimeni. Nici pe tine.

Asta e...

O idee bună.

Încă mi-e frică. Gândul că pot răni pe cineva mă îngrozeşte până-n măduva oaselor. Dar suntem disperaţi, iar Riden pare sigur că va merge de data asta.

Am încredere în el.

Mă şochează acest lucru, dar îl accept.

Sorinda şi Mandsy aduc apă de mare. Încep să mă pregătesc, fizic şi psihic. Fără metal. Fără şireturi. Fără agrafe sau alte ornamente. Inspiră. Expiră. Încearcă să nu omori pe nimeni

După ce cada e plină, îi spun şi lui Mandsy să rămână în baie, în caz că se întâmplă ceva. Am decis că două fete pregătite să acţioneze sunt mai bune decât una. Mă îngrijorează faptul că Mandsy nu va fi suficient de dură pentru a mă răni (sau mai mult decât atât) dacă e nevoie. Ştiu că pot conta pe Sorinda, dar ea ar putea ezita, iar orice moment de ezitare poate fi fatal. De data asta, poate că sirena nu va mai fi aşa jucăuşă. Poate că va ucide imediat.

Intru în cadă, iar degetele de la picioare mi se strâng de nerăbdare, aşteptând puterea care mă va trezi la viaţă.

Tresar puternic când Riden intră cu mine.

Ştiu că ăsta e planul, dar dacă nu merge? Dacă îl înec? Dacă îi frâng gâtul?

Sunt agitată, nu mă simt în largul meu şi sunt extenuată din cauza presiunilor externe. Sigur simte şi el asta.

— Relaxează-te, spune Riden.

— Tu să te relaxezi! i-o retez eu. Tu eşti cel care e pe cale să moară.

Clatină din cap.

— Ia vino tu la mine!

Nici nu apuc să reacţionez, că mă ia în braţe.

— Rămâi lângă mine. Aşază-te.

Mi-e greu să mă aşez cu el agăţat de mine, dar reuşim în cele din urmă. Cu fiecare centimetru, apa devine din ce în ce mai irezistibilă. Sunt atât de neliniştită, atât de obosită, iar apa îmi promite libertate.

Nu mai pot rezista când simt că-mi ajunge la brâu.

O las să pună stăpânire pe mine.

Şi cu faţa lui Riden lipită de a mea, sirena nici nu mai vine. Stă departe, exact aşa cum îmi doresc. Mă scufund cu totul, iar Riden, de parcă ar fi simţit că am rămas eu însămi, îmi dă drumul.

Stau liniştită pe fundul căzii şi, după aproape un minut, mă ridic la suprafaţă, ies din cadă, absorb apa de pe haine şi zâmbesc.

— Încă o dată.

După câteva încercări încununate cu succes, Mandsy şi Sorinda părăsesc camera. Nu am nevoie de ele. Doar de Riden.

Absorb apa de pe haine pentru a cincea oară şi-i arunc lui Riden un prosop. Îşi şterge părul şi îşi stoarce hainele deasupra căzii.

— În tot timpul ăsta, tot ce am avut nevoie ca să rămân om a fost să te întâlnesc pe tine, spun eu în vreme ce-mi leg corsetul.

— De ce crezi că e aşa?

Nu ştiu încă. Poate că nu vreau să ştiu. Cel puţin nu cât timp suntem în primejdie.

Pericolul e la doi paşi.

Flota e la doi paşi.

Flota are apă la bord.

— Riden, am o idee.

Capitolul 18

DISCUT CU NIRIDIA şi cu Riden în privat.

— Nu vreau să dau speranţe echipajului în caz că nu ne iese.

— Membrii echipajului au nevoie de speranţă, zice Niridia. Ce-ar fi dacă le-aş spune după ce pleci?

Ştie că nu vreau să dau ochii cu ei. Nu după ce le-am refuzat ultima şansă de a obţine apă. Nu vreau să le dau speranţe deşarte. Cât de mult mă vor urî dacă planul nu merge?

— Bine, fie, răspund eu, apoi mă uit spre Riden. Ce părere ai de plan?

— Sunt dispus să încerc, spune el.

— Atunci hai să mergem!

Ne apropiem de acea deschidere din balustradă folosită pentru a coborî bărcile de salvare, apoi ne aşezăm pe margine şi privim cercetător abisul albastru de, mai mult ca sigur, mii de metri adâncime. Oceanul e un mister de temut.

Mă uit la Riden, emoţionată.

— O să fie la fel ca în cadă, spune el.

— Trebuie să fie.

Cu siguranţă, membrii echipajului se uită la noi, curioşi să vadă ce se întâmplă.

— Asta e ultima ta şansă să... încep eu.

Mă îmbrăţişează şi cădem.

Atingem suprafaţa, iar apa sărată ne înconjoară. Riden şi-a încolăcit mâinile şi picioarele în jurul meu şi are faţa lipită de a mea.

Sirena nu mai vine. Pentru că el e aici.

Scot cel mai mare oftat de uşurare şi înaintez spre suprafaţă alături de el. Puterea oceanului mă învăluie. Îmi alină sentimentul de vinovăţie, fricile. Încă sunt acolo, undeva într-un colţ al minţii, gata să fie scoase şi analizate dacă doresc. Însă acum, asta nu ne va fi de ajutor.

Îi simt respiraţia în ureche. Îmi gâdilă pielea umedă. Mă strânge atât

de tare, de teamă să nu plec, să nu mă pierd pe vecie.

— Riden, aş putea înota mai uşor dacă nu m-ai strânge atât de tare.

Îşi depărtează chipul şi se uită la mine.

— Eşti tu însăţi.

— Sunt eu însămi.

Ne uităm unul la altul, apa prelingându-ni-se pe feţe, ţinându-ne în braţe.

De fiecare dată când am fost în apă împreună, eram în pericol, dar acum, nu ne atacă nimeni, chiar dacă ştim că avem o treabă de făcut.

Aşa că-mi permit să mă bucur de moment. Să simt puterea oceanului. Să-l am pe Riden atât de aproape şi să-l văd că are încredere în mine să-l ţin la suprafaţă, să nu-l rănesc.

Înotul este la fel de firesc ca mersul pentru mine, iar greutatea lui Riden nu mă încetineşte aproape deloc. Aş putea sta cu el în apă pentru totdeauna.

De deasupra se aude un ropot de şoapte. Ridic privirea şi găsesc aproape tot echipajul care se uită la noi.

— Ne întoarcem repede, îi asigur eu.

Apoi încep să înot.

Nu ştiu cât de repede pot să o fac. Nu am avut niciodată şansa să-mi dau seama, însă ştiu că sunt mai rapidă decât o corabie. Mult mai rapidă. Când sunt în apă şi toată puterea ei curge prin mine, nu obosesc. Pot menţine viteza asta la nesfârşit, dacă e nevoie.

Apa e caldă – navigăm într-un climat tropical. Ce bine, altfel Riden ar îngheţa!

E tăcut în timp ce înot. Am grijă să-i ţin capul deasupra apei, iar eu înot liber. Aproape că s-a făcut noapte şi sper să ajung la corăbii chiar când se va lăsa întunericul. Nu putem risca să fim reperaţi şi nu pot înota sub apă când sunt cu Riden.

Ajungem la flotă când noaptea se aşterne în sfârşit peste ocean. Santinelele nu ne vor putea vedea, nu că ne-ar fi căutat oricum.

Aleg una din corăbiile mai mici, una care stă la marginea flotei. Astfel, şansele de a fi văzuţi se diminuează şi, dacă vom fi prinşi, ne vom confrunta cu un echipaj mai puţin numeros.

Vipera este alegerea perfectă. Puntea este luminată de făclii, dar nu se prea vede mişcare. Sper că majoritatea piraţilor sunt sub punte, adormiţi.

Găsesc o scândură de care mă pot prinde, cu o frânghie care atârnă

lângă ea. Riden o apucă şi începe să urce, cu apa prelingându-i-se de pe corp în ochii mei în timp ce urc în urma lui.

Se opreşte la unul din saborduri şi-şi bagă capul înăuntru. După ce trage aer în piept de câteva ori, se strecoară în interior, iar eu îl urmez.

Camera cu arme e goală, dar auzim voci. Se aud de dedesubt şi de pe scara din cealaltă parte a corabiei.

Apa de pe hainele mele se scurge pe jos şi formează o baltă. Şoptesc un cântec pentru a elibera din putere ca să mă pot usca.

Riden expiră zgomotos şi arată spre el.

Nu vom putea ajunge departe cu cizmele lui băltind şi cu sunetul de apă care se scurge de pe ele.

Fără să spun un cuvânt, îl pun la peretele dintre două tunuri şi mă lipesc de el. Cânt atât de încet, încât doar Riden îmi aude şoaptele melodioase. Apoi, încep să-i absorb apa.

Când se usucă, scoate un suspin adânc, scurt, născut din frică, uimire sau dintr-o emoţie complet diferită. Nu ştiu. Capul meu i se odihneşte pe umăr, mâinile mele îi mângâie părul şi spatele, absorbind şi ultimul strop.

— Spatele meu e încă ud, mă tachinează el.

— Descurcă-te!

Îl lovesc dojenitor pe umăr şi îi surprind faţa amuzată. Îi întorc spatele. Îmi dau seama că l-am atins cam *peste tot.* Ceva ce n-am mai făcut de când ne-am sărutat ultima oară.

Pare că a trecut o veşnicie de atunci.

Însă nu am timp de asta acum. Trebuie să mă gândesc la echipaj. La echipajul meu însetat.

Bucătăria e un etaj mai sus. Urcăm pe scări cu grijă, uitându-ne la nivelurile inferioare ca să ne asigurăm că nimeni nu-şi ridică privirea spre noi. De aici pot vedea două capete. Doi bărbaţi stau pe scări, râzând zgomotos la o glumă spusă de o persoană pe care nu o pot zări.

Ne strecurăm printre mese şi bănci de lemn pentru a ajunge la magaziile aflate în spate. Tavanul bucătăriei e plin de carne afumată. Plita e acoperită de funingine. Vasele de la cină au fost deja spălate şi puse la loc.

Uşa încuiată nu ne face probleme. Nu mi-am adus şperaclele, dar am un cuţit ca să pot scoate balamalele.

Tot ce se aude este un râcâit slab. Ne oprim, însă nu vine nimeni. Toată vorbăria ascunde zgomotele făcute de noi.

Înăuntru găsim tot felul de mâncăruri: pâine, murături, făină, zahăr şi alte condimente.

Iar în spate: butoaie cu apă.

Riden deschide unul, îşi bagă capul în apa proaspătă şi bea.

— Ai grijă, o să ţi se facă rău! îi spun.

— Nu-mi pasă, zice el şi-şi bagă din nou capul în butoi.

După ce termină, cărăm împreună butoaiele (câte unul pe rând) pe scări, înapoi în camera prin care ne-am strecurat. Apoi, le legăm cu frânghia găsită pe navă şi le aruncăm peste bord prin saborduri.

Riden începe să-şi treacă trupul prin deschidere, dar îl opresc.

— Stai puţin!

Deschid magazia din camera tunurilor, aceasta fiind neîncuiată, şi zâmbesc când găsesc ceea ce caut.

Bag o secure în cureaua de la corset.

Riden o vede, dar nu zice nimic. Mă ia în braţe şi sărim în apă. Când ieşim la suprafaţă, ne zâmbim, bucuroşi de succesul nostru.

— Poţi aştepta un pic? îl întreb.

— Unde te duci?

— Să încetinesc flota.

— Cu o secure?

Rânjesc şi mă scufund. Înot mult sub corăbii şi le măsor carenele, până când o găsesc pe cea mai mare, în fruntea flotei.

Repet pur şi simplu manevra pe care am făcut-o cu harponul bătălia trecută şi ţintesc cu toată forţa spre *Craniul Dragonului,* cu securea în ambele mâini, înclinată în aşa fel încât lama să lovească prima. Securea se izbeşte de cârmă şi simt reverberaţia loviturii până în braţe. Probabil că întreaga corabie se zgâlţâie. Mă întreb ce va crede tata.

Mă sprijin cu picioarele de fundul corabiei, lovind în crăpătura deja formată până când cârma se rupe de tot. După ce mi-am terminat treaba, mă întorc la Riden şi la butoaiele de apă.

Drumul înapoi e cel mai grozav înot din viaţa mea.

Sunt eu, în control total. Trag după mine apa care-mi va salva echipajul. Patru butoaie glorioase. Iar cel mai minunat lucru este că dacă mai avem nevoie, eu şi Riden ne putem duce la o altă corabie.

Ajungem la *Ava-lee* aproape la răsărit.

— Aruncaţi un cârlig şi o frânghie! strig eu.

Ordinul este îndeplinit şi leg butoaiele laolaltă, agăţând apoi cârligul de frânghie.

— Trageţi!

Echipajul scoate butoaiele din apă şi le aud cum se lovesc de punte, apoi ne aruncă o altă frânghie ca să putem urca.

Când ajungem pe punte, auzim sorbituri, înghiţituri şi râsete. Râsete.

Toţi beau pe rând şi fără griji, pasând căni de la unul la altul.

După ce termină, mă înconjoară. Mă îmbrăţişează, mă bat pe spate şi murmură un val de *ne pare rău* şi *mulţumim.*

— N-aş fi reuşit fără Riden, spun eu, iar ei se duc spre el.

Niridia îmi surprinde privirea şi mă apropii de ea. Îşi scarpină bandajul de la mâna stângă.

— Căpitane, îmi cer scuze! spune secundul meu. Nu trebuia să mă cert cu tine de faţă cu tot echipajul. N-ar fi trebuit să fiu atât de directă, nu...

— Nici să nu îndrăzneşti să mă iei acum cu „căpitane"! Altădată, zic eu şi o îmbrăţişez.

Îşi ridică uşor capul de pe umărul meu şi se uită în spatele nostru.

— Flota a dispărut.

Rânjesc.

— Pentru că înainte să plecăm, am tăiat cârma *Craniului Dragonului.*

— Bineînţeles că asta ai făcut.

Mi-ar plăcea să rămân şi să sărbătoresc, dar am stat trează toată noaptea.

— Mă duc să dorm. Ai tu grijă de restul, da?

— Desigur.

Îi aud cum cântă şi râd pe punte. Cineva probabil a luat lăuta lui Haeli şi a început să cânte la ea. Îmi încălzeşte inima să văd cum îi onorează amintirea, bucurându-se de ceea ce iubea ea cel mai mult.

Sunt atât de obosită! Sunt încă în corset şi cizme. Mă descalţ şi-mi târşâi picioarele spre dulap.

Cineva ciocăne.

Sper că Niridia nu aduce veşti proaste.

— Intră, spun eu căutând o cămaşă de noapte.

Mă opresc când îmi dau seama că nu Niridia, ci Riden a intrat în

dormitorul meu.

— Nu eşti obosit? îl întreb.

Apa mi-a dat putere noaptea trecută şi tot sunt somnoroasă, aşa că el probabil că e extenuat.

— Nu prea pot să dorm, spune Riden.

— De ce? mă îndepărtez de dulap şi mă uit la el.

— Mă tot gândesc la ce am făcut în ultima vreme împreună. La toate antrenamentele. Mă tot întreb de ce eu sunt cel care te ajută să-ţi păstrezi umanitatea.

Inima îmi bate năvalnic în piept, dar ridic din umeri.

— Presupun că e unul din misterele universului, spun eu.

Mă întorc spre dulap, dar el se apropie de mine.

Se pune între mine şi dulap şi, dintr-odată, dorinţa de a dormi dispare.

— Cred că ştii, zice el. De ce nu-mi spui şi mie?

— Nu ştiu, şoptesc eu.

Dar e o minciună. O minciună sfruntată.

— De ce eu? îmi şopteşte pe un ton atât de blând, atât de îmbietor.

Adevărul îmi răsare neaşteptat în minte.

Pentru că mă iubeşti, realizez eu, dar nu rostesc cuvintele cu voce tare. De aceea. Această legătură aparte e mai puternică decât orice altceva. Cel mai *uman* lucru dintre toate. Cheia pentru orice lacăt, soluţia la orice enigmă sau problemă.

— Alosa? insistă el.

— Relaţia cu tine e... diferită de celelalte.

— Diferită, repetă el, amuzat. În ce sens?

— Ştii tu.

— Vreau să te aud cum o spui.

Poate că e datorită bucuriei pe care o simt pentru că sunt capabilă să fiu eu însămi sub apă. Sau datorită faptului că mi-am dat seama de ce doar el mă poate ajuta să-mi păstrez umanitatea. Sau pentru că ştiu că relaţia noastră există, indiferent dacă îi spun sau nu pe nume. Trebuie doar să aleg dacă vreau asta sau nu.

A fost atât de sincer cu mine. Dacă vreau să ne dăm o şansă, e rândul meu să recunosc ce simt.

— Cred că mă iubeşti, spun eu.

— Da, te iubesc.

— Şi cred că şi eu te iubesc.

— Crezi?

— Ştiu.

Se apropie şi mai mult de mine. Mâna lui îmi mângâie încheietura şi urcă pe braţ până la umăr. Apucă cu degetul o şuviţă de păr şi o răsuceşte, apoi o duce la buze.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

— La tine.

Nu la ce mă îngrijorează sau frustrează. În mintea mea e doar Riden.

Îşi mută mâna la ceafa mea pentru a-mi înclina capul, iar gurile ni se întâlnesc. Mă sărută uşor, lent, savurând fiecare mişcare a buzelor noastre. Picioarele mi se înmoaie, dar tot reuşesc să trag de cămaşa lui încă udă. Mă ajută să o dau jos şi îi mângâi pieptul musculos, pielea netedă. Un asemenea bust nu ar trebui niciodată acoperit de haine.

Buzele îi alunecă pe gât, iar eu îmi dau capul pe spate, ameţită, însă Riden mă susţine punându-şi mâinile deasupra şoldurilor mele.

— Şi cum rămâne cu tipul ăla care arată ca o fată? mă întreabă el.

— Hmm?

— Iubitul tău.

— O, am minţit! Nu-l suport pe Tylon.

Se retrage puţin, cât să mă privească în ochi.

— De ce m-ai minţit?

— Erai crud şi am vrut să te fac gelos.

— Cred că ştim cine era mai crud atunci.

Zâmbesc şi îl sărut pe umăr.

— Vrei să spui că a funcţionat?

În loc să-mi răspundă, mă ridică, strecurându-şi mâinile în spatele coapselor mele, şi mă lipeşte de perete. Mă sărută din nou, de data asta înfocat şi sălbatic. Îmi încrucişez picioarele în spatele lui, iar braţele mi se încolăcesc mai strâns în jurul gâtului său.

Abia mai pot respira şi nici nu-mi pasă. N-am nevoie de aer ca să trăiesc. Am nevoie de el. Doar de el. De ce mi-a luat atât de mult să-mi dau seama de asta?

Riden mă lasă jos ca să mă poată atinge în voie. Îi simt mâinile pe talie, prin păr, pe spate, o explorare dezlănţuită.

De obicei, aici mă convingeam să mă opresc. De data asta nu o voi face. Nu am niciun motiv să o fac. Să-l resping. Să nu am încredere în el. Îl vreau. Numai pe el.

Îl întorc şi-l pun la perete. Îl muşc uşor de buze, le ating cu limba, îi

ascult respiraţia sacadată şi îi simt muşchii încordându-se.

Fără să întrerup sărutul, îl trag după mine, spre pat. Probabil mă mişc prea încet pentru că mă ridică din nou şi mă cară până acolo.

Mă întinde pe spate, se aşază peste mine, dar sărutările lui nu se îmblânzesc, nu se opresc şi nici nu-mi doresc aşa ceva.

Realizez că strânsoarea corsetului slăbeşte. Degetele lui, atât de îndemânatice şi de delicate, trag de şireturi, scoţându-le unul câte unul din găurile lor. Când în sfârşit îmi desface corsetul, îşi răsfiră degetele peste stomacul meu, care acum este acoperit doar de o bluză subţire.

Buzele lui mă părăsesc. Vreau să protestez, dar după le simt în locul unde îi erau mâinile. Alunecă tot mai jos şi simt cum bluza se ridică încet. Închid ochii şi mă las dusă de val.

Riden îmi atinge buricul cu buzele şi se opreşte.

Apoi se ridică.

— Ce naiba faci? îl întreb. Treci înapoi!

Nu se uită la mine, dar se îndreaptă spre uşă.

— Riden...

Şi atunci îl aud.

Cântecul.

La naiba!

Capitolul 19

ÎL IAU PE RIDEN de umăr şi-l trântesc cu faţa de cel mai apropiat perete.

— Riden, trezeşte-te!

Se zbate, dă din braţe, încearcă să se împingă cu picioarele de perete.

— La naiba, Riden! Opreşte-te!

Îşi dă capul pe spate şi mă pocneşte în faţă. Din nas începe să-mi curgă sânge, care se prelinge în gură. Îl şterg cu braţul.

Gata, până aici!

Iau cel mai apropiat obiect dur, un borcan frumos de sticlă din Naula în care îmi ţin agrafele.

Păcat de el! mă gândesc în timp ce-l folosesc ca să-i trag una în cap.

Se sparge, iar el leşină. Răscolesc camera până găsesc câteva perechi de dopuri de ceară pe care le-am adus pentru bărbaţi. I le îndes în urechi şi apoi mă grăbesc spre punte.

Sorinda i-a tras deja una lui Kearan, care zace pe podea, şi are mânerul de la sabie pregătit pentru a doua lovitură, în caz că prima nu-şi face efectul.

— Prinde! îi zic şi-i arunc nişte dopuri.

Mandsy şi Niridia l-au pus pe Enwen cu faţa la podea şi i-au prins mâinile la spate, acesta zbătându-se să scape. Alerg spre ele să le ajut să-i astupe urechile. Deros e deja inconştient pe jos, lângă ele, iar Niridia se duce la el cu o pereche de dopuri.

Mai rămâne...

— Tati! Vino înapoi!

Wallov.

Cobor în fugă pe scările care duc sub punte şi dau peste Wallov care se grăbeşte să urce. Ne rostogolim pe scări până jos.

Mormăi şi-mi masez capul, dar Wallov s-a ridicat deja în picioare şi urcă din nou pe scări, ignorând durerea.

Roslyn trece pe lângă mine şi se năpusteşte asupra tatălui ei, încolăcindu-şi mai întâi braţele micuţe, apoi şi picioarele în jurul membrelor lui, strângând cu toată puterea.

Asta îl face să cadă iar, ceea ce-mi dă timp să ajung la el. Îl imobilizez cu un genunchi în spate şi îi îndes ceara în urechi.

Se linişteşte.

— E-n regulă, Roslyn, îi spun. Poţi să-i dai drumul.

Îmi ascultă îndemnul şi răsuflă uşurată.

— A fost cât pe ce.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi zic.

Wallov se ridică şi-şi masează coastele. Probabil că s-a lovit într-o parte când a căzut pe scări.

Arăt spre urechile mele. Îşi duce mâna la propriile urechi şi simte ceara. Privirea lui îmi spune că a înţeles ce se întâmplă. Roslyn îl ia de gât. El dă din cap aprobator.

Îi las şi mă întorc pe punte.

— Cum se simt? o întreb pe Niridia.

— Enwen şi-a revenit. Riden, Kearan şi Deros sunt leşinaţi. I-am legat de catarg, în caz că încearcă să-şi dea jos dopurile când se trezesc. Sorinda îi păzeşte.

— Bun. Nici măcar nu se vede insula, spun eu.

— Ştiu. Poate sirenele au decis să înoate mai departe de ţărm.

— Sau cântecul lor e mai puternic decât credeam.

Niridia face ochii mari.

— Chiar crezi asta?

— N-avem de unde să ştim.

— Cred că nu are rost să sperăm că regele va fi luat prin surprindere ca noi.

Pufnesc.

— Probabil deja a trimis o corabie înainte drept momeală.

Niridia se strâmbă dezgustată.

Cruzimea tatălui meu este fără limite.

— Să mă anunţi de îndată ce vezi insula la orizont, îi spun.

— Da, să trăiţi!

Cântecele se aud în reprize în timp ce înaintăm, dar nu îndrăznim să

le dăm dopurile jos bărbaţilor. Nici măcar pentru o clipă.

Trece o săptămână întreagă până când vedem Isla de Canta. O săptămână în care nu am vorbit cu bărbaţii de pe corabie. O săptămână în care nu am putut vorbi cu Riden.

Cercetez insula prin lunetă. Pământul e acoperit de copaci şi nu pot vedea prea multe. Aceeaşi junglă ca pe insula pe lângă care am trecut când căutam apă.

Scriu pe o bucată de pergament: *Vezi dacă poţi găsi un loc ferit unde să ancorăm.*

Kearan o citeşte şi aprobă din cap.

Riden stă lângă mine pe dunetă. Nu vorbeşte; nici nu m-ar auzi dacă i-aş răspunde, însă prezenţa lui mă liniştește. Cântecul se aude tot mai tare pe măsură ce ne apropiem de insulă.

Cântecul care ne-a întrerupt pe mine şi pe Riden.

Presupun că aş fi putut să-l invit din nou în patul meu după ce s-a trezit. Cu siguranţă nu are nevoie să audă ca să terminăm ce am început, dar nu vreau s-o facem când el nu-şi poate folosi toate simţurile. Mai ales că va fi prima dată.

Mă îmbujorez numai când mă gândesc la asta şi mă concentrez repede pe insulă.

Însă asta doar îmi sporeşte neliniştea.

Oare mama e aproape? Gândul că voi vorbi iar cu ea mă bucură şi mă îngrozeşte în acelaşi timp. Vreau să o întreb, nu, s-o oblig să-mi spună de ce m-a părăsit. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ea. E tot fragilă şi slăbită? Îşi mai aminteşte întâlnirea noastră din fortăreaţă? Sau a devenit un monstru fără sentimente care vrea doar să ucidă bărbaţi?

Nimeni nu îndrăzneşte să vorbească de-a lungul călătoriei. Câteva fete se apleacă peste balustradă şi se uită la apă, căutând sirenele.

Cel mai probabil ştiu unde suntem, dar rămân la distanţă.

Kearan găseşte locul perfect de ancorare.

Plaja se curbează şi formează un golfuleţ ascuns de copaci şi tufişuri. E suficient de departe de ţărmul principal şi ne oferă un adăpost pentru cazul în care cineva va trece prin zonă. De aici nu putem vedea marea, dar nu sunt îngrijorată. Schema mea cu cârma sigur a ţinut flota în loc ore bune. Poate chiar o zi întreagă.

— Să le spun oamenilor să se îndrepte spre mal? întreabă Niridia.

— Nu. Nu mergem la mal. Deocamdată, cel puţin. Mai ales că

cealaltă insulă pe care am călcat ne-a oferit numai orori. Vreau să arunc o privire sub apă.

Îşi arcuieşte o sprânceană.

— Te duci în mare singură?

— Dacă legendara comoară e păzită de sirene, cea mai bună cale de a ajunge la ea trebuie să fie o incursiune subacvatică. Şi oricum, trebuie să vedem cu cine avem de-a face. Cel mai bine merg singură. Nu voi ieşi prea mult în evidenţă.

Ca să nu mai zic că e imposibil să mă urmărească cineva.

— Ochii-n patru, îi spun eu. Spre mare şi spre insulă. Nu pleacă nimeni de pe corabie.

Mă dezbrac pentru a fi mai uşoară. Dau jos corsetul şi cizmele. Nu vreau să mă tragă în jos şi nu am nevoie de ele. Îmi leg un pumnal deasupra gleznei, dar în afară de acesta, mă duc neînarmată. Sabia şi pistolul sunt inutile sub apă.

Îl iau pe Riden de mână şi-l duc spre marginea corabiei îi fac semn din cap spre ocean, transmiţând ceea ce am de gând.

Îşi scutură capul energic. Ştie că din acest motiv ne-am tot antrenat, dar mai ştie că, de data asta, apele sunt înţesate de sirene.

Îi înţeleg ezitarea, dar arăt spre corabie. *Trebuie să fac asta ca să-i protejez pe toţi.*

Încă se uită la mine supărat, dar cedează şi se urcă pe balustradă.

Are încredere în mine.

Mă ia în braţe şi ne aruncăm.

Lovesc apa; toată puterea ei mă învăluie şi...

Rămân eu însămi.

Pot face orice.

Aş putea cânta pe vecie. Îmi simt forţa în mâini şi-n picioare. Mă mişc mai repede sub apă decât pe uscat. Eram deja asasinul perfect ca pirat.

Dar acum...

E greu să-mi reamintesc că nu simt invincibilă când simt exact opusul.

Mă uit în adâncurile oceanului: nu văd nicio sirenă, deşi cântecele lor au devenit şi mai puternice acum că sunt sub apă.

Îl duc pe Riden la suprafaţă. Cineva aruncă o frânghie. Îmi aruncă o ultimă privire şi mimează două cuvinte.

Ai grijă!

Îl privesc până dispare de pe marginea corabiei. Nu vreau să plec până nu mă asigur că e în siguranţă. Apoi, mă scufund.

Apa nu a fost nicicând mai frumoasă. Atât de limpede şi de curată, neatinsă de oameni. Razele soarelui străpung apa, cercuri luminoase dansând pe fundul nisipos. Un banc de peştişori albaştri şi galbeni trece pe lângă mine. O ţestoasă se opreşte pe o stâncă mare de pe fundul oceanului pentru a se odihni. Un rechin tânăr, un pic mai mare decât braţul meu, înoată în apropiere.

Înot în larg, apoi urmez linia uscatului în jurul insulei, îndrumată de cântece. Dau de mai multe vieţuitoare. Raci se deplasează iute, în lateral, pe nisip. O meduză pluteşte în valuri spre mal. Scoici, sparte şi întregi, răscolesc nisipul, împinse de valuri spre insulă.

Însă nici urmă de sirene, deocamdată.

Sunt uimită că nu e nimeni de pază. Nu vor să fie alertate în caz de intruşi?

Apoi îmi dau seama că nimeni nu le ameninţă, deoarece trăiesc sub apă. Nimic nu le poate răni. Niciun om nu poate supravieţui sub apă. De ce ar vrea sirenele să se păzească de corăbii străine?

Însă gândurile mi se pierd în notele cântecelor.

Vocile se împletesc în armonii atât de complexe, încât niciun muritor nu ar putea să le noteze pe hârtie. Mă seduc la fel cum fluxul atrage apa. Surorile mele mă cheamă. Am cântat singură toată viaţa. Mereu cu un scop. Nu am cântat niciodată de plăcere, mai ales când cei din jurul meu se tem că-i voi vrăji. Nu echipajul meu, desigur, ci oamenii tatălui meu.

Urmez sunetul, savurând fiecare notă. Însă lipseşte o voce. Melodia este cumva incompletă. Fără să-mi dau seama, încep să cânt, iar vocea mea completează cântecul, eliberând note care se potrivesc perfect cu celelalte voci.

Sincronizarea îmi face muşchii să vibreze. Muzica se aude din ce în ce mai tare. Cotesc după un recif de corali.

Le văd în sfârşit. Sute de sirene. Dar nu-mi dau seama pe deplin ce se întâmplă până când nu cânt ultima notă, care umple spaţiul din jurul meu.

La fel ca o flacără înecată în apă, muzica se stinge. Toate se întorc spre mine, iar părul lor lung şi lucios se unduieşte în apă. Şaten deschis. Blond-auriu. Negru de abanos.

Iar apoi, din centru, una din ele se ridică deasupra celorlalte cu

părul roşu ca focul.

În sfârşit ai venit acasă! spune mama.

Dacă aş fi fost pe uscat, m-aş fi gândit că e ciudat că nu poartă haine. Însă pare logic în adâncuri. Apa rece nu ne deranjează. În ocean nu avem parte de vreme rea sau temperaturi extreme. Nu trebuie să ne ascundem goliciunea de nimeni.

Sirenele mai în vârstă, inclusiv mama, au scoici împletite în păr ca nişte mărgele; observ că ea are cele mai multe. N-au riduri în jurul ochilor şi nici nu remarc vreun alt semn de îmbătrânire, dar au ceva ce le oferă un aer matur. Ceva pe care pot mai degrabă să-l simt decât să-l văd.

Copiii-sirenă – nu m-am gândit că ar putea exista – stau aproape de fundul oceanului. Sar pe nisip, se rostogolesc prin el, amintindu-mi de copiii umani care se joacă în băltoace de noroi Una dintre fete mă vede şi înoată repede spre o sirenă, probabil mama ei. Amândouă au acelaşi păr blond.

Mama e atât de diferită de cum o ştiam pe uscat. Atunci era slăbită, trasă la faţă şi abia putea să se ţină pe picioare, dar acum are muşchii tonifiaţi, pielea fină şi perfectă. Este mai puternică şi mai frumoasă decât toate la un loc. Este regina lor.

Când vede că privirea mea se întoarce spre ea, spune: *Tu ai fost piesa lipsă. Acum că ai venit, sufletele noastre sunt reîntregite.*

Înoată pe lângă celelalte, folosindu-şi mâinile şi picioarele pentru a înainta spre mine. Când ajunge în faţa mea, întinde braţele. *De ce a durat atât? Mi-a fost foarte dor de tine!*

Vreau să fiu precaută faţă de ea. Faţă de toate. Sirenele sunt bestii. Sunt monştri fără minte, cărora nu le pasă de nimeni în afară de ele.

Însă nu pot.

Nu după ceea ce am simţit când am cântat. Mi-a fost dintotdeauna menit să fiu aici. Mama a lăsat loc pentru mine în cântec, sperând – nu, dorindu-şi cu disperare – să vin şi să-l completez.

Nu înţeleg, îi spun eu. *M-ai părăsit. M-ai abandonat după ce te-am eliberat. De ce?*

Sprâncenele ei se arcuiesc într-o arcadă perfectă. *Trebuia să mă întorc la surorile mele. Sunt regina lor. Aveau nevoie de mine. Ţi-am*

spus să mă urmezi. De ce nu ai ascultat?

Pentru că nu am putut. Devin altcineva când sunt în apă. Nu sunt eu însămi. Abia recent am aflat o modalitate de a controla asta.

Apa se tulbură puţin şi le simt pe celelalte cum încep să se agite.

Mama închide ochii, gândindu-se la ce am spus, reflectând.

Bineînţeles, zice ea. *Eşti născută pe uscat. Cele două jumătăţi se luptă pentru a domina. Una mai puternică pe uscat, cealaltă sub apă. Însă se pare că latura umană a câştigat.*

Aproape imperceptibil, toate sirenele se dau câţiva centimetri mai în spate. Toate în afară de mama.

E un lucru rău? întreb eu.

Nu pentru mine, spune ea încet, ca s-o aud doar eu.

Dar pentru restul? întreb eu la fel de încet.

O să mai dureze puţin până când se vor acomoda, dar nu contează asta acum. Vreau să-ţi arăt ceva.

De data asta, în loc să înoate în faţă, mă ia de mână. Voiam oricum s-o urmez, dar mă bucur că mă atinge. Ştiu ce înseamnă. De data asta, nu mă mai lasă să mă despart de ea.

Înotăm în jurul unui grup de sirene, care încep să vorbească între ele.

Cu ce îi e acoperită pielea?

Miroase ca un om.

De ce o primeşte regina printre noi?

E o străină.

Mama se opreşte, se întoarce şi cântă o notă răsunătoare.

Destul! strigă melodia. Toate închid gura, de parcă nişte mâini invizibile le-ar fi apăsat creştetul capului şi bărbia în acelaşi timp.

Încă mă ţine de mână, aşa că mă trage mai aproape de uscat.

Sirenele trebuie să-ţi asculte cântecul? o întreb eu.

Da, dar e un alt tip de cântec faţă de cel pe care-l intonăm bărbaţilor. Eu sunt regina lor. Vocea mea mişcă mirajul.

Mirajul?

Un grup de sirene se numeşte miraj. Eu hotărăsc unde înotăm, ce facem, iar mirajul mă urmează. Aşa e felul nostru. Însă este diferită faţă de magia care-i farmecă pe bărbaţi.

La fel ca o matcă ce-şi comandă roiul.

Nu funcţionează pe mine, glăsuiesc eu. Cumva ştiu asta. Ea nu-mi poate spune ce să fac.

Nu. Eşti menită să devii regină. Eşti fiica mea. Îmi vei fi succesoare la tron când eu voi pieri.

Asta mă face să mă opresc. Să conduc sirenele? Mereu mi-am dorit să conduc uscatul. Am un echipaj de care trebuie să am grijă şi pe care să-l conduc. Nu pot prelua mirajul.

Însă îmi alung gândul din minte şi continui să înot după ea. Pot aduce asta în discuţie mai târziu.

Ştiu că e mult de digerat. O să te integrezi şi vei înţelege. Aşteaptă şi ai să vezi!

Oceanul devine tot mai stâncos în timp ce ne apropiem de o altă parte a ţărmului. O formaţiune stâncoasă se deschide într-o peşteră subacvatică. Mama înoată înăuntru, ţinându-mă tot timpul de mână. Drumul devine întunecat, dar noi putem vedea. Stâncile sunt acoperite de arici şi stele de mare. Scoicile se deschid în bătaia curentului, însă acesta nu reprezintă un obstacol pentru mine şi mama. Înotăm direct prin el.

Într-un sfârşit, tunelul se deschide într-o cavernă. E foarte mare, să aibă probabil cincisprezece metri adâncime. Iar pe fundul ei...

Munţi de aur şi argint.

Monede, bijuterii, pocale şi veselă. Pietre preţioase şi diamante.

Aş putea cumpăra întreaga lume de cinci ori.

Mama înoată spre comoară, ia câteva monede şi le lasă să-i alunece printre degete.

A trecut din generaţie în generaţie, spune mama, *dar fiecare a contribuit.*

Găseşte un inel de argint cu un diamant în mijloc. Îl mângâie.

L-am luat de la un marinar care a căzut peste bord în timpul unei furtuni. Marea îi fura strigătele, iar eu îi furam inelul din buzunar. Cred că era menit iubitei lui de pe uscat. Iar astea, continuă ea, arătându-mi o farfurie şi o furculiţă, *au căzut dintr-o navă aproape de cele Şaptesprezece Insule. După ce am aflat că există comori la bord, le-am cântat bărbaţilor să ne arunce toate obiectele de valoare. Apoi le-am ordonat să se arunce şi ei, ca să ne putem distra.*

Încerc să-mi menţin expresia impasibilă, dar mă întreabă: *Te deranjează lucrul ăsta?*

Mă tulbură ceea ce-mi spune. Codul meu moral, latura mea umană, îmi spune că e greşit. Însă pot înţelege din perspectiva sirenei din mine. E firesc. Aşa sunt sirenele. Ar da vina cineva pe un tigru care

vânează un om?

Am ucis mulţi bărbaţi, îi spun.

Dar te-ai distrat cu ei mai întâi?

Nu, mă distrez doar cu bărbaţii care-mi plac. Nu cu cei pe care vreau să-i ucid.

Se întoarce spre comoară. *Mi te-a răpit de lângă mine. Într-o zi, îi voi adăuga aurul în această cavernă şi mă voi gândi cu plăcere la felul cum a murit.*

Sper că ziua va veni curând, spun eu. *Urăsc că ne-a despărţit, dar îmi place cum sunt acum. Poate că latura mea umană te dezgustă, dar nu-mi doresc să fiu altfel.*

Dar uită-te la tine! spune ea. Mâna ei îmi trage mâneca şi dezvăluie cicatricile. *Cred că eşti plină de semne. El ţi le-a făcut, nu?*

Au făcut parte din antrenamentul meu.

Scoate un sunet atât de inuman, încât nici nu-l pot descrie.

Trebuia să fii cu mine, nu să suferi! Trebuia să înoţi cu mirajul, să adaugi obiecte la comoară. Să vânezi scoici colorate, să dansezi în valuri. Să observi creaturile subacvatice, să cânţi cu familia, să explorezi fiecare colţişor al oceanului. Noi ducem o viaţă fericită şi împlinită. Nu ar fi trebuit să fii bătută!

Se calmează şi mă strânge în braţe. *Fata mea dragă, nu te va mai răni niciodată. Rămâi cu mine şi te voi proteja.*

Vreau din suflet să o cred, ba chiar aş lăsa-o, dar ştiu că nu pot. *Nu pot. Trebuie să-mi protejez oamenii.*

Echipajul tău.

Da.

Face o pauză.

Nu ai venit pentru mine. Ai venit pentru comoară.

Vreau să spun nu, dar mă îndoiesc că m-ar crede.

Am crezut că m-ai abandonat. Am crezut că m-ai folosit ca să fii liberă, că doar te-ai prefăcut îngrijorată. După ce te-am eliberat, regele pirat a venit după mine. Mă vânează. Mai are puţin şi mă va ajunge din urmă. Am crezut că dacă găsesc comoara, i-aş putea mitui pe oamenii lui să treacă de partea mea şi aş deveni regina pirat. Am venit aici ca să supravieţuiesc. Nu pentru că voiam să fur de la tine. Deşi, atunci când credeam că m-ai părăsit, nu mă simţeam atât de prost când mă gândeam că te voi prăda.

Faţa ei se înmoaie.

Nu sunt îngrijorată. Te iubesc, Alosa-lina.

Felul în care-mi cântă a doua parte din nume învăluie caverna în putere şi adevăr. Nu mă îndoiesc nicio clipă de ceea ce spune.

Nu sunt îngrijorată. Acest lucru nici nu se compară cu ceea ce simt pentru tine. Eşti a mea. Cea pe care trebuie să o protejez şi s-o iubesc. Ştiu deja că eşti dură şi puternică şi abia aştept să te cunosc mai bine.

Tremur în timp ce mă ţine şi ştiu că rosteşte adevărul.

Însă mai întâi, spune ea, *trebuie să ai grijă de tine şi de prietenii tăi. Ia cât aur vrei. Urcă-te pe tron! Te voi aştepta.*

Simt că mi s-a ridicat o povară de pe umeri. *Mulţumesc! Mirajul nu-ţi va face rău nici ţie, nici echipajului tău.*

Nici bărbaţilor? întreb eu.

Nici lor. Du-te! Adu-ţi corabia deasupra peşterii. Mirajul te va ajuta să cari aurul care nu le aparţine sirenelor în viaţă.

E prea frumos ca să fie adevărat, dar nu mă îndoiesc de cuvintele ei. Nu după felul în care le-a spus.

Ura şi dezgustul faţă de mama mea au dispărut dintr-odată, când am văzut câtă iubire şi înţelegere mi-a oferit. Schimbarea e atât de bruscă şi copleşitoare, încât nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

Însă mai sunt atâtea de făcut.

Mă voi întoarce după ce mă asigur că echipajul meu e în siguranţă. Îţi promit! o asigur.

Bun. Acum, du-te! Cu cât pleci mai repede, cu atât te vei întoarce mai repede.

Aş fi vrut să am mai mult timp. Mama nu e o bestie fără minte. E o sirenă şi se comportă ca una, dar asta nu înseamnă că e un monstru. E letală şi nemiloasă, însă aşa sunt şi eu. Viaţa mea a căpătat un nou sens. Acum îmi cunosc mama. O pot vizita. Suntem diferite şi nu-mi voi abandona niciodată latura umană, dar acum putem fi împreună. Unde nu a fost nimic, acum e speranţă.

Iar furia faţă de tatăl meu e tot mai arzătoare pentru că ne-a despărţit. Însă în spatele furiei încă zace frica. E în urma noastră şi ne-ar putea ataca în orice moment. Am putut să ne menţinem avansul, dar el are vâsle. Sunt sigură că aproape şi-a omorât oamenii încercând să ne ajungă.

Înot înapoi spre corabie. Spre *Ava-lee.* Se pare că până la urmă nu trebuie să-i mai schimb numele.

Niridia mi-a lăsat o frânghie, iar capătul îi dispare în apă. O apuc şi urc fără efort pe peretele exterior al corabiei, absorbind apa din haine.

Când ajung pe punte, o găsesc goală.

Simt un gol în stomac. Le-am spus să nu se ducă pe uscat. Am fost destul de clară. Şi le-am zis să stea cu ochii-n patru. Corabia nu rămâne niciodată de *izbelişte.* Ceva rău s-a întâmplat.

Balustrada din zona babordului e ciobită şi ruptă pe alocuri. Cârlige de agăţat oare? Mă îndrept într-acolo, în partea opusă din care am venit, şi cercetez apa. Pe lângă corabie plutesc bucăţi de lemn. Să fie rămăşiţele unor bărci de salvare? Să fi venit ceva de pe insulă şi să-mi fi răpit întregul echipaj? Am fost prea emoţionată să o revăd şi nici nu m-am gândit să o întreb pe mama ce altceva mai trăieşte pe insulă.

Nu am nicio altă armă în afară de pumnal. Mă duc mai întâi în camera mea.

El mă aşteaptă acolo.

— Alosa.

Vocea este gravă şi tăioasă, limpede, dar pătrunzătoare. E vocea durerii, vocea violenţei, vocea terorii.

Vocea tatălui meu.

Capitolul 20

PENTRU O SECUNDĂ, FIECARE muşchi din corp îmi e cuprins de teroare.

— Pe unde te-ai ascuns? întreabă tata. Oamenii mei au întors corabia cu susul în jos.

Mintea mea o ia razna. M-a văzut în apă? Încearcă să mă facă să mărturisesc? Unde îmi sunt membrii echipajului? Ce le-a făcut?

— Am fost pe uscat, mint eu pe un ton nonşalant.

— Bun, ne poţi arăta unde e comoara.

În spatele lui se află câţiva piraţi, cu mâinile odihnindu-li-se pe mânerele săbiilor. Printre ei e şi Tylon.

— Nu te obosi să cânţi. Au dopuri în urechi, spune tata.

Sunt puţin surprinsă că el îşi riscă viaţa neacoperindu-şi propriile urechi, dar o pun pe seama aroganţei sale. După ce termină cu mine, îşi va pune dopuri şi-şi va continua planul. Nu îndrăznesc să sper că mirajul va începe din nou să cânte.

— Îi dau lui Tylon corabia ta, din moment ce ai stricat-o pe a lui.

— După ce am stricat-o? Am scufundat-o. Ce-ai făcut cu membrii echipajului meu?

— Sunt jos, te aşteaptă. De ce nu mergem să-i vedem?

Tonul lui îmi îngheaţă sângele în vene. Ce le-a făcut?

Oamenii lui Tylon îşi scot săbiile la o comandă nerostită. Mai bine de zece bărbaţi stau înghesuiţi în dormitorul meu modest. Dacă printre piraţi nu ar fi fost şi tata, aş fi încercat să mă lupt cu ei, dar ştiu că în situaţia de faţă nu am nicio şansă.

Şi *trebuie* să-mi văd echipajul. În minte îmi apar numai scene oribile. Scene cu toţi însângeraţi şi deja morţi. I-ar sta în fire să-i omoare până la ultimul şi să mă arunce într-o celulă din închisoare ca să rămân alături de cadavrele lor.

Însă, când ajungem jos, moartea refuză să mă întâmpine. Echipajul meu e deocamdată teafăr, iar toţi sunt închişi în celule, cu şi mai mulţi

oameni de-ai tatălui meu drept paznici.

— Căpitane! spune Niridia uşurată.

Mandsy e cu ea în celulă. Sorinda, Riden, Kearan, Enwen şi ceilalţi sunt răspândiţi în diferite celule.

— Gura! strigă tatăl meu şi apoi se întoarce spre mine. Unde e comoara, Alosa?

— N-am găsit-o.

Tata îşi scoate pistolul şi-l îndreaptă spre mine. Mă uit la el, fără să clipesc.

— Nu-mi pasă ce-mi faci.

— Mă gândeam eu, spune el şi îşi roteşte braţul uşor spre dreapta, spre una din celule.

Înainte să pot striga, apasă pe trăgaci. Piciorul Niridiei cedează şi ea cade la pământ, cu sângele curgându-i printr-o gaură din colanţi, deasupra genunchiului.

Mă holbez la sângele care se prelinge pe podea şi încerc să înţeleg ce tocmai s-a întâmplat. Mă reped spre oamenii tatălui meu încercând să ajung la ea.

Se aude altă împuşcătură.

Îmi întorc privirea spre tatăl meu. Ţine un alt pistol, cu ţeava fumegândă. Reona, una din gabierii mei, tremură şi cade.

Tata scoate un al treilea pistol.

— Opreşte-te!

Mă ignoră. S-a răzgândit. Nu e suficient să-i rănească. E mai furios decât oricând. Următoarea lovitură va fi fatală.

— Te rog! ţip eu şi încerc să scap de bărbaţii care mă ţin.

Sunt prea mulţi.

Cel care primeşte o lovitură în inimă e Deros. Acesta cade la pământ fără suflare. Nu-l voi mai vedea niciodată.

Vreau să alerg până când picioarele-mi cedează. Vreau să ţip până când nu mai am voce. Vreau să izbesc capul tatălui meu până când nu mai rămâne nimic altceva decât o baltă de sânge pe podea.

Însă lucrurile astea nu-l vor aduce înapoi pe Deros.

— Nu poţi ajunge la comoara de pe insulă! urlu eu. Se află sub apă şi doar sirenele o pot găsi!

Îşi coboară uşor mâna care ţine cel de-al patrulea pistol.

— De unde ştii?

Abia mai pot vedea de lacrimile care mi-au împânzit ochii, dar,

cumva, o minciună îmi părăseşte iute buzele.

— Cântecul sirenelor nu mă afectează, dar tot îl pot auzi. Cântă despre comoară. Le-am ascultat glasurile în timp ce-şi numărau monedele şi se mişcau în adâncul oceanului. Singura cale spre comoară este pe sub apă.

Tata nu spune nimic. Îmi cântăreşte cuvintele cu grijă, gândindu-se dacă să le creadă sau nu. Îmi doresc cu disperare să înghită minciuna.

— Atunci va trebui să ne ocupăm de bestii, spune el, şi apoi ne vom duce să explorăm sub apă cu clopotul de scufundare.

— Nu!

— Acum îţi pasă de sirene? Bun. Poţi privi de la hublou.

Mă ia de braţ. E nevoie de el şi de încă trei oameni ca să mă imobilizeze, dar tot nu mă las. Reuşesc să-i trag unuia dintre ei un şut între picioare, apoi primesc un pumn în gură. Zgârii cu unghiile faţa altui pirat.

Într-un sfârşit, mă închid cu forţa în celula mea cu perne. Lângă mine se află o ferestruică, prea mică pentru a scăpa prin ea dacă aş sparge geamul.

— Nu mai ai dreptul să faci nimic, spune tata. Vei sta închisă până când îţi vei învăţa lecţia şi-ţi vei vedea echipajul cum suferă şi moare.

Ţip la el, scutur barele de fier, dar ştiu că nu pot scăpa. Celula a fost construită *pentru* mine, ca să-mi pot regenera abilităţile. Ştiu că nu am cum să evadez.

Nu pot să mă duc la membrii echipajului meu, la cei răniţi, dar încă în viaţă. Mandsy are deja grijă de Niridia. Îi dă ordine Sorindei, care e în aceeaşi celulă cu Reona, spunându-i cum să oprească sângerarea.

Nici măcar nu le pot avertiza pe sirene. Sunt prea departe ca să le pot cânta. Dacă aş fi fost sub apă, aş fi putut, dar în acest moment, întemniţată la suprafaţă... sunt inutilă.

Tata iese din închisoare, mulţumit pentru moment de pedeapsa mea. Îi lasă pe Tylon şi pe câţiva oameni să ne păzească, acum că i-a dat lui corabia mea. S-o creadă el! Nu cât încă mai respir. *Ava-lee* e a mea.

Tylon îmi aruncă o privire arogantă şi trufaşă şi spune mult prea tare, din cauza dopurilor:

— Îţi mulţumesc, Alosa!

Numai după ce simte că s-a lăudat destul, pleacă şi ne lasă în închisoare.

Lovesc zăbrelele şi îl blestem.

După ce dispare, nu-mi rămâne decât să mă gândesc la fetele rănite. La cadavrul lui Deros. Wallov îi închide ochii prietenului său şi se aşază lângă el.

— Apasă mai tare, Sorinda! spune Mandsy. O să o doară, dar e mai bine decât să moară! Wallov, aruncă-i cămaşa ta!

Mandsy a legat deja un garou deasupra genunchiului Niridiei.

— Nu poate respira prea bine! zice Sorinda.

— Îi curge sânge din gură? întreabă Mandsy pe un ton mai liniştit.

— Da.

Mandsy clipeşte încet.

— Lasă rana, Sorinda! Ţine-o de mână şi vorbeşte cu ea.

— Ce s-a întâmplat, Mandsy?

— Cred că bila de fier i-a străpuns plămânul. Mai bine o lăsăm să sângereze decât să se înece în propriul sânge.

Fiecare suflare îmi înteţeşte furia faţă de tatăl meu.

— Totul va fi bine! spune Sorinda pe un ton blând.

Nu credeam că ştie să fie blândă.

— Durerea se va opri în curând, Reona. Închide ochii. Ascultă-mi vocea.

Nu mai suport. Nu mai vreau să fiu închisă aici şi să-mi privesc oamenii murind!

— Athella? strig eu.

— M-au percheziţionat prea bine, căpitane, răspunde ea. Nu mai am nici măcar o agrafă la mine.

— Sorinda, ai vreo armă ascunsă?

— Nu.

Reona îşi dă în cele din urmă ultima suflare. Sorinda îi eliberează mâna, aşezând-o cu grijă pe lângă corp.

Pentru câteva secunde, nu fac altceva decât să clipesc.

— O să găsim o cale de scăpare. Puneţi-vă mintea la contribuţie!

Refuz să mă dau bătută, chiar şi când mintea-mi spune s-o las baltă. Tylon are cheile. Le va ţine aproape. Va avea grijă să nu greşească, mai ales când crede că e atât de aproape de victorie.

Îţi mulţumesc, Alosa! a spus. Pentru că mi-am trădat tatăl. Pentru că am ieşit din cursă. Pentru că l-am făcut să arate bine în ochii regelui. Crede că tronul îi va reveni lui. Blestemat să fie!

— Cum e Niridia? îndrăznesc să întreb.

— Sunt bine, spune ea.

Acum că gemetele gâlgâite ale Reonei au încetat, îi pot auzi vocea tremurândă.

— Va fi bine, spune Mandsy, dar numai dacă voi ajunge curând la trusa medicală. Trebuie să-i scot bila de fier din genunchi.

Trebuie să-l fac pe Tylon să se întoarcă aici. Nu putem evada din închisoare dacă nu găsesc ceva util.

— Eşti bine?

Riden e în celula de lângă mine. Nu am apucat să mă uit la el din cauza a tot ce s-a întâmplat.

— Sunt bine, spun eu.

Dar nu e adevărat. Am două cadavre în închisoare.

— Ce s-a întâmplat după ce ai plecat?

Mă ajută să mă gândesc şi la altceva decât la moartea care bântuie închisoarea. Le spun despre reuniunea cu mama şi oferta ei.

— Eram atât de aproape să-l învingem? întreabă Niridia.

— Nu mai vorbi, îi spune Mandsy.

— Mă distrage de la durere!

— Am mai fost în pericol, spune Riden, şi am supravieţuit. O vom face din nou.

— Te gândeşti la un alt plan strălucit? îl întreb.

— Încă nu, dar sunt sigur că voi găsi ceva. Şi de data asta nu mă voi mai lăsa împuşcat.

Avem probleme prea mari ca să pot râde, dar apreciez efortul lui Riden de a face haz de necaz. Mă uit la ferestruica din dreptul celulei. Îmi oferă gustul amar al libertăţii, dar imposibilitatea de a o obţine.

Prin ea, văd cum flota se îndepărtează în larg, iar corabia mea se mişcă în aceeaşi direcţie, dar mai în urmă. Exact cât să văd lupta care urmează. Corabia se mişcă pentru mine.

Deşi toţi oamenii tatălui meu au dopuri în urechi, vor continua să comunice. Semnalele au fost deja pregătite. Tata are steaguri diferite pe care le ridică în aer, fiecare reprezentând un ordin diferit. În felul acesta pot coordona un atac.

Nu mă mai concentrez pe mine şi pe echipajul meu, ci pe mama şi pe celelalte sirene. Nu vor veni la suprafaţă, nu? Nu când vor vedea navele care se apropie. Sigur ştiu că sunt în dezavantaj, dar cum vor şti că bărbaţii nu le pot auzi? Ele cred că sunt invincibile.

— Staţi sub apă! şoptesc eu.

Nu am străbătut atâta drum ca să-mi văd mama ucisă.

La început nu se întâmplă nimic. Corăbiile ancorează şi aşteaptă.

Apoi un om cade peste bord.

Nu am văzut când s-a întâmplat, dar am auzit pleoscăitul şi apoi am zărit un om în apă. Au tras la sorţi? Sau tata a ales un nefericit, l-a ademenit la marginea corabiei şi l-a împins?

Pentru un moment, totul este tăcut. Singurul lucru care tulbură apa e piratul căzut.

Apoi se aude un cântec. Mai întâi slab, apoi din ce în ce mai puternic, mai irezistibil. Din moment ce nu se scufundă pentru a-l urma, presupun că săracul om nu-l aude. În schimb, văd cum două braţe delicate ies din apă, îl apucă şi-l trag în adâncuri.

Apa se linişteşte iar, dar nu pentru mult timp. Câteva melodii spulberă suprafaţa oceanului şi răsună împrejur, purtate de vânt, cele mai frumoase şi magnifice cântece pe care le-am auzit vreodată. Sunt diferite, fiecare venind de la o altă sirenă, dar cumva se potrivesc. Ariile urcă şi coboară, iar mie mi se frânge inima când le aud.

Oamenii mei nu sunt afectaţi. Nu au urechile acoperite, probabil că tata le-a smuls dopurile din urechi atunci când i-a prins, dar nu contează. Mama şi-a ţinut promisiunea, iar sirenele nu-i vrăjesc pe cei patru bărbaţi rămaşi în echipajul meu.

Le cântă celorlalţi piraţi, chemându-i să li se alăture în apa răcoroasă, promiţându-le iubire, îmbrăţişări şi înţelegere. Ies la suprafaţă, cu părul strălucitor plutind ca o aură în jurul lor şi gurile deschise, cântând. Se mişcă într-un mod seducător, încercând să atragă bărbaţii în apă.

E ciudat cum cântecele se aud atât de clar în bătaia tunurilor.

Vântul poartă spre noi strigătele de luptă ale piraţilor. Sirenele urlă şi şuieră.

Unii au harpoane şi aşteaptă momentul potrivit pentru a le arunca în sirenele pe care nu le pot vedea clar. Alţii îndreaptă tunuri şi muschete direct în apă, trag şi se grăbesc să le încarce.

Apa devine agitată, învolburată de valurile făcute de sirenele care înoată. Corpuri fluorescente plutesc la suprafaţă, într-o mare de păr des şi sânge, iar cântecele seducătoare se transformă în unele de durere.

Bărbaţii de pe corăbii sunt în siguranţă, dar nu toţi sunt la fel de norocoşi. Mulţi sunt forţaţi să stea în bărcile de salvare cu harpoane, ca

să le poată arunca de la distanţă mică. Alţii au la îndemână muschete, dar nu reuşesc să le reîncarce la timp. După ce primul val de gloanţe s-a oprit, din apă ies perechi radioase de braţe sidefii, ciocolatii şi negre precum cerul nopţii, care-i trag pe bărbaţi în ocean. Una din sirene sare din apă şi se aruncă peste barcă, la fel ca un delfin, apucă un pirat şi-l trage după ea în adâncuri.

Era de o frumuseţe aproape dureros de privit, cu păr de culoarea stelelor, împletit cu perle şi scoici. Lung până la genunchi, îi era înfăşurat în jurul corpului când a sărit din apă.

Sirenele seamănă foarte mult cu femeile. Dacă nu ar avea dinţi şi unghii ascuţite, dacă nu ar avea poseda o frumuseţe nepământeană, nu le-ai putea diferenţia.

Chiar şi fără cântecul magic al sirenelor, bărbaţii parcă sunt în transă, holbându-se la ele. Asta îi costă viaţa pe mulţi dintre ei.

Mi se pare ciudat să văd îndeaproape cât de brutale, dar totuşi cât de frumoase sunt surorile mele. Îmi înţeleg mult mai bine caracterul. Dorinţa de a ucide fără milă probabil vine din sângele meu, nu din felul cum am crescut.

La suprafaţă apare o sirenă cu părul roşu.

— Nu! Pleacă! ţip cât de tare pot, dar distanţa e prea mare, iar tunurile şi armele sunt prea zgomotoase.

Oamenii de pe corabia cea mai apropiată de mama arată spre ea şi se mişcă frenetic. În loc de arme, apucă plase.

Lupta e crâncenă; regina sirenă este o creatură formidabilă. Cel puţin doisprezece oameni îşi pierd viaţa.

Însă o prind în cele din urmă. Mă uit cum este transportată spre *Craniul Dragonului* şi cum celelalte sirene se retrag. Odată ce regina lor e capturată, nu mai pot face nimic fără cântecul ei.

O va interoga. O va tortura, până când va obţine informaţiile de care are nevoie.

Iar eu nu pot face nimic închisă în celula asta.

Oceanul se linişteşte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se lasă noaptea, iar piraţii se duc să se culce.

Încerc să strig după Tylon. Poate că după ce au văzut că sirenele au pierdut bătălia, oamenii şi-au dat jos dopurile.

Însă orele înaintează şi sunt obligată să accept că niciunul nu aude nimic. Nu răspund la ţipetele mele. Nu vin la închisoare. Probabil că dorm în paturile noastre, care se află de cealaltă parte a corabiei.

Mă aşez învinsă pe podea, cu braţele pe genunchii îndoiţi. Ce să fac?

În celula alăturată, Riden se mişcă neliniştit de colo-colo, apoi, într-un final, se sprijină de zăbrele ca să mă poată privi mai bine.

— Vino la mine! spune el.

Mă dau cât de aproape pot de bare. Ceilalţi vorbesc între ei, aşa că discuţia noastră nu va fi auzită.

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Ce anume? şoptesc eu.

— De când navighez cu tine, am simţit pentru prima dată bucuria de a fi pirat.

Râd cu amărăciune.

— Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine. Mi-am pierdut doi prieteni azi, iar Niridia e rănită. Nu vreau să râd.

— Trebuie să-ţi ţii moralul ridicat. O să găsim o cale de scăpare. Încă nu a câştigat.

Însă cu cât stăm mai mult în întuneric, cu atât sunt mai convinsă că a făcut-o. Suntem prinşi. O are pe mama. În curând va avea şi comoara. Suntem închişi în celule cu două cadavre. Mi se rupe inima când mă gândesc la cât am pierdut în călătoria asta. Odată ce ne întoarcem la fortăreaţă, ne va aştepta doar tortură şi pieire.

Nu văd cum am putea schimba asta.

— Căpitane?

Şoapta pluteşte prin închisoare, dar nu vine de la vreuna din celule.

Capitolul 21

— ROSLYN!

Mă întorc de îndată la auzul vocii subţiri.

Zâmbetul ei dezvăluie un dinte care i se mişcă uşor într-o parte.

— Am ceva pentru voi, spune ea şi ne arată un mănunchi de chei.

— Ştiam că ne vei salva! exclamă Wallov, iar ochii îi strălucesc de mândrie paternă.

Cum am putut uita de micuţa Roslyn? Ascunsă în tot acest timp în spaţiul de sub cuibul corbului.

— Cum ai făcut rost de chei?

— A trebuit să aştept până tipul ăla care arată ca o fată a adormit, spune ea cu o urmă de regret în voce.

Riden îmi aruncă o privire care spune *ţi-am zis eu.* Bine că are urechile acoperite tot timpul, la cât de tare zornăie cheile.

— Hoaţă mică şi vicleană! exclam cu mândrie.

Ajunge în faţa celulei tatălui ei.

— Tati, când mai eşti supărat pe mine, vreau să te gândeşti la momentul ăsta.

Bagă cheia în broască.

— A, da! Căpitane?

— Da?

— Vreau să lupt alături de echipaj peste şase ani.

Îşi modifică puţin tonul, de parcă ar vrea să fie mai matură. Nu-şi poate ascunde vocea de copil, dar e adorabilă că încearcă să pară mai mare.

Ridic din sprâncene şi sper că asta mă face să mă uit cu seriozitate la ea.

Îşi muşcă interiorul obrazului, dar încă nu deschide celula.

Îmi mut privirea spre Wallov, care se abţine să nu râdă.

— Şapte, spun eu.

— S-a făcut! zice ea şi întoarce cheia.

Zâmbeşte atât de larg, încât mă mir că n-o dor obrajii.

O împuşcătură zguduie închisoarea aproape complet cufundată în tăcere. Toate lumea îşi întoarce capul spre uşă şi-l vede pe Tylon la intrare, mânios din cale-afară.

Faţa îi este ascunsă pe moment de un nor de fum.

Mă uit la ţeava pistolului pe care-l ţine.

Urmăresc traiectoria armei până în locul unde stă Roslyn.

Din cap îi curge un şuvoi de sânge.

Şi apoi cade.

Se aude un urlet sfâşietor. Cred că eu sunt sursa, dar după îmi dau seama că e Wallov.

Îl fixez cu privirea pe Tylon şi spun singurul lucru care-mi vine în minte când simt că totul se destramă:

— Eşti al meu.

— Ba nu, nu e!

Wallov deschide uşa de la celulă înainte ca altcineva să se poată mişca. Se aruncă pe Tylon, care nici nu a apucat să-şi scoată sabia din teacă. Din spatele lui, apar mai mulţi piraţi. Fetele încep să iasă din celula deschisă, urmându-l pe Wallov.

Îmi privesc din nou camaradul căzut la datorie. Micuţa Roslyn nu s-a mişcat de când s-a prăbuşit. Camera e plină de ţipete şi gemete, dar eu nu mă pot concentra pe altceva.

Într-un sfârşit, îmi găsesc vocea.

— Aruncaţi cheile!

Nu ştiu cu cine vorbesc. Nu ştiu dacă mă poate auzi cineva prin hărmălaia luptei.

Însă se pare că o persoană a făcut-o, deoarece cheile se lovesc de barele celulei. Le iau şi încep să le bag pe rând în broască. Unul din oamenii lui Tylon mă vede şi ridică sabia spre mine. Îmi retrag mâinile şi legătura de chei exact la timp, iar sabia loveşte zăbrelele, scoţând scântei. Mă priveşte fix, provocându-mă să acţionez, mulţumit să stea acolo până când mă mişc suficient de aproape cât să mă prindă.

O altă sabie îl înjunghie în stomac. Scoate un geamăt în timp ce se holbează la celulă. Sorinda nici nu aşteaptă să cadă pe podea. Îşi trage sabia din stomacul lui şi trece la următoarea victimă.

O baltă de sânge s-a format în jurul lui Roslyn şi-mi dau seama că trebuie să mă grăbesc. Deschid celula, îi arunc cheile lui Riden şi alerg spre ea, dar Mandsy ajunge prima. Îi rupe o bucată din pantaloni ca să

oprească sângerarea.

Însă ştiu cât de greu e să supravieţuieşti unei lovituri la cap. Mai ales pentru cineva atât de tânăr.

Îi caut pulsul cu degetele tremurânde.

Îl simt. Cum de mai există?

— Doar i-a zgâriat capul, căpitane, spune Mandsy. A leşinat de la impact. E mult sânge, dar nu e o rană serioasă. Dacă aş putea ţine sângerarea sub control...

— Fă tot ce poţi! Mă duc după Tylon.

Mă arunc în mijlocul luptei, azvârlind piraţi în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi pietre. Am la dispoziţie bare de metal, aşa că-i lovesc cât pot de tare în timp ce-l caut pe Tylon. În cele din urmă, îl găsesc pe Wallov. L-a luat pe Tylon de umeri şi-i izbeşte capul de podea în repetate rânduri. Nu ştiu de cât timp e mort, dar Wallov nu pare să fi observat.

Alerg spre el şi-i pun mâinile pe lângă corp.

— Wallov, trăieşte! Linişteşte-te!

Durează puţin până când înţelege, dar apoi, în loc să-l mai atace pe Tylon, încearcă să scape de mine. Să se ducă la Roslyn. Îl las.

Îi depăşim numeric pe piraţii de pe corabie. După ce ne-au lăsat în celule, majoritatea oamenilor lui Tylon s-au dus să se lupte cu sirenele. Cei care au rămas sunt nimiciţi. Nu cruţăm pe niciunul.

Când ajung din nou la Roslyn şi la Wallov, Mandsy are deja trusa medicală. Îi coase rana şi o bandajează, apoi trece la Niridia.

Doi dintre noi o ţinem în timp ce Mandsy îi scoate bila de fier din picior.

— Păcat că aţi băut tot romul, spune Kearan. Ar fi avut nevoie.

— Nu vreau rom! ţipă ea. Îmi vreau sabia, o să mă duc...

— Nu te duci nicăieri! îi spun eu.

Mandsy bagă şi mai mult cleştele în carne. Secundul meu ţipă şi apoi leşină.

— Gata! spune Mandsy.

Începe să cureţe şi să bandajeze rana. Mă ridic în picioare, fericită că măcar nu o mai doare.

Acum, că răniţii au fost îngrijiţi, e timpul să avem grijă de morţi. Îi privesc pe Reona şi pe Deros cum plutesc în larg în lumina felinarelor şi jur că le voi face dreptate pentru modul lipsit de sens în care au murit.

Nu au căzut în luptă, protejându-şi oamenii. Erau închişi. Ca nişte animale.

Îmi ridic privirea. Spre *Craniul Dragonului.*

— Pregăteşte-te că vin! şoptesc eu.

Înapoi sub punte, mă uit la ce s-a ales de echipajul meu. Mă uit la feţele lor şi le examinez rănile.

— Avem două opţiuni, le comunic. Putem să fugim sau putem să luptăm. Eu înclin spre a doua opţiune.

— Şi eu, mă susţine Mandsy, încă murdară de sângele lui Roslyn şi al Niridiei.

— Îi omor pe toţi! zice Wallov, ţinându-şi micuţa convalescentă strâns la piept.

— Nu, Wallov! spun eu. Tu vei rămâne aici şi vei avea grijă de răniţi.

Din moment ce Niridia e rănită, Mandsy va fi secundul.

— Ceilalţi vor merge alături de mine la bordul *Craniului Dragonului.* Întrebări?

Nimeni nu spune nimic, aşa că le zic planul.

Morţii sunt mai grei decât viii.

Le dăm jos hainele care nu sunt prea însângerate, apoi împingem corpurile într-o celulă, unele peste altele. E mai rapid decât să îi aruncăm în ocean.

Nu sunt suficiente haine pentru toţi, dar ne descurcăm. Fetele îşi acoperă corsetele cu cămăşile bărbăteşti. Îşi îndeasă părul sub tricornuri. Rup bucăţi de cearşaf de pe paturile lor şi le bagă în colanţi ca să pară mai mari, mai masculine. Câteva îmi cer permisiunea de a folosi produsele mele de machiaj pentru a-şi desena bărbi şi mustăţi. Nu va merge dacă sunt văzute de aproape, dar de departe ar putea funcţiona.

Singurul corp care a rămas în afara celulei e al lui Tylon. Presupun că nimeni nu vrea să-l atingă, nici măcar când e mort. Riden se îndreaptă spre el, vrând să-l mute.

— Nu! îl opresc eu. Vom avea nevoie de cadavrul lui.

Încă nu s-au ivit zorit. Stelele se reflectă în apa oceanului, înconjurându-ne de lumină celestă. Bărcile tulbură apa şi spulberă vraja feerică.

Nu am luat făclii ca să ajungem de la *Ava-lee* la *Craniul Dragonului.* Întunericul ne va proteja. Dacă vrem să ne dăm drept bărbaţi, trebuie să fim cât se poate de şirete.

Nu vrem să atragem atenţia, dar nici nu vrem să ne ascundem. Plutim pe apă, în întuneric. Vom fi observaţi imediat dacă cineva ne luminează cu vreo făclie. Până atunci, facem tot posibilul să nu fim văzuţi.

Riden stă lângă mine în barcă. Îmi pune mâna pe genunchi, mă strânge şi apoi şi-o îndepărtează.

— Planul va funcţiona, îi spun eu.

— Ştiu. Te liniştesc pe tine, nu pe mine.

Dacă putem ajunge la *Craniul Dragonului* fără a fi observaţi şi apoi să-i omorâm pe toţi fără zarvă, am putea câştiga. Celelalte corăbii nu vor deschide focul asupra navei regelui pirat, iar după ce le voi spune că eu pot ajunge la comoară, nu le va mai păsa că regele lor e mort. Vor trece de partea mea. Ăsta e codul piraţilor. Trebuie doar să-mi omor tatăl.

M-am gândit la asta de multe ori. Când mă răneа. Când am descoperit că a ţinut-o închisă pe mama. Când mi-a ameninţat echipajul. Acum încerc să-mi închipui scena. Îmi scot sabia şi i-o înfig între coaste, în inimă. Scoate un strigăt de uimire. Îi privesc ochii fără viaţă.

Am omorât sute de bărbaţi. De ce mi se face rău când mă gândesc la uciderea lui? E doar un bărbat. Unul puternic, într-adevăr, dar tot un simplu bărbat.

Însă nu am omorât niciodată un membru al familiei. Ar trebui să fie diferit? În final, voi putea să fac ceea ce trebuie făcut?

Trebuie.

De pe marginea *Craniului Dragonului* se iveşte o lumină. Se ridică şi bate pe noi.

Am fost observaţi.

De acum încolo, ne bazăm pe deghizări.

Corpul lui Tylon se află în partea din faţă a bărcii cu vâsle, cu chipul îndreptat spre oamenii de pe corabie. Din moment ce jumătate din partea din spate a craniului său s-a dus, trebuie să-l ţinem cu faţa către navă. Stau lângă el şi îi ţin discret trupul drept. Ochii lui fără viaţă sunt deschişi, dar din fericire, suntem prea departe ca cineva să observe că nu clipeşte.

Un al doilea felinar este aprins, dar deocamdată nu dă nimeni alarma.

Rămânem calmi, relaxaţi. Câteva fete fac scurt cu mâna. Sorinda îşi pune mâna la ochi pentru a se feri de lumina puternică şi nu trebuie să-şi ascundă obişnuita expresie iritată.

Trei felinare strălucesc acum pe punte, iar oamenii se uită la noi cum ne apropiem. Se aruncă o scară de lemn. Cred că l-au recunoscut pe Tylon.

Nimeni nu vorbeşte, iar noi începem să escaladăm scara. Mă uit printr-un hublou în timp ce urc şi văd sute de oameni dormind fără nicio grijă.

Vom reuşi.

Sunt prima care ajunge pe punte. Observ trei oameni de pază. Nu spun nimic în timp ce mă analizează din cap până în picioare. Se pare că trec testul, pentru că rămân în continuare tăcuţi. Unul dintre ei îi dă felinarul celuilalt şi scoate o bucată de pergament şi un creion. Începe să scrie în timp ce celelalte fete ajung şi ele pe corabie.

După ce termină, îmi întinde hârtia.

Căpitanul vostru e rănit?

Încă au dopuri în urechi, pentru orice eventualitate. Nu aud nimic. Comunică doar prin scris.

Exact cum speram.

Întind mâna în semn că vreau să iau hârtia, dar în schimb, îi trag un pumn în gât ca să-i tai respiraţia. Sorinda vine lângă mine şi îi taie gâtul celui de-al doilea cu floreta. Mandsy se ocupă de al treilea.

Toţi trei cad morţi la picioarele noastre fără zgomot, nu că ar fi putut auzi cineva oricum.

— Sorinda, spun eu. Cercetează puntea şi omoară pe cine mai găseşti. Mandsy, condu echipajul sub punte şi omorâţi-i pe ceilalţi în somn. Dacă nu-i treziţi, va fi la fel de uşor ca sacrificatul oilor. Şi fiţi atenţi în caz că daţi de regina sirenă.

Enwen se cutremură. Bărbaţii mei nu au dopuri în urechi. Am

încredere în promisiunea mamei.

— Dar tu ce vei face? întreabă Mandsy.

— Îl voi înfrunta pe regele pirat.

— Nu singură.

Riden înaintează din întuneric şi se aşază ferm lângă mine.

— Cred că va trebui s-o fac.

— Nu va mai trebui să lupţi singură niciodată, dacă nu vrei asta.

Mi se rupe sufletul când mă uit în ochii lui căprui-aurii. Ştiu ce vrea să spună. El îmi va fi mereu alături.

E foarte tentant, dar...

— Nu. Trebuie să te duci sub punte. Suntem depăşiţi cu mult numeric. Trebuie să-i ucideţi pe cei mai loiali oameni ai regelui pirat dacă vrem să câştigăm. Şi va trebui să mă furişez în camera lui în timp ce doarme. O singură persoană e de ajuns.

Aprobă din cap, scurt, aproape imperceptibil, dar o face. Îl sărut şi urăsc că trebuie să mă opresc atât de repede.

Dar dacă e ultima oară?

Îl trag din nou spre mine. Nu-mi pasă dacă pierdem timpul.

Mă ia în braţe şi mă strânge cu atâta înverşunare, strivindu-mă la pieptul lui, încât pare că nu vrea să-mi mai dea drumul. Mă sărută cu disperare, iar buzele lui au gust de sare. Mă întreb dacă a plâns pe furiş când Roslyn a fost rănită.

Gândul ăsta mă face să-l iubesc şi mai mult.

Mă despart de el, deşi gestul mă doare, şi mă întorc spre echipaj.

— Mă aştept să ne revedem curând.

— În viaţa asta sau în următoarea, spune Sorinda.

Capitolul 22

CRANIUL DRAGONULUI E de trei ori mai mare decât *Ava-Iee.* Corabia mea a fost construită pentru a fi discretă, dar cea a tatălui meu este exact opusul. Kalligan vrea ca victimele lui să-l vadă. Vrea să instige frică, să le atace mai întâi mintea şi apoi trupurile.

Pe steagul lui e desenat un craniu de dragon, cu gura deschisă, pregătit să arunce cu flăcări în duşmani. Oamenii de pe mare au învăţat să se teamă de el.

Tata crede cu siguranţă că este un dragon cea mai puternică şi mai mare creatură dintre toate. Însă dragonii sunt un mit. Tatăl meu este cât se poate de real.

El este dragonul pe care trebuie să-l birui.

Aspectul corabiei este un semnal de avertizare pentru cei de pe ea.

Urc pe scară şi nu mă pot abţine să nu mă uit la craniile băgate în stâlpii din lemn care susţin balustrada. Fiecare aparţine unui om ucis de tata. Niciunul dintre stâlpi nu e gol, iar frânghiile sunt roşii pe alocuri. Nu-mi dau seama dacă e vopsea sau sânge.

Când fac ultimul pas, aud un ţipăt înăbuşit şi un corp care cade de la un nivel superior. Sorinda a mai ucis un pirat care stătea de veghe, cineva de pe greement. Asasina nu obişnuieşte să-şi lase victimele să scoată sunete, dar toţi mai facem greşeli. Le mulţumesc stelelor că toată lumea are dopuri în urechi.

Pun mâna pe clanţa camerei tatălui meu şi mă opresc. Mă gândesc la ce sunt pe cale să fac şi totul pare mult mai real.

Patricid.

Nu. Nu e aşa. Kalligan îmi este tată doar biologic. După toate lucrurile pe care ni le-a făcut mie şi mamei mele, nu merită cu adevărat titlul de părinte. E doar un nume. Kalligan. Un nimeni.

Sunt mai multe tipuri de taţi, mi-a spus Riden odată. L-am ignorat atunci. Nu voiam să accept. Îl aveam doar pe Kalligan şi nu ştiam că un tată poate fi bun.

Sau ştiam?

Imaginea părului închegat de sânge al micuţei Roslyn îmi apare în minte şi-mi face mâinile şi picioarele amorţite să tremure de durere şi furie. L-am văzut pe Wallov cu Roslyn de nenumărate ori. I-am remarcat bunătatea şi compasiunea. I-am simţit sprijinul şi prietenia. Am admirat felul în care o îndrumă în viaţă, cu fermitate, dar şi cu blândeţe.

Nu mi-am dat seama niciodată că asta ar fi trebuit să primesc şi eu.

Iar din cauza lui Kalligan, Roslyn se luptă să rămână în viaţă pe corabia mea.

Apăs pe clanţă, iar uşa se deschide fără efort. Sigur e înăuntru dacă uşa e descuiată. Mereu încuie când pleacă.

Închid uşa cu grijă. Păşesc pe vârfuri şi încerc să respir cât mai silenţios, deşi ştiu că oricum aş merge nu mă aude.

Singurul sunet care se aude e inima mea, care-mi bate să-mi spargă pieptul în timp ce înaintez prin salon. Trec pe lângă o masă înconjurată de scaune. Văd un dulăpior cu cele mai fine sticle de rom. Camerele lui sunt singurele locuri de pe corabie care nu înfăţişează moartea.

În biroul lui se află o masă ordonată, cu fragmente de hartă şi notiţe legate de călătorie. Le ignor şi mă opresc în faţa uşii de la dormitor.

Îmi lipesc urechea de lemn şi-mi ţin răsuflarea.

Respiraţia lui adâncă îmi ajunge la urechi asemenea unor bătăi de aripi.

Mă aplec şi mă gândesc ce armă să folosesc. Sabia? Mă tentează să-l împuşc de la distanţă, dar ştiu că nu pot folosi pistolul. E prea zgomotos. Dacă piraţii ar putea auzi sunetul împuşcăturii chiar şi cu urechile acoperite? Şi oricum, e personal. Vreau să fiu lângă el când moare.

Îmi bag mâna în cizmă, atingându-mi colanţii, şi scot pumnalul. Mânerul e mic, dar solid, iar lama e foarte ascuţită, încleştez mânerul de metal.

Totul e pregătit.

În afară de mine.

Mă gândesc încă o dată la echipajul meu, ca să-mi fac curaj, şi apoi deschid uşa.

Mai întâi o văd pe mama.

E legată cu frânghii de un scaun. O ţin perfect imobilizată, cu umerii apăsaţi de spătar, coapsele lipite de şezut şi gleznele fixate de picioarele de lemn. Încheieturile îi sunt prinse la spate. Are căluş la gură, iar faţa îi e uşor umflată de la bătaia pe care Kalligan sigur i-a dat-o.

Mă vede când intru şi face ochii mari.

Duc degetul la buze, un îndemn mut să tacă, deşi ştiu că nu poate vorbi.

Dă din cap şi mă priveşte, iar eu mă uit la pat. Îl omor, apoi o eliberez.

Kalligan stă pe burtă, cu capul întors spre uşă. Şi spre mine, însă are ochii închişi şi o mână sub pernă. Ştiu că ţine un pumnal mare. Nu doarme niciodată fără el, ca un copil periculos cu păpuşa lui.

Nu vreau să mă mai gândesc la el. Nu e momentul pentru ezitări sau vinovăţii. Nicio emoţie. Doar acţiune.

Mă furişez spre pat.

O lovitură rapidă.

Acum.

Ridic pumnalul. Mă forţez să rămân cu ochii deschişi. Nu am voie să greşesc.

Mă încordez şi las lama să se afunde în carne...

Doar că nu o face.

Întâlneşte altă lamă.

Mâna de sub pernă se arcuieşte în afară şi lama prinde lovitura mea.

— Ar fi trebuit să mă împuşti! spune el.

Mi-am dat şi eu seama de asta.

Îmi împinge pumnalul cu lama lui şi se ridică în acelaşi timp. Cumva, mă ajută că e conştient. Nu e greu să te lupţi cu cineva care vrea să te omoare.

Asta-mi schimbă strategia. Nu mai trebuie să fiu silenţioasă. Trebuie să mă lupt cu un oponent pe care l-am bătut şi care m-a învins în egală măsură. Nu-i pot cânta, e imun. Suntem la fel de puternici. Sunt mai rapidă decât el, dar el m-a antrenat. Nimeni nu-mi poate anticipa mai bine mişcările decât o face el.

— Lasă arma jos, Alosa, spune el. Imploră-mă să te iert. Poate o voi face. După ce te voi pedepsi suficient.

— Nu eu sunt cea care trebuie să-şi ceară iertare.

— Mă judeci tocmai tu? De ce, eşti nevinovată? Eşti la fel ca mine. Ai face orice ca să obţii ceea ce vrei.

— Nu e adevărat. Eu nu rănesc oameni nevinovaţi. Nu mi-aş...

— Omorî propriul tată?

Mut pumnalul în mâna stângă şi-mi scot sabia.

— Ceea ce sunt pe cale să fac nu are nicio legătură cu puterea. Vreau să fac ce trebuie.

Echipajul meu s-a împuţinat din cauza bărbatului ăstuia, îşi scoate şi el sabia, iar expresia lui e indiferentă.

— Nu vei reuşi oricum. Te asigur.

Corabia se înclină, iar de afară se aude o salvă de tun. Nu ne mişcăm prea mult şi rămânem pe picioare.

Însă zgomotul sigur a trezit toată corabia.

Cineva probabil că le-a observat pe fete şi a tras cu tunul ca să-i alerteze şi pe ceilalţi.

— N-ai fost suficient de atentă, spune Kalligan. Mereu sunt cu un pas în faţa ta.

Îmi dau seama că, din moment ce discutăm, nu are dopuri în urechi. E singurul care a făcut asta. Înseamnă că a auzit strigătul celui pe care Sorinda l-a omorât. L-ar fi auzit destul de slab, dar suficient cât să-l trezească.

— Sirenele te vor prinde, îi spun eu, încercând să-mi ascund furia.

Am pecetluit soarta întregului meu echipaj. Mă îndoiesc că oamenii mei i-au omorât pe toţi piraţii lui Kalligan. Dacă au ajuns măcar atât de departe.

Zâmbetul lui e triumfător şi lacom.

— Sirenele nu mă pot atinge. Sunt imun.

Clipesc. Am ştiut mereu că e imun la cântecul meu pentru că mi-e tată, dar nu poate fi imun la *toate* sirenele. Însă ce câştigă dacă minte?

Nimic.

De afară se aud ţipete. Noaptea s-a sfârşit. De la hublou, pot vedea cum răsare soarele.

Bătălia finală a început.

El face prima mişcare, lovind cu intenţia de a-mi tăia capul. Mă las în jos şi ţintesc spre stomacul lui. Încearcă să se ferească, dar lama mea îl taie într-o parte. Vârful sabiei rămâne însângerat, ca o coadă de căţel pătată.

Nu mă bucur de această victorie. Tatăl meu nu încetineşte când e

lovit, la fel ca un om normal. Durerea îl motivează, îl face mai puternic.

Îl îndeamnă să mă atace.

Deja am început să mă retrag, trântindu-i uşa de la dormitor în faţă. Nu mă întorc cu spatele la el. *Niciodată să nu întorci spatele oponentului.* Chiar şi acum, învăţăturile sale îmi dictează mişcările.

BUM!

Abia apuc să-mi apăr faţa cu braţele. Uşa e spulberată, iar pielea îmi e acoperită de aşchii. Tata e cuprins de nebunie. Furia îl face să uite de durere, raţiunea îl părăseşte. În loc să deschidă uşa, a scos-o din ţâţâni.

Vrea să mă sperie, să mă intimideze.

Funcţionează.

Mă clatin puţin, dar reuşesc să deschid uşa dinspre punte. Nu vreau să rămân între patru pereţi cu el. Nu se poate. Am nevoie să-l văd la lumina zilei. Să-mi aduc aminte că e doar un om. Dacă evit să mă uit la faţa lui, pot uita că e omul pe care l-am văzut zilnic. Pe care l-am iubit.

Mă lipesc de peretele exterior, exact lângă uşă, şi îndrăznesc să mă uit în jos.

Fetele îşi fac de lucru pe puntea *Craniului Dragonului.* Au urcat deja din camerele oamenilor tatălui meu şi se luptă cu ei în timp ce ies.

Mandsy, eşti o femeie cu adevărat genială!

Corăbiile mari au de obicei două tambuchiuri de acces sub punte, iar ea a trimis jumătate din echipaj la unul şi jumătate la celălalt, astfel încât să-i omoare pe piraţi înainte ca aceştia să-mi înconjoare oamenii şi să-şi folosească avantajul numeric pentru a-i învinge.

Îmi dau seama de toate astea în mai puţin de o secundă.

Am sabia ridicată, pregătită să o înfig în spatele tatălui meu, când va ieşi din cameră.

Mi se taie respiraţia şi-mi pierd sabia când sunt împuşcată în mâna dreaptă.

Muşchiul mă arde în timp ce-mi cobor braţul. Simt durerea până în vârful degetelor. Strâng din dinţi, frustrată din cauza prostiei de care am dat dovadă.

Kalligan mi-a prezis din nou mişcările. N-avea cum să ştie exact unde stăteam, aşa că a ghicit. Poate că nu e chiar atât de dezaxat precum credeam. Doar a vrut să dea impresia că a înnebunit. Împuşcătura a fost calculată.

Deşi nu a fost letală, lovitura m-a costat mâna cu care mânuiesc sabia şi cel mai probabil lupta.

Testele de rezistenţă pe care mi le dădea includeau şi lupta cu mâna stângă. Mă întreb dacă acum regretă cât de bine m-a antrenat.

În timp ce mă aplec ca să-mi iau sabia cu mâna stângă, Kalligan iese val-vârtej din cameră şi-mi trage un şut în bărbie, care mă face să cad pe spate. Îmi pierd şi pumnalul.

Îmi dau ochii peste cap din cauza atacului puternic. Durerea e atât de ameţitoare, încât mă întreb: dacă aş fi fost om, oare lovitura m-ar fi decapitat direct? Muşchii gâtului sunt întinşi la maxim şi mă dor, iar dinţii încă îmi tremură. Imaginea corabiei e neclară pentru un moment, apoi încep să-mi revin.

Fac greşeala să mă sprijin pe mâna rănită, care alunecă pe sângele ieşind din rană, iar durerea e atât de groaznică, încât mă ghemuiesc pe punte.

Kalligan strigă ceva. Nu înţeleg ce, dar cred că sunt ordine. Vorbeşte prea tare ca să mi se adreseze mie. A uitat că oamenii lui nu aud.

Din fericire, profit de asta ca să-mi mai revin. Mă ridic, însă Kalligan stă între mine şi sabia mea. Scot pistolul şi-l încarc. El vede ce vreau să fac şi se aruncă peste timonă şi de pe dunetă.

Ratez. Bila se înfige în punte şi dau vina pe ochii mei împăienjeniţi şi pe tremuratul mâinii stângi. Însă acum, că l-am alungat, apuc sabia şi o ţin strâns.

Mă aşteaptă pe puntea principală. Sar treptele şi-i văd pe oamenii lui Kalligan căţărându-se pe punte de pe lateralele corabiei. În sfârşit şi-au dat seama că trebuie să schimbe strategia.

— Mandsy! strig eu când aterizez. Vin din lateral!

Se întoarce şi îi vede, apoi le dă ordine celorlalţi. În jurul trapelor, se văd aliniate cadavre. Piraţii îşi împing camarazii căzuţi ca să ajungă la echipajul meu. Văd o fată moartă, cu părul pe faţă. Cred că e Deshel. Radita e prinsă de un inamic. Călcâiul ei se afundă în piciorul piratului, apoi îi trage un pumn între picioare. Sorinda a ajuns deja la babord şi taie degetele oamenilor care au apucat balustrada. Athella e căţărată pe parâme şi se aruncă pe bărbaţii care reuşesc să treacă de fetele care stau la tambuchiul de la pupă.

Îl zăresc pe Riden, dar apoi regele pirat îmi atrage atenţia.

Kalligan se repede spre mine. Nu-i voi mai permite să atace. Nu voi câştiga aşa. Braţul drept îmi atârnă neputincios pe lângă corp. Încerc să nu-l mişc prea mult când îi parez lovitura.

— Deja ai pierdut bătălia, spune el şi loveşte în repetate rânduri.

— Încă nu.

După ce-i parez ultimul atac, îl lovesc în cap cu mâna rănită şi strâng din dinţi când simt durerea ucigătoare. Aproape că leşin de durere, iar în faţa ochilor văd numai puncte negre.

A meritat. Nu se aşteaptă şi profit de asta ca să trec în ofensivă.

Lupta devine dificilă. Fiecare lovitură necesită toată forţa şi rapiditatea de care sunt în stare. Braţul drept îmi pulsează de durere. Urechile încă îmi ţiuie de la lovitura pe care am primit-o mai devreme.

Una din fetele mele ţipă. Piraţii se adună în număr tot mai mare şi împânzesc puntea. Trebuie să-l învingă ca să le ajut.

Niciuna din manevre nu-mi oferă un avantaj. Tăietura pe care i-am făcut-o abia sângerează. Atacă de parcă nu simte durerea. Vom continua să ne luptăm până când unul din noi va leşina de epuizare sau va face o greşeală. Din moment ce eu am încasat mai multe lovituri, cel mai probabil că eu voi ceda.

Nu las frica de a pierde să mă afecteze. Voi lupta până la sfârşit, indiferent de rezultat.

Aerul începe să duhnească a moarte. Are un miros specific. Aproape că mă împiedic de un cadavru, în timp ce Kalligan încearcă să mă forţeze spre pupă. Nu se mai aud împuşcături. Pistoalele au rămas fără muniţie. Se aud doar săbiile şi corpurile care se mişcă. Athella a coborât pe punte, încercând să încline balanţa în favoarea noastră. Un inamic vine pe la spatele ei şi...

Mă uit în altă parte înainte să fie răpusă. Mă cuprinde un nou val de furie şi înverşunare.

— Renunţă! zice el.

— Ai obosit? îi spun respirând sacadat.

Şi el respiră greoi. Îl cunosc prea bine, aşa că ştiu că nu vrea să renunţ pentru că se gândeşte că va pierde lupta. Vrea să mă înfrângă. În trup şi spirit. Predarea mea ar însemna o victorie la fel de mare, însă felul în care loveşte cu sabia şi pumnul îmi dezvăluie că vrea să-mi scoată trădarea din oase.

Nu trebuie să renunţ!

— M-am săturat *de tine,* răspunde el. M-am săturat de insolenţa şi neputinţa ta. O să te distrug, dar te păstrez pentru sfârşit. Vreau să-ţi vezi membrii echipajului suferind.

— Te voi ucide înainte să pui mâna pe ei! strig eu.

— Sunt decimaţi. Piraţii mei nu cruţă pe nimeni. Apoi vei rămâne

doar tu.

— Nu mi-e frică de tine.

— Dar oamenii tăi? Ţi-e frică pentru ei?

Gesticulează spre punte, iar eu îndrăznesc să mă uit.

Majoritatea dintre ei şi-au pierdut armele. Sunt traşi într-o parte, legaţi fedeleş. Mandsy şi Sorinda atacă spate în spate. Ştiu că amândouă vor lupta până la moarte. Riden încă doboară inamicii. Se apropie, străduindu-se să ajungă la mine.

Încerc să-i trag un şut, dar Kalligan se fereşte.

— Crezi că totul se va sfârşi dacă mă omori? întreabă el. Uită-te în jur!

Ştiu că se referă la flotă.

— Chiar dacă mor, tu şi restul echipajului nu veţi supravieţui. Oamenii mei vor termina ce am început.

— Vor fi prea ocupaţi să se lupte între ei ca să-ţi ia locul pentru a mă lua în seamă. Nu se vor uita la cadavrul tău nici cu coada ochiului. Numele tău va fi uitat. Toţi vor uita cine eşti şi gloria pe care ai obţinut-o va dispărea fără urmă. Nimeni nu-şi va aminti de tine. Eu sigur n-o voi face.

Îndârjirea lui se dublează. Îmi taie braţul rănit, îmi înveneţeşte coastele, îmi pune piedică şi cad. Mă rostogolesc şi mă feresc de el în repetate rânduri. Mă opresc doar când mă lovesc cu spatele de balustrada de la tribord. Mă ridic şi-mi ţin slăbită sabia, gata de atac.

Pierd prea mult sânge acum că am două răni deschise.

Înaintează încet. Ştie că sunt învinsă. Echipajul meu e complet imobilizat. O treime din oamenii mei sângerează pe punte, nemişcaţi şi contorsionaţi în poziţii nefireşti.

Iar Riden... aproape m-a ajuns când trei piraţi sar pe el şi-i iau sabia.

Mă uit în jurul meu, încercând să găsesc ceva, orice, care să mă ajute să-l învingă pe Kalligan. Sunt inutilă. Riden nu poate face nimic. Echipajul meu nu poate face nimic. Mama zace neajutorată în camera tatălui meu. Iar sirenele...

Sirenele?

Deja au fost înfrânte, şi-au pierdut dorinţa de a mai lupta, acum că regina lor a fost capturată din nou. Probabil că deja au părăsit zona.

Dar dacă nu au făcut-o? Dacă înoată pe sub noi, aşteptându-şi sirena?

Nu sunt regină, dar sunt fiica ei. M-au tratat ca pe o străină, dar oare

le-aş putea chema? M-ar asculta?

Pentru că e *ultima* mea opţiune, încep să cânt. Cânt o melodie de disperare, rugătoare. Un strigăt de ajutor, purtat de vânt şi înghiţit de apă, în căutarea oricărei sirene care e dispusă să asculte.

Le simt, acum că le cânt. Sunt sute. Plâng în bătaia valurilor. Îşi fac griji pentru regina lor, îşi plâng morţii, se tem pentru viaţa lor. Sunt atât de...

Umane.

Câteva se opresc şi mă ascultă. Devin atente. Fac parte din familia regală. Sângele regal îmi curge prin vene şi se simte în cântec. Nu sunt obligate să mă asculte, dar dacă îmi aleg cuvintele cu grijă...

Sunt Alosa-lina, fiica lui Ava-lee. Mama este în viaţă, dar prizonieră pe corabie. Vreţi să mă ajutaţi? Veţi nimici piraţii care v-au invadat casa şi au îndrăznit să vă fure ceea ce vă aparţine?

Murmură între ele. Simt asta în cântecele lor, în felul în care tremură apa.

Deşi răspunsul se aude destul de slab, una dintre sirene îmi răspunde.

Nu eşti şi tu la fel ca ei? Nu i-ai refuzat chemarea reginei când ţi-a spus să vii acasă? Chiar şi acum stai pe uscat, în loc să te alături surorilor tale.

Tata s-a oprit şi se uită la mine.

— Chemi sirenele? Au fugit în adâncuri. Eşti o străină pentru ele. M-am asigurat de asta.

Sunteţi mai multe decât piraţii, le explic. *Nu le sunt loială. Vă voi ajuta să-i învingeţi.*

Îndoiala cântă în minţile lor. Emoţiile sunt asemenea notelor muzicale, iar ele le pot exprima cu uşurinţă, la fel ca un cântec infinit.

Nimeni nu mai vrea să-mi vorbească acum. Sirenele îşi reiau cântecele îndurerate, iar curând rămân fără voce şi nu le mai pot auzi.

— Aruncă-ţi sabia! spune Kalligan ferm.

Nu-mi va spune a doua oară. Următoarea lovitură va fi fatală.

— Alosa, şopteşte o voce.

E Riden. Stă atât de aproape, capturat de piraţi.

Arunc sabia aşa cum mi-a cerut tata şi mă întorc spre Riden.

După câteva lovituri bine ţintite asupra piraţilor care l-au capturat, îl eliberez din încleştarea lor.

Apoi îl apuc de mână şi sărim amândoi peste bord.

Capitolul 23

APA MĂ ÎNVĂLUIE ŞI mă mângâie. Sunt acasă. Mă întind şi mă bucur de noile împrejurimi. Mă simt revigorată, gata de luptă.

Riden mă priveşte, se asigură că sunt eu însămi, mă încurajează din cap şi apoi înoată la suprafaţă.

Chiar şi de aici, pot auzi râsetele tatălui meu.

— Căpitanul vostru v-a părăsit! Mai degrabă şi-ar trăi viaţa ca o bestie fără minte decât să se scufunde alături de corabia şi echipajul ei. Nu ştiam că am crescut o laşă.

Cuvintele lui nu mă afectează. Echipajul meu ştie cât de mult m-am antrenat. Oamenii mei nu-l vor crede. Îşi vor da seama că încerc să-i salvez pe ei, nu pe mine.

Încep să înot în adâncuri, spre fundul oceanului. Prin locurile în care niciun om nu ar putea ajunge.

Le găsesc cu uşurinţă. Surorile cu care aş fi crescut dacă aş fi rămas sirenă. Înoată în cerc sau stau pe fundul oceanului, acoperindu-şi faţa cu mâinile, învinse. Se mişcă haotic, de colo-colo, neajutorate, dar furioase.

Am venit, le cânt. *Acum putem vorbi faţă-n faţă. Spuneţi-mi de ce v-aţi abandonat din nou regina.*

Un grup de sirene mai în vârstă îmi evită privirea. Părul le acoperă faţa şi se mişcă stânjenite. Au fost acolo când regina lor a fost răpită prima dată. Sunt atât de ruşinate, încât refuză să mă privească.

Copilele sunt eterice, ca nişte perle fără cusur. Stau în spatele mamelor, cele care încă le mai au. O fetiţă cu părul strălucitor, de culoarea nisipului, se ţine de o femeie cu părul de abanos. Copila, care nu are mai mult de cinci ani, cântă despre moartea mamei sale. A văzut totul clar. Cum harponul i-a străpuns trupul, cum şi-a dat ochii peste cap şi cum s-a scufundat fără viaţă la fund.

Trebuie să-i facem să plătească pentru ce au făcut, spun eu.

Cum? întreabă sirena care o ţine pe micuţa orfană. *Bărbaţii nu ne*

pot auzi. Liderul lor e imun.

Cum e posibil?

S-a culcat cu o sirenă şi a trăit. Magia noastră nu-l poate atinge.

Am crezut tot timpul că abilităţile mele nu-l afectau pentru că eram fiica lui, dar se pare că e imun din cauza relaţiei lui cu mama.

Şi chiar dacă nu ar fi, continuă ea, *nu ne-ar fi ajutat. Nu putem cânta când suntem pe uscat, aşa cum faci tu.*

Nu trebuie s-o faceţi. Nu aveţi mâini şi picioare?

Suntem slabe pe uscat. Suntem asemenea unor femei obişnuite.

Le zâmbesc.

Antrenez femei de ani buni. O femeie nu este neajutorată când ştie ce are de făcut, şi chiar şi un bărbat e neajutorat când e înconjurat de zece inamici. Nu este vorba despre victorie sau înfrângere, continui eu, *ci despre alegerea voastră. Veţi alege să luptaţi pentru regina voastră? Pentru căminul vostru şi comoară? Pentru copiii voştri?*

Cântecul meu străpunge apa, ferm şi hotărât. E o chemare la luptă. O chemare de la prinţesa lor.

Nu sunt regina voastră. Nu sunt mama mea, aşa că nu trebuie să vă supuneţi mie. Aceasta este o alegere. Puteţi alege să vă răzbunaţi surorile pierdute, să vă salvaţi regina şi să vă protejaţi copiii. Sunt o străină. Viaţa pe care aş fi putut s-o am mi-a fost furată, dar am ales să mă întorc la voi. Vreţi să luptaţi cu mine? Am înfruntat oceanul pentru voi. Veţi înfrunta uscatul pentru regina voastră?

Se opresc din cântat. Melodiile îndurerate se sting, sunetele ritmice furioase se estompează treptat.

Sunt înlocuite de un jurământ de credinţă. De o promisiune. Cântă un imn atât de emoţionant, încât lăcrimez. E un strigăt de luptă sub forma unei melodii desprinse din ceruri, de o forţă ce convinge navele aflate deasupra noastră să se clatine.

Le arăt ce avantaje au faţă de bărbaţi, ce pot face ca să-i învingă.

Şi apoi înotăm spre suprafaţă.

După ce ies la suprafaţă, cânt pentru a absorbi apa de pe haine în timp ce mă caţăr pe *Craniul Dragonului.* Privesc pe furiş peste balustradă. Membrii echipajului meu au fost legaţi de catargul principal, înghesuiţi unul în altul. Sunt păziţi de cinci oameni.

Printre ei se află şi Riden, ud leoarcă. Nu a avut de ales decât să se întoarcă pe corabie şi să fie capturat din nou până mă întorceam. Văd că Sorinda a reuşit deja să-şi dezlege mâinile fără ca piraţii să observe. Mandsy se află de cealaltă parte, cu capul dat pe spate, sprijinit de catarg. Sunt sigură că e doar leşinată. Radita mişcă din umeri, iar unul din paznici se apropie de ea cu sabia ridicată.

— Opreşte-te, spune el, sau te voi înjunghia!

Îi aruncă o privire care spune exact unde ar trebui să-şi bage sabia.

Face un pas în faţă, îi ia o şuviţă de păr pe lama sabiei şi o ridică la lumină.

— Căpitanul spune că putem să facem ce vrem cu voi după ce pornim din nou la drum, câtă vreme vă aducem în viaţă la fortăreaţă. Voi începe cu tine.

Îşi ţuguie buzele spre ea şi râde, trecându-şi uşor lama peste obrazul ei ca o mângâiere.

Nimeni nu-mi atinge fetele.

El va fi prima victimă. Stă cu spatele la mine şi nu mă observă când mă apropii, nici măcar atunci când mă întind după sabia lui. Îl apuc cu o mână de încheietură şi cu cealaltă fix de sub umăr, apoi îi trag braţul înapoi şi i-l frâng pe genunchiul meu, ignorând spasmele dureroase ce-mi străbat braţul drept rănit. Ruptura osului este o tobă care acompaniază cântecul surorilor mele. Îi iau sabia şi îi tai gâtul.

Zarva le atrage atenţia celorlalţi piraţi. Înainte să ajungă la mine, îi arunc sabia Sorindei, care o prinde cu uşurinţă şi taie repede frânghiile, eliberându-i pe toţi.

Unul din oamenii tatălui meu se duce repede sub punte să ceară întăriri. Încep să mă lupt cu ceilalţi. Riden zâmbeşte şi se aruncă pe cel mai apropiat paznic, luându-i sabia. Eu îi pun altuia piedică şi-l ţintuiesc de punte, înjunghiindu-l în piept cu propria sabie.

După ce terminăm cu paznicii, tatăl meu îşi face din nou apariţia cu restul piraţilor în spatele lui. E bandajat acolo unde l-am tăiat; are sabia ridicată.

Nu pare surprins, doar furios.

— Nu ştii când să renunţi, fetiţo. Sunteţi la fel de puţini. Lupta aceasta se va termina la fel.

Se aude un ţipăt. Apoi un altul. Şi încă unul. Se aud din depărtare şi vin dinspre celelalte corăbii din flotă. Tata se uită în jur, dar nu poate vedea nimic. Oamenii lui nu aud nimic. Nu-şi dau seama ce se întâmplă.

Până când sirenele sar pe punte. Sute de sirene. Atâtea cât poate suporta corabia.

Apa se scurge în valuri de pe ele, din părul lung şi de pe corpul fin şi inundă puntea. Sirenele din prima linie sunt doborâte de gloanţele oamenilor speriaţi, dar nu au nicio şansă în faţa numărului copleşitor. Ele îi calcă în picioare. Îi împing spre marginea corabiei şi îi aruncă peste bord. Luptă cot la cot cu echipajul meu, luând vieţi în stânga şi-n dreapta.

Nu l-am văzut pe Kalligan să fugă niciodată, dar îl văd cum aleargă deasupra punţii la vederea sirenelor. Se urcă pe greement, lăsându-şi oamenii de izbelişte. Acesta e momentul în care îmi dau seama cât de frică îi este de moarte. A domnit atât de mult timp, încât mă întreb dacă a uitat cum e să-ţi fie frică. Iar acum nu trebuie să-şi mai facă griji că va părea slab. Niciunul din oamenii lui nu va supravieţui ca să vorbească despre asta.

Îl las în pace deocamdată. Prioritatea mea e mama.

Trec prin câmpul de bătălie. Omor fiecare inamic care-mi iese în cale şi ajut sirenele care au nevoie. Ajung în cele din urmă în dormitorul tatălui meu.

Stă exact în acelaşi loc.

Îi scot mai întâi căluşul de la gură.

Tuşeşte de două ori şi înghite cu sete.

— E a doua oară când mă salvezi.

— E vina mea că te-a găsit din nou. Eu sunt cea care a adunat fragmentele de hartă pentru el.

Folosesc o sabie împrumutată pentru a tăia legăturile groase de la mâini.

— E mort? întreabă ea.

Nu am mai auzit-o niciodată să vorbească pe un ton atât de înverşunat.

— Încă nu. Se ascunde.

Lupta se termină în doar câteva minute. Sirenele i-au învins rapid pe piraţi şi deja s-au întors în apă când ies cu mama afară. Mă aştept să se alăture lor imediat. În schimb, se uită la catargul principal, unde Kalligan stă sub ultima velă.

— Ai pierdut! îi strig.

— Voi pierde doar atunci când o sabie îmi va străpunge inima! îmi răspunde.

— Mandsy, găseşte-mi un fierăstrău, îi spun. Dacă dragul nostru rege nu va coborî de bunăvoie, va trebui să-i tăiem tronul.

Se aude un clănţănit puternic. Sabia tatălui meu loveşte puntea.

S-a dat bătut.

Nu e fraier. Ştie că a pierdut. Nu mă mai poate controla. Echipajul meu e în siguranţă.

Coboară şi toată lumea îl priveşte tăcută.

— Şi acum? spune el şi-şi îndreaptă spatele masiv. Voi fi nimicit de un pluton de execuţie? Voi fi întemniţat pentru tot restul vieţii? Nu poţi să...

Se opreşte pentru că o siluetă roşie ca focul se izbeşte de el. Distrug balustrada şi cad în apă, o tornadă de membre, păr şi strigăte.

Se scufundă în apă şi ştiu că nu-l voi mai vedea pe tatăl meu niciodată.

Apa se tulbură în timp ce Kalligan încearcă disperat să ajungă la suprafaţă. Se aude un ţipăt înecat şi înfundat, un sunet pe care nu l-a scos niciodată. Mama îl trage în adâncuri. Apa se linişteşte în timp ce siluetele lor se pierd din vedere.

O bulă, două, trei.

Apoi linişte.

Domnia regelui pirat s-a sfârşit.

Uralele sunt asurzitoare. Se împletesc cu cântecele a sute de sirene, mişcând corabia de sub apă. Fetele se iau strâns în braţe. Am supravieţuit. Trăim, iar regele a murit.

Îmi acord un moment pentru a comemora omul care am crezut că e tatăl meu. Îmi amintesc rarele îmbrăţişări, încurajările şi sfaturile. Mi-l amintesc pe omul care m-a învăţat să lupt. Care m-a învăţat ce înseamnă să fii lider. Care mi-a arătat bucuriile unei vieţi pe mare.

Îl plâng, dar apoi îmi aduc aminte de ultima sa alegere. A ales puterea şi controlul. Nimic mai mult. Nu a ştiut să iubească, doar să obţină ceea ce-şi dorea cu orice preţ.

Aşa că-l plâng pe cel pe care mi l-aş fi dorit să-mi fie tată.

Apoi îl uit.

Mă arunc spre Mandsy şi o îmbrăţişez cât de strâns pot ca să nu o rănesc şi să nu-mi încordez prea mult braţul rănit. Apoi se alătură Enwen, îmbrăţişându-ne pe amândouă. Oftez de uşurare şi râd la vederea feţelor fericite. Chiar şi Sorinda acceptă îmbrăţişările oferite. Asta până când vine rândul lui Kearan.

După ce Enwen şi Mandsy îmi dau drumul, mă uit după cea mai apropiată persoană.

Ochii mei se opresc pe Riden.

Ne uităm unul la altul, iar privirea pare să ne electrizeze. Pleacă din loc. Vine spre mine. A ajuns în faţa mea. E atât de aproape că nici nu-l mai văd.

Închid ochii şi-i simt buzele. Deşi nu se compară cu primul nostru sărut, pare la fel de neaşteptat. Suntem amândoi liberi. Draxen nu mai e un obstacol. Tata nu ne mai poate teroriza. Ameninţarea morţii nu ne mai apasă.

Sărutul este sincer. Este autentic.

Aşa îmi doresc să fie toate de acum încolo.

Capitolul 24

NU VREI SĂ RĂMÂI cu mine? mă imploră mama pentru a zecea oară. Am petrecut zile întregi împreună sub apă, am vorbit şi am cântat. Mătuşa mea, Arianna-leren, stă lângă ea. Acum că nu mai suntem presate de timp, mama m-a prezentat familiei. Arianna-leren e o frumuseţe cu plete aurii, mai dese chiar şi decât ale mele, care îi cad în valuri pe lângă corp.

Acum că piraţii au fost învinşi, sirenele nu mă mai tratează ca pe o străină.

Ştii că nu pot, îi spun. *Am stat oricum prea mult.*

Dar Kalligan e mort. Nu mai prezintă o ameninţare. I-am adăugat aurul la colecţie.

Mă uit spre nisipul de pe fundul oceanului.

Ce viaţă liniştită duc sirenele!

Nu trebuie să mănânce. Oceanul le hrăneşte. Nu au nevoie de haine sau de adăpost. Nimic nu le poate atinge sub apă. Timpul nu le afectează. Trăiesc de două ori mai mult decât oamenii. Deşi mama mi-a zis că-mi voi păstra corpul tânăr toată viaţa, cel mai probabil voi trăi la fel de mult ca un om, deoarece voi trăi pe uscat.

Viaţa de sirenă e frumoasă, fără griji, înconjurată de iubire. Dacă nu aş fi trăit pe uscat, sunt sigură că aş fi crezut că e o viaţă perfectă.

Încerc s-o fac să înţeleagă.

Mi-am petrecut şaptesprezece ani pe uscat, cu excepţia câtorva momente în care am fost forţată să intru în apă.

Unde am văzut şi altceva în afară de feeria oceanului.

Am iubit şi am pierdut membri ai echipajului meu, continui. *Am învăţat să mânuiesc sabia.*

Am cunoscut bucuria de a mă căţăra pe un catarg şi de a mă legăna pe frânghii. Am fost mentor, prieten, confident.

Sirenele nu cunosc adevărata valoare a acestor lucruri deoarece ele nu cunosc altceva decât liniştea şi pacea care le înconjoară. Singurele

conflicte pe care le au sunt cu bărbaţii pe care-i trag în adâncuri.

Nu pot trăi fără valorile umane pe care le preţuiesc atât de mult, îi explic. *Promit că vă voi vizita des, dar trebuie să-mi urmez drumul.*

Asta-reven va conduce mirajul după ce viaţa ţi se va stinge, draga mea soră, spune mătuşa mea. *Nu trebuie să-ţi faci griji.*

Nu-mi fac griji pentru voi! spune mama. *Mi-am regăsit în sfârşit fiica. Unica mea fiică. Nu vreau să o pierd din nou.*

Cuvintele ei mă bucură, dar nu mă fac să mă răzgândesc. Îmi iau la revedere şi apoi mă întorc pe corabie.

Trupurile celor căzuţi au fost deja trimise pe apă către cer. Am curăţat corabia de sânge şi mizerie. Am aprins făclii pentru cei căzuţi, iar sirenele ne-au umplut corabia de bogăţii.

Acesta este darul nostru, a spus mama, *pentru că ne-aţi salvat.*

Am plecat în călătorie cu treizeci şi patru de oameni. Acum mai am douăzeci şi doi. Suficient cât să putem manevra corabia şi cât să-mi frângă inima. Le voi duce dorul. Îmi vor lipsi degetele îndemânatice ale Athellei, puterea lui Deros, râsetele Lotyiei şi ale lui Deshel.

— A fost o vizită frumoasă? mă întreabă Niridia când ajung pe punte.

Radita şi Mandsy i-au făcut o cârjă de lemn. O foloseşte ca să meargă pe corabie, deşi Mandsy insistă să se odihnească. Şi Roslyn se reface. E consemnată la pat, dar şi-a recăpătat cunoştinţa, iar tatăl ei nu pleacă de lângă ea.

— Da. M-aş putea obişnui cu dădăceala unei mame, dar asta mă face să-mi fie foarte dor de ea. E o bucurie dulce-amară.

— Poate că va veni să ne viziteze.

Pufnesc.

— Vrei să las sirenele să roiască în jurul viitoarei noastre fortăreţe? Nu voi mai putea angaja niciun bărbat.

— Dar regele de uscat va sta departe, spune ea.

— Ai dreptate. Mă mai gândesc. Cum stau lucrurile aici?

— Corabia e pregătită. Ce ordin să-i dau lui Kearan?

Putem merge oriunde. Putem face orice. Tatăl meu nu ne mai conduce.

— Mergem către fortăreaţă, decid eu. Hai să vedem ce a mai rămas după atacul regelui de uscat. Scăpăm de cei care nu sunt loiali. Apoi trecem pe la toate oraşele-port şi curăţăm cartierele de piraţi. Construim un nou imperiu. Mai măreţ decât oricând. E timpul să

începă domnia reginei pirat!

Niridia zâmbeşte aprobator.

— Kearan! Nu te mai uita după Sorinda şi îndreaptă corabia către nord-est!

Stau la provă, pe marginea dunetei, ca să mă mai uit o dată la Isla de Canta. Ştiu că o parte din mine îi va duce dorul. Acesta este căminul familiei mele. Însă mă voi întoarce când voi avea timp. După ce voi termina ce am început atunci când voiam să-mi distrug tatăl.

— Ai dubii?

Riden se sprijină cu braţele de balustradă şi-mi atinge pielea.

— Nu. Sunt exact unde trebuie să fiu. Însă mi-aş dori să fi putut recupera toţi anii pierduţi alături de mama mea.

— I-ai putea avea, îmi spune blând. Ai putea trăi printre sirene. Poţi lăsa în urmă viaţa de om.

Zâmbesc şi mă întorc spre el.

— Şi tu şi mama uitaţi un lucru important.

— Ce?

— Pur şi simplu *ador* să fiu pirat şi nu mi-aş dori să fiu altceva.

Se relaxează.

— Slavă cerului! Încercam din răsputeri să-ţi fiu alături şi să uit de ceea ce-mi doresc cel mai mult.

— Şi ce-ţi doreşti cel mai mult?

Mă priveşte cu ochii lui căprui scăpărători.

— Să fiu cu tine.

— Aşadar, te-ai hotărât să devii un membru permanent al echipajului? îl tachinez.

— Da, căpitane!

Îmi dă jos tricornul de pe cap şi-şi plimbă degetele prin părul meu.

— Voi naviga oriunde cu tine. Nu-mi pasă unde mergem sau ce facem câtă vreme sunt alături de tine.

— Va fi periculos.

— Ştiu că mă vei proteja.

Se apleacă spre mine şi mă sărută atât de uşor că mă înnebuneşte.

După ce se retrage, îi spun:

— Hei, matelot, pe corabia mea, prima regulă e disciplina! Mă aştept ca toţi să-mi urmeze ordinele numaidecât.

— Şi ce ordonaţi, rogu-vă?

— Toţi bărbaţii sunt obligaţi să-şi lase puţină barbă. Îi face mai

amenințători. Așa sunt piraţii buni.

Zâmbeşte atât de larg încât simt cum mă topesc.

— Nu ştiam că-ţi place atât de mult barba mea.

Îmi atinge urechea cu buzele.

— Nu trebuie să-i deranjezi şi pe ceilalţi bărbaţi cu acest ordin. O s-o las să crească dacă mă rogi frumos.

Buzele îi coboară lent pe gâtul meu şi tremur.

— Mai doriţi şi altceva?

— Restul zilei ţi-l vei petrece în camera mea!

— Să trăiţi, căpitane!

Mulţumiri

Mulţi autori spun că a doua carte dintr-o serie este mult mai greu de scris decât prima.

Au avut dreptate.

M-am distrat alături de *Fiica reginei sirenă,* dar a fost o provocare şi trebuie să le mulţumesc multor oameni pentru ajutor.

Îi mulţumesc mai întâi editoarei mele incredibile, Holly West. Holly, îţi mulţumesc din suflet pentru grija şi atenţia acordate acestei cărţi. Observaţiile tale şi sugestiile strălucite au făcut-o de o mie de ori mai bună. Îţi mulţumesc la infinit pentru munca pe care ai depus-o!

Rachel, îţi mulţumesc că m-ai susţinut pentru a doua carte. Ador să te am alături atunci când scriu. GIF-urile tale cu piraţi şi încurajările tale mă ajută foarte mult. Îţi mulţumesc pentru că ai susţinut această serie. La cât mai multe!

Îi mulţumesc întregii echipe de la Feiwel and Friends pentru tot ce au făcut pentru mine şi cărţile mele. Brittany, îţi mulţumesc pentru că mi-ai răspuns la toate întrebările şi m-ai ajutat să-mi duc cărţile pe alte tărâmuri. Eşti cel mai bun agent publicitar. Lauren, îţi mulţumesc că ai organizat campaniile de promovare! Am participat cu cea mai mare plăcere la ele. Liz, îţi mulţumesc că mi-ai distribuit peste tot copertele! Beka, Kaitlin, vă mulţumesc pentru tehnoredactarea impecabilă.

Îţi mulţumesc, Anna, pentru recenzia fantastică pe care ai făcut-o romanului *Fiica regelui pirat!* Elly, îţi mulţumesc că ai citit şi recenzat *Fiica reginei sirenă!*

Le mulţumesc Korrinei, lui Cori şi tuturor celor de la Owlerate. Datorită vouă, cartea a ajuns în mâinile multor cititori. Cutia pe care aţi creat-o a fost minunată!

Alisa, fără tine nu aş fi putut să leg firele narative şi să dezvolt scenele dificile. Nu ştiu ce m-aş fi făcut în lipsa ta. Eşti cea mai tare colegă de cameră!

Nu le pot uita nici pe Chersti Nieveen, Kate Coursey, Courtney,

Alameda, Taralyn Johnson şi Sarah Talley pentru observaţiile extrem de utile pe care le-au făcut pe prima variantă a manuscrisului. Vă mulţumesc pentru amabilitate şi promptitudine!

Le mulţumesc mamei mele şi Tarei pentru că mi-au răspuns la toate întrebările medicale pentru ca rănile să fie realiste.

Le mulţumesc lui Emily King şi lui Megan Gadd pentru prietenia şi sprijinul lor. Ştiu că mereu pot conta pe voi.

Le mulţumesc mătuşilor mele, Sue şi Candace, pentru că m-au luat în aventura vieţii mele şi pentru că datorită lor am putut naviga în realitate. Vă iubesc!

Nu ştiu cum de am dintr-odată atâţia prieteni scriitori, dar am învăţat câte ceva de la fiecare în parte. Mulţumiri calde lui Gwen Cole, Ash Poston, Mikki Kells, Kyra Nelson, Katie Purdie, Erin Summerill, Summer Spence, Nicole Castroman, Ilima Todd, Taffy Lovell, Brekke Felt, Veeda Bybee, Charlie Holmberg şi Caitlyn McFarland pentru cursurile distractive de scriere creativă.

Le mulţumesc tuturor bloggerilor, bookstagrammerilor şi participanţilor la cluburile de carte dedicate seriei pe care aţi adorat-o şi aţi susţinut-o, mai ales lui Bridget de la *Dark Faerie Tales,* AliBabaDeBooks, *Brittany's Book Rambles, FearYourEx,* Sarei aka *Novel Novice,* Podcastului *Swoony Boys,* Karinei de la *24hr yabookblog,* lui Rachel de la *A Perfection Called Books, Mundie Moms* şi *YA and Wine* (mai ales lui Krysti şi Sarah).

Tiff, Greg, Lucy şi Ruby, vă mulţumesc pentru răbdare şi pentru că mi-aţi putut acomoda noul program încărcat de muncă şi deplasări. Mă bucur mult că vă cunosc!

Am cea mai tare familie din lume! Becki şi Johnny, vă mulţumesc că m-aţi ridicat din faţa calculatorului şi v-aţi jucat *Overwatch* cu mine. Mamă, tată, vă mulţumesc pentru susţinere. Tată, sculpturile tale din lemn sunt minunate. Mamă, eşti o croitoreasă atât de talentată! Îţi mulţumesc că mi-ai făcut pălăria de pirat. Le mulţumesc bunicilor, unchilor şi mătuşilor care m-au găzduit pe perioada turneului de promovare a romanului, care m-au susţinut complet şi mi-au citit cărţile. Vă iubesc pe toţi!

Şi, bineînţeles, le mulţumesc cititorilor. Vă mulţumesc pentru toate mesajele frumoase primite pe reţelele de socializare, care mă fac să trec peste orice moment dificil.

Un capitol din perspectiva lui Riden

Corabia de care ne apropiem nu iese deloc în evidenţă.

Aveam pretenţii mai mari de la o navă din flota regelui pirat, dar poate că asta e şi ideea. Nimeni nu se aşteaptă ca o prinţesă să se afle la bordul unei corăbii atât de mici şi atât de obişnuite.

— Aproape am ajuns-o din urmă, îi spun lui Draxen, fratele şi căpitanul meu. Planul tău strigător la cer chiar s-ar putea să funcţioneze.

— Planul meu e strălucit. În curând vom fi oameni foarte bogaţi.

— După ce o răpim pe prinţesă. Şi o convingem să ne dezvăluie unde este fortăreaţa regelui pirat. Şi ne infiltrăm în ascunzătoarea lui. Şi îi furăm până şi ultima monedă. Şi scăpăm de acolo fără să ne prindă cineva. Ce-ar putea merge prost?

Draxen mă loveşte în braţ.

— A fost un plan mai bun decât oricare dintre ideile tale.

— Nu-mi amintesc să fi avut vreo idee cu privire la regele piraţilor.

Fratele meu îşi duce ambele mâini la brâu.

— Nu, ideea ta a fost să risipim banii dragului şi răposatului nostru tată pe curve şi jocuri de noroc, în loc să îi folosim ca să ne mărim echipajul şi să facem ceva cu vieţile noastre.

— Nu pe curve, îl corectez eu.

Nu plătesc pentru companie. Prefer provocarea de a o câştiga.

Draxen se uită serios, cu ochii mijiţi, la corabia de care ne apropiem din ce în ce mai repede. Nu mă pot abţine: cu o mişcare fulgerătoare din degete, pălăria de căpitan îi zboară de pe cap şi aterizează pe punte.

— La naiba, Riden! Acum trebuie să joc rolul căpitanului fioros. Fără prostii din astea!

Din acest motiv sunt îngrijorat. Draxen nu prea „joacă” rolul căpitanului fioros, ci „devine” el. În fratele meu există un întuneric care îmi aminteşte de tatăl nostru. Iar când cineva îl calcă pe bătături, acea

parte iese la suprafaţă.

I-am păzit spatele şi l-am susţinut în fiecare zi de când am pornit revolta şi am înlăturat de la conducere echipajul anterior al *Hoinarului Nopţii,* în urmă cu nici şase luni. Aproape că am murit de câteva ori înainte de acea zi, însă Draxen m-a salvat de pumnii tatălui meu, de un echipaj nemilos, care m-ar fi lăsat să mor de foame la bordul corabiei, şi de dorinţa de a renunţa complet la viaţă.

Şi de aceea voi face absolut orice pentru a ţine întunericul la distanţă. Draxen m-a salvat, aşa că voi fi mereu aici ca să-l salvez de el însuşi. Poate să aibă câte planuri măreţe îi pofteşte inima, fiindcă mă voi asigura că rămâne cu picioarele pe pământ.

Nu-mi dau seama cât de multe probleme ar putea apărea dacă avem o fată la bordul navei, dar, chiar şi aşa, sunt gata să intervin.

Am auzit poveşti contradictorii despre prinţesă. Într-una dintre relatări, e un pirat brutal, aparent la fel de însetată de sânge ca tatăl ei, dacă alegi să dai crezare zvonurilor. În alta, a fost terorizată toată viaţa de cruzimea regelui pirat şi nu este decât o victimă, născută din omul nepotrivit.

Nu o pot condamna pentru asta. Avem ceva în comun.

Când un singur minut ne mai desparte de abordare, observ că membrii echipajului sunt încordaţi. Au armele poziţionate în unghiul ideal de tragere şi privirile fixate pe nava al cărei nume îl pot citi acum: *Pescăruşul.*

Nu-i tocmai un nume incredibil de ameninţător pentru o corabie de piraţi. Probabil că totul face parte din planul de a o ascunde pe Alosa Kalligan, faimoasa fiică a regelui pirat.

Urmează o clipă de tăcere desăvârşită înainte ca nava noastră să se alinieze cu *Pescăruşul.* Un moment de linişte înainte să se dezlănţuie furtuna.

Tunurile noastre lovesc din plin cealaltă navă, iar flăcăii urcă pe bordul ei folosind cârlige. Privesc de pe margine cum se desfăşoară prima interacţiune între cele două echipaje. Oamenii regelui pirat sunt pregătiţi pentru cei ai lui Draxen. Pistoalele sunt descărcate şi săbiile se întâlnesc în luptă.

De îndată ce pasarela este bine fixată între nave, mă duc şi eu pe corabia duşmanului, cu sabia deja înălţată.

Trebuie să mă strecor prin haosul înceţoşat şi să ocolesc bărbaţi prinşi în focul încăierării înainte să găsesc un pirat inamic singuratic.

Are dinţi negri şi pare de două ori mai în vârstă decât mine, o bucată de pânză îndepărtându-i părul din ochi. Îmi trag braţul înapoi, pregătindu-mă să lovesc şi aşteptându-mă să facă la fel.

În schimb, se întoarce şi fuge spre celălalt capăt al corabiei, apoi se aruncă peste balustradă.

Fie, dacă vrei să te comporţi ca un laş!

Mă apropii de un alt adversar, care pare să se ţină departe de luptă. Îmi ridic sabia, iar el îşi scapă arma.

O scapă.

Iar acum îşi flutură mâinile în aer.

— Mă predau!

Îi îndepărtez sabia cu o lovitură de picior, trimiţând-o peste marginea corabiei, apoi îi studiez cu atenţie pe piraţii care se luptă efectiv. Duşmanii noştri nu sunt spadasini deosebit de pricepuţi. Unul câte unul, sunt dezarmaţi de oamenii lui Draxen şi forţaţi să îngenuncheze pe punte.

Acesta este echipajul ales de regele piraţilor pentru a-i proteja fiica? Ar fi putut informaţiile noastre să fie greşite? Oare Alosa nu se află la bord? Cu siguranţă doar cei mai curajoşi şi cei mai iscusiţi luptători ar fi aleşi pentru o asemenea misiune, astfel încât prinţesa piraţilor să călătorească în siguranţă.

Şi de ce inamicii noştri continuă să arunce priviri agitate către trapa care duce sub punte?

— Puneţi armele jos!

Din rândurile lor răsună un strigăt, unul destul de feminin. Oamenii regelui aruncă numaidecât armele şi se lasă în genunchi. Ochii mi se opresc pe piratul care a vorbit.

O siluetă minionă. Păr castaniu despărţit în două împletituri. O fată frumuşică, dar nu fiica regelui.

Există mai mult de o femeie pe corabie?

O altă fată, cu părul ca pana corbului şi un licăr criminal în ochi, stă de asemenea în genunchi şi cu mâinile ridicate. Fiecare muşchi din trupul ei pare la fel de încordat ca o coardă de arc, de parcă se luptă din răsputeri să nu cedeze unui impuls imposibil de stăpânit. Poate cel de a riposta?

Şi o a treia fată, tot cu părul negru, se uită cu superioritate la Eridale, care are pistolul îndreptat spre ea. Îi aruncă o privire atât de dispreţuitoare şi de trufaşă, cu capul întors spre el, încât ai crede că

rolurile ar fi fost inversate.

Îl strig pe Kearan, cel mai apropiat pirat de mine. E o minune că-i destul de treaz pentru bătălia de astăzi.

— Verificaţi sub punte! Asiguraţi-vă că nu se ascunde nimeni!

În timp ce ordinul meu îl ţine ocupat pe Kearan, îmi îndrept atenţia spre restul bărbaţilor.

— Aliniaţi-i! le ordon.

Fără efort, Liomen şi Brennol îi adună pe membrii echipajului inamic şi îi obligă să se aşeze unul lângă altul. Nimeni nu refuză să-mi urmeze instrucţiunile sau nu încearcă să se împotrivească, fiindcă toţi continuă să se uite fix la acea trapă.

Le urmăresc privirea şi-l văd pe Kearan cum îl deposedează de arme pe un mus care trebuie să se fi ascuns dedesubt. Îl forţează pe flăcău să îngenuncheze. Aceştia ar trebui să fie toţi duşmanii aflaţi la bord, aşa că îi mai cercetez o dată în căutarea unei fete roşcate. În schimb, privirea mea o întâlneşte doar pentru o clipă pe cea a frumoasei brunete de mai devreme şi îi fac cu ochiul.

Atunci îşi face apariţia Draxen.

La început, îşi ţine capul plecat pentru a prelungi momentul şi a înteţi fiorul anticipării. Mi-a mărturisit speranţele sale de a-şi construi o reputaţie chiar şi mai de temut decât a tatălui nostru.

Iar dacă asta îşi doreşte, atunci îl voi ajuta să o dobândească.

— Căpitane, toţi bărbaţii de pe corabie sunt în faţa ta, îi spun.

— Bună treabă, Riden! Dar să sperăm că nu sunt *toţi* bărbaţi.

— Am observat trei fete până acum, dar niciuna nu are păr roşcat.

Draxen încuviinţează din cap.

— Ascultaţi aici! le strigă prizonierilor noştri. Cu toţii aţi auzit poveştile despre Jeskor Sparge-Capete. Sunt fiul lui, Draxen. Şi veţi vedea că reputaţia mea va ajunge să fie mult mai rea.

După ce termină, trebuie să-mi reţin un zâmbet. L-am auzit repetând azi-dimineaţă discursul în oglindă, dar nu aş recunoaşte niciodată asta în faţa lui. Îl voi lăsa să-şi păstreze mândria.

Aştept ca el să treacă la ameninţări, însă este întrerupt de cineva care izbucneşte în râs. Sunetul feminin adânc provine de la musul de sub punte; presupusesem că e un flăcău.

— Kearan, spune Draxen, dând din cap către el.

Kearan izbeşte creştetul fetei cu mânerul sabiei.

Nu pot să nu tresar. Poate că el nu a remarcat râsul feminin. Nu

poate să fi ştiut că tocmai a lovit o fată, care mai mult ca sigur sângerează sub pălărie. Fac un pas înainte, dar nu trebuia să-mi bat capul.

În secunda următoare, spatele lui Kearen face cunoştinţă cu puntea, iar fata are armele în mâini. A reacţionat atât de repede, încât abia am reuşit să-i urmăresc mişcările.

Dar când îşi îndreaptă pistolul direct spre Draxen, mă dezmeticesc îndată. Mâna mea dreaptă se duce din instinct după propria armă.

— Pleacă de pe corabie şi ia-ţi şi oamenii cu tine! spune fata.

Dacă înainte o credeam doar un alt membru al echipajului, acum sunt sigur că ea este Alosa. Ordinul a fost dat de cineva obişnuit să fie la conducere.

În spatele ei, Kearen se chinuie să se ridice, dar Alosa îi trage un cot în burtă, iar el cade din nou pe punte.

— Plecaţi acum! zice ea, chiar înainte să apese pe cocoşul pistolului.

Îi studiez mâna, observând cu atenţie unde i se încleştează degetele în jurul mânerului, şi trag cu propriul pistol. Aşa cum am plănuit, arma îi zboară din mână, dispărând din câmpul ei vizual fără să o rănească. Îmi pun pistolul înapoi în toc şi zâmbesc, mulţumit de lovitura perfectă.

Ochii ei îi găsesc imediat pe ai mei, dar pălăria de marinar îi acoperă cea mai mare parte a feţei. Îi pot desluşi contururile nasului, gurii şi ochilor, dar nimic mai mult de atât. Oare ce culoare au acei ochi care trebuie să ardă de furie acum?

Fata îşi scoate sabia şi îndrăzneşte să facă un pas în direcţia mea.

— Puteai să-mi spulberi mâna!

Nu trebuie să-i răspund. E planul lui Draxen. El va dori să controleze situaţia, dar ea pare să creadă că a fost o lovitură norocoasă. Mi-ar displăcea profund să se înşele.

— Numai dacă voiam.

Doi dintre oamenii noştri o apucă, smulgându-i sabia din mână.

— Vorbeşti cam mult pentru un amărât de mus căruia nici nu i s-a îngroşat vocea, spune Draxen. Dă-ţi jos pălăria!

De îndată ce unul dintre bărbaţi îi ascultă ordinul, focul se revarsă peste umerii fetei.

Şi o devorez din priviri pe Alosa Kalligan, fiica regelui pirat.

Părul ei pare imposibil de descris. Nu este de-un roşu închis, asemănător cu acea nuanţă castanie văzută la nenumărate fete de pe

insula Anerdisa, dar nici nu-i scăldat în strălucirea mai rar întâlnită a unui roşu cu reflexii portocalii.

Nu, Alosa are părul de culoarea unei flăcări vii, complet descătuşate. Îi cade în bucle peste umeri, încadrând o faţă cu pomeţi înalţi, un nas îngust şi ochi atât de albaştri încât ar putea stârni gelozia oceanului.

Deşi trăiesc pe mare, acostăm des în porturi. Şi deşi am văzut şi m-am culcat cu multe femei, nu există nici cea mai mică îndoială că...

Alosa Kalligan este cea mai frumoasă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată, atât de izbitoare, încât pare o făptură dintr-o altă lume.

Trebuie să-l felicit pe Draxen pentru că nu şi-a pierdut nici măcar pentru o clipă stăpânirea de sine după ce i-a văzut faţa.

— Prinţesă Alosa. În sfârşit! Eşti un pic mai tânără decât îmi închipuiam.

Eu nu mi-o închipuiam defel aşa. Mă uit nedumerit la ţinuta hidoasă şi largă pe care o poartă şi încerc să-mi dau seama ce ascunde de fapt sub veşminte.

O siluetă firavă sau un trup cu forme?

— Îmi făceam griji că va trebui să întoarcem corabia cu susul în jos până să te găsim, continuă Draxen. Acum trebuie să vii cu noi.

— Cred că o să afli repede, căpitane, că nu-mi place să mi se spună ce să fac, replică ea.

Cuvintele Alosei îmi amintesc că mă uit unde nu ar trebui, aşa că-mi ridic repede capul şi îi cercetez faţa, anticipând o reacţie din partea ei.

De data aceasta, totul durează mai mult, pentru că este ţinută de doi bărbaţi în acelaşi timp. Alosa se eliberează, iar eu scot un al doilea pistol din interiorul jachetei şi-l îndrept spre ea. Apoi simt cum buzele mi se curbează într-un zâmbet. Un trup cu forme, cu siguranţă. Nu te poţi lupta cu doi bărbaţi dacă nu ai greutatea şi muşchii necesari pentru a-i pune la pământ.

— Am condiţii, căpitane, spune ea.

— Condiţii? repetă el, nevenindu-i să creadă.

— Vom negocia condiţiile capitulării mele. Mai întâi, îţi vei da cuvântul că echipajul meu va fi eliberat şi nimeni nu va fi rănit.

E frumoasă, o spadasină talentată şi *bătăioasă.* Alosa a fost cu siguranţă antrenată de regele piraţilor. Nu e prizoniera neajutorată a unui tată crud, ci un pirat cu drepturi depline.

Şi l-a înfuriat pe Draxen. Fratele meu îşi ia unul dintre pistoale, îl ţinteşte spre unul dintre piraţii duşmani din rând şi trage.

La naiba!

— Nu-mi pune răbdarea la încercare! o avertizează Draxen. Urcă pe corabia mea! Acum.

Ca şi cum ar fi apărut prin magie acolo, Alosa îşi scoate sabia şi o foloseşte pentru a-i tăia gâtul lui Gastol.

Pentru o clipă, sunt atât de şocat, încât nu pot să mă mişc în timp ce scena continuă să se desfăşoare în faţa mea.

Draxen ucide un alt pirat inamic cu un pistol nou, iar Alosa reacţionează înfigându-şi lama în inima lui Moli. Bărbatul loveşte puntea cu o *bufnitură* care mă ajută să-mi recapăt, într-un final, stăpânirea de sine.

— Opreşte-te! strig.

Draxen se schimbă când ucide. Se închide în el. Se îndepărtează de mine.

Se transformă în tatăl nostru.

Şi Alosa îl întărâtă fără să-şi dea seama.

Mă apropii de ea, cu pistolul în continuare aţintit asupra ei, astfel încât să ştie că nu glumesc.

— Dacă m-aţi fi vrut moartă, aş fi fost deja, spune Alosa, complet netulburată de faptul că o ameninţ cu arma. Aşa că, din moment ce mă vreţi în viaţă, *veţi fi* de acord cu condiţiile mele.

După ce m-a demascat cu voce tare că joc la cacealma, îl loveşte pe Kearan în lateral şi-l forţează să îngenuncheze. Cu o mână în părul lui şi cu cealaltă încleştată strâns în jurul mânerului sabiei lipite de gâtul său, mă priveşte fix, aşteptându-mi următoarea mişcare.

Hai, spune-mi că joc la cacealma! pare să mă provoace acea privire. *N-am nicio problemă să fac ceea ce tu nu poţi.*

Mă uit la Draxen, conştient că nu va da înapoi. Se apropie de fata căreia i-am făcut cu ochiul mai devreme, pregătindu-se să tragă.

— Pentru cineva care a cerut să-i fie cruţat echipajul, eşti dubios de rece când îi vezi murind unul după altul, spune el.

— Dar cu fiecare om pe care-l pierd, vei pierde şi tu unul, răspunde ea. Dacă ai de gând să-i omori după ce urc eu la bord, atunci ce mai contează dacă pierd câţiva cât timp negociez siguranţa celorlalţi? Înţeleg că vrei să-ţi fiu prizonieră, căpitane. Dacă doreşti să vin de bunăvoie, atunci ai face bine să-mi asculţi propunerea. Sau vrei să vedem câţi oameni pot să omor în timp ce mă duc cu forţa pe corabia ta?

Oh, ştie să negocieze!

Dacă Draxen nu ar fi subjugat de întuneric, sunt sigur că ar gândi raţional. Dar în acest moment s-a pierdut pe sine, aşa că trebuie să intervin. Mă duc repede la fratele meu şi-mi duc gura la urechea lui.

— Aminteşte-ţi planul, Draxen! Avem nevoie doar de ea la bord. Şi ce dacă eliberăm restul echipajului? Avem ceea ce ne dorim.

— Nu poate să mă trateze aşa, îmi şopteşte el drept răspuns. Trebuie dat un exemplu.

— Îi permiţi să-ţi omoare oamenii. Dacă vrem să evităm o revoltă, trebuie să pui siguranţa lor pe primul loc. Înfruntarea asta nu poate continua. Nu-ţi face griji! Voi obţine de la ea informaţiile de care avem nevoie, dar hai să ne concentrăm mai întâi să o aducem la bordul *Hoinarului Nopţii.*

Buzele i se unesc într-o linie subţire şi încerc să-mi păstrez chipul impasibil în timp ce-l aştept să ia o decizie.

— Spune-ţi condiţiile, *prinţesă!* zice el. Şi hai mai repede!

Oftez de uşurare. S-a regăsit pe sine. Nu ştiu ce voi face dacă va veni vreodată o zi când nu voi putea alunga întunericul.

— Echipajul va fi eliberat şi nimeni nu va fi rănit, spune ea. Voi veni de bunăvoie pe corabie. De asemenea, îmi veţi aduce şi bunurile.

— Bunurile?

— Da, garderoba şi obiectele personale.

Draxen se întoarce spre mine.

— Îşi vrea catrafusele.

— Sunt o prinţesă şi voi fi tratată ca atare.

Aproape că-i pot simţi dorinţa înflăcărată de a o împuşca de aici, aşa că spun:

— Ce treabă avem noi, căpitane, dacă vrea să se împopoţoneze pentru noi în fiecare zi? Eu unul nu mă plâng.

Dar gândurile mele nu reprezintă într-atât o scuză de a vedea cum arată în ceva care să-i pună mai bine în evidenţă formele, cât mai degrabă o cale prin care să o îndepărtez de Draxen. Abia s-au întâlnit, iar ea scoate la iveală fix latura lui întunecată.

— În regulă, spune el. Altceva mai doriţi, *Majestate?*

— Nu.

— Atunci mişcă-ţi fundul răzgâiat pe corabie! Voi, luaţi-i lucrurile! Cât despre echipajul prinţesei, mişcaţi-vă spre bărci. O să scufund corabia asta. Dacă vâsliţi repede, veţi ajunge în două zile şi jumătate la

cel mai apropiat port. Şi vă sugerez să faceţi asta înainte să muriţi de sete. Odată ce acostaţi, veţi duce nota de răscumpărare la regele pirat şi-i veţi da de ştire că o am pe fiica sa.

Ar trebui să supraveghez lucrurile în timp ce membrii echipajului nostru încep să răscolească nava în căutarea obiectelor de valoare şi să-i forţeze pe ceilalţi piraţi inamici să treacă în bărcile cu vâsle.

Dar nu-i scap din ochi pe Draxen şi pe Alosa. Nu pot să le aud conversaţia de aici, însă, după expresia dezgustată de pe faţa ei, mă îndoiesc că e de bine.

Trebuie să intervin din nou, dar, înainte să ajung la ei, fratele meu îi trage o palmă direct peste obraz.

Nu mă pot mişca pentru o clipă, deoarece acel singur gest se repetă la nesfârşit în faţa ochilor mei. Nu l-am văzut *niciodată* lovind o fată.

Şi pentru prima oară de când eram copii, îmi vine să-l lovesc pe *el.*

Când îmi spune *Ocupă-te de ea!,* o prind ferm de antebraţ şi o trag cât mai repede posibil din calea fratelui meu, altfel *eu* aş ajunge să-i fac lui ceva ce nu ar trebui

Draxen a investit prea mult în această călătorie. Nu va permite nimănui să-i pună beţe-n roate, iar eu trebuie să mă străduiesc din răsputeri să mă asigur că nimic nu-i strică planurile. E singura modalitate de a-l salva.

Asta înseamnă că nici măcar nu mă pot desfăta cu ideea de a o măsura din cap până-n picioare pe Alosa ca să găsesc abordarea potrivită pentru a o aduce în patul meu.

E duşmanul meu. E periculoasă pentru Draxen, dar esenţială pentru planul lui. Voi obţine de la ea locaţia ascunzătorii regelui pirat, printre altele. Alosa are impresia că intenţionăm să o ţinem prizonieră în schimbul recompensei, dar se înşală amarnic.

Îl vom detrona pe rege şi îi vom lua toată comoara pentru noi.

Şi dacă vreau să-l împiedic pe fratele meu să se transforme în răposatul nostru tată, trebuie să mă asigur că acest plan dă roade.

Alosa reprezintă un mijloc pentru atingerea unui scop. Nimic mai mult. Poate că l-a înfuriat pe Draxen, dar nu îi voi permite să-mi pună şi mie răbdarea la încercare.

Al doilea volum din seria *Fiica regelui pirat*

Nu mai sunt prizoniera lui, iar de data asta nu va câștiga.

Misiunea Alosei s-a încheiat în sfârșit. Nu numai că a intrat în posesia celor trei fragmente ale hărții care o va conduce către comoara legendară, dar piratii care o răpiseră îi sunt acum ostatici pe corabia ei. Secundul Riden, la fel de loial și insuportabil de atrăgător, o distrage în continuare, însă de data aceasta îi urmează ordinele.

Când trădătorul Vordan îi dezvăluie un secret pe care tatăl ei l-a ținut ascuns ani întregi, Alosa și membrii echipajului sunt nevoiți să fugă, vânați de temutul rege pirat. În ciuda pericolului, Alosa știe că vor ajunge primii la comoară… doar e fiica reginei sirenă.

În *Fiica reginei sirenă*, Tricia Levenseller combină cu desăvârșire acțiunea, suspansul, încrucișările de săbii și o poveste de dragoste pasională.

Fiica reginei sirenă este un roman ideal pentru fanii francizei *Piratii din Caraibe*, care se vor bucura cu siguranță să navigheze alături de domnișoara Jack Sparrow și echipajul ei.

VEZI

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT
ISBN 978-606-9072-92-9
9 786069 072929
storiabooks.ro
14+